

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *SO THIRSTY*

RACHEL HARRISON

**HOME IS
WHERE THE
HORROR IS.**

PLAY NICE

"Harrison's feminist horror novels are some of the most original and entertaining out there."

—THE NEW YORK TIMES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

RACHEL HARRISON'IN ROMANLARI

The Return

Cackle

Such Sharp Teeth

Black Sheep So

Thirsty

Güzel Oynayın

RACHEL HARRISON'IN KISA ÖYKÜ KİTAPLARI

Kötü Bebekler

PLAY NICE

**RACHEL
HARRISON**

Berkley
New York

BERKLEY
Penguin Random House LLC'nin bir markası
1745 Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 Rachel Harrison

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın Bu kitabın yetkili baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü hiçbir şekilde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemleri eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. teknolojileri veya sistemleri eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılam

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak resmi: Andreea Dumuta

Kapak tasarımı: Katie Anderson

Kitap tasarımı: Kristin del Rosario, e-kitap için uyarlama: Kelly Brennan

Başlık sayfası resmi: tail© backUp / Shutterstock; arka plan© DmitriIch / Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri İsimler:

Harrison, Rachel, 1989- yazar.

Başlık: Play nice / Rachel Harrison.

Açıklama: New York: Berkley, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2025000062 (basılı) | LCCN 2025000063 (e-kitap) | ISBN 9780593642573 (ciltli)
| ISBN 9780593642580 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Paranormal kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A78368 P57 2025 (baskı) | LCC PS3608.A78368 (e-kitap) |

DDC 813/.6--dc23/eng/20250307

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2025000062> adresinde mevcuttur.

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2025000063> adresinde

mevcuttur. E-kitap ISBN 9780593642580

Ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland,
Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>.

prhid_prh_7.3a_152930747_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanma

Epigraflar

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35 Son](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

Çılgın kızlar için. Bu bizim için.

Evet.
Evet.
Seni kabul ediyorum, şeytan.
Ağzını kapatmayacağım.
—ANNE SEXTON, "DEMON"

İhtiyacı var, sevgi arıyor Aç,
canavar gibi
Bana bak, bana bak, bakıyor musun?
—DOJA CAT, "ATTENTION"

Her çılgın kadının arkasında çok sessizce oturan bir erkek
vardır ve der ki, "Ne? Ben hiçbir şey yapmıyorum."
—JADE SHARMA, *PROBLEMS*

WGeliyoruz yukarı geliyor . O odaçok gürültülü, herkes şampanya sarhoşu, ses seviyesinin farkında değil ve vay canına, buradaki hava yoğun, herkesin sıcak nefesi ve tasarımcı parfümleri var. Herkes güzel kokmak istiyor çünkü bu, kimin yalnız eve gideceğinin belirlendiği saat ve keskin kokuya bakılırsa, buradaki birçok kişi bu gece boş bir yatakta uyanmak istemiyor. Dikkat çekmek istiyorlar. Seçilmek istiyorlar. Bu yüzden tuvalete gizlice girip saçlarını düzeltiyorlar, lekeli yansımalarına bakıyorlar, süsleniyorlar, pudra sürüyorlar, parfüm sıkıyorlar — aşırı derecede, pervasızca. Nefes alıyorum.

Bu umuttur, işte budur. Tatlı ama aynı zamanda oldukça çaresiz. Oldukça sıkıcı.

Yanımdaki adama dönüyorum. Beyaz tişört ve kot pantolonla kasıtlı olarak sade giyinmiş. Bira içiyor. Bu partinin bira içmek için fazla şık olduğunu düşünmüştüm.

"Onu nereden aldın?" diye soruyorum.

"Bardan," diyor hoşuma gitmeyen bir tonla. Ona dilimi çıkarıyorum, o da gülümsüyor.

"Clio Louise Barnes," diyorum ve elimi uzatıyorum.

Elimi bir anlığına baktıktan sonra sıktı. "Ethan." "Ne iş yapıyorsun, Ethan?"

"Gerçekten mi?"

"Ne?" "Sohbet mi?"

"İstersen çocukluk travmalarımızı paylaşabiliriz," diyorum ve onun birasından bir yudum alıyorum. O da buna izin veriyor ve ben ondan hoşlandığımı anlıyorum. Kolonya kokuyor, bu yüzden istersem bu gece onunla birlikte gidebileceğimi biliyorum.

"Biz daha önce tanıştık. Birkaç kez, tıpkı bu gibi marka partilerinde," diyor. "Senin hatırlamanı bekliyordum."

Hatırlıyorum. Ama bir erkeğin gerçekte nasıl biri olduğunu anlamanın en kolay yolu, egosunu incitip nasıl tepki vereceğini görmek.

"İsimleri ve yüzleri hatırlamakta zorlanırım," diyorum. "Ve çok fazla insanla tanışırım. Üzgünüm. Lütfen bunu kişisel algılama."

Çenesini ovuşturarak düşünür. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Beni affeder misin?" Ona köpek yavrusu gibi bakarım, kırpıklarımı kırıştırırım.

O iç çeker, sonra çenesini kaldırır ve yaklaşık üç inç uzunluğunda ince bir yara izini gösterir. "Beş yaşındayken geçirdiğim bir araba kazası. Her yer kan içindeydi. Annem araba kullanıyordu. Bir hafta komada kaldı."

"O iyi mi?"

"Evet. Onun da yaraları var. Ama hepsi bu kadar."

Şampanyamı yudumluyorum. Biradan daha çok seviyorum. Keşke daha basit zevklerim olsaydı, ama yok. "Yaralarla yaşamak bir şans."

"Yaralar olmadan yaşamak daha iyidir," diyor. "Peki ya sen, Clio Louise Barnes? Çocukluk travması mı?"

Bir şey uydurmayı düşünüyorum ama sarhoşum. Alkolden, evet, ama aynı zamanda ılık havadan, muhteşem kokuların karışımından, muhteşem Cumartesi gecesi enerjisiyle canlı olan şehirden de. Bu yüzden ona doğru bir şey söylüyorum. "Perili bir evde büyüdüm."

"Saçmalık."

"Pardon, perili değil. Ele geçirilmiş," diyorum, kadehi dudaklarıma götürüp nazıkçe bir yudum alıyorum, köpüklü içeceğin dilimde dans etmesine izin veriyorum. Yakında yeniden doldurmam gerekecek.

"Ne tarafından ele geçirilmiş?"

Omuz silkiyorum. "Sana söyleyebileceğim tek şey bu. Bana bir içki daha ısmarlarsan, belki daha fazlasını anlatırım."

"Bunu daha önce de yaşadık," diyor. "Sen benimle flört ediyorsun, ben de sana içki ısmarlıyorum. Sonra gece yarısı Lower East Side'ın Sindirellası gibi ortadan kayboluyorsun."

"Oh, flört mü ediyordum?" diyorum gülümseyerek.

"Benim hatam." O tepki vermiyor.

"Buradaki içkiler bedava." "Ve?"

diye sorar.

"Yani, kaybedecek neyin var?"

Biranın kalanını bir dikişte içer. "Tamam. Bir şampanya daha?"

"Evet, lütfen."

Neredeyse boşalmış kadehimi alır. "Döndüğümde burada olsan iyi olur."

Yemin ederim.

—

Kaldırıma çıkıyoruz, topuklarımın sesi yankılanıyor, şehrin diğer sesleriyle uyum içinde: trafik, sarhoşların dedikoduları, metroların gıcirtısı ve kulüplerin bas sesleri. Ethan sıcakkanlı, bu da çok uygun, çünkü nisanın başındayız ve gece havası ısrarcı bir soğukluk taşıyor, kış hala gitmek bilmiyor.

"Saat kaç?" diye soruyorum ona. O, havalı ve başarılı bir saat şirketinin CEO'su. Lanetli ruj serisini piyasaya sürmeden önce, arkadaşım Veronica'nın arkadaşı Laurie ile çıkıyordu. Rujların renklerine "Onu Geri Kazan", "Boşanmış" ve son derece tartışmalı "Jailbait" gibi aptalca isimler vermişti. Sonra müşteriler üründe saç ve gizemli bir kumlu madde buldular ve bir anda kariyeri sona erdi. Florida'ya taşındı ve şimdi Disney düğünlerinde makyaj yapıyor.

Ethan'ın bu fiyasko öncesinde mi yoksa sonrasında mı ondan ayrıldığını bilmiyorum. Bunun bir önemi var mı, emin değilim.

"Clio?"

"Üzgünüm," diyorum. "Saat kaç?"

"Bir on iki," diye homurdanıyor, tekrarlamak zorunda kaldığı için sinirlenmiş. "Harika," diyorum, dönerek. "Kabak haline gelmedim."

"Uber çağırmak ister misin?" diye sordu. "Brooklyn'e yürüyerek gidemeyiz."

Benimle eve geleceğini düşünüyor. Partiden birlikte çıktığımız için bu mantıklı bir varsayım ama ben henüz kararımı vermedim.

Onun sıcakkanlı olmasını seviyorum. Yakışıklı olmasını seviyorum.

Onun bu kadar çok kolonya sürmesini sevmiyorum. Kendini o kadar başarılı sanıp kıyafet kurallarının üstünde olduğunu düşünmesini sevmiyorum. Ve onu sonsuza kadar zavallı Lipstick Laurie ile ilişkilendireceğimi sevmiyorum. Belki de kokladığım onun kolonyası değil, başka birinin başarısızlığının kalıcı kokusudur.

"Telefonun çalışıyor," diyor. "Uzun süredir çalışıyor."

"Mm." Duyuyorum — telefonum — ama görmezden gelmek istiyorum. Kısa elbiseli bir grup kızın Scorpio'dan çıkarken sendelemesini izliyorum, bu kulüp, bilenlerin gitmediği bir kabus gibi bir yer.

"Cevaplayacak mısınız?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, partiden aldığım hediye çantasını sallayarak. "Bu saatte arayanların iyi bir haberi olmaz."

"Ya önemli bir şeyse?" diye soruyor. "Sakin ol, baba."

"Seni anlamıyorum," diyor, başını sallayarak. Kızgın değil, sadece hayal kırıklığına uğramış.

"Tamam, tamam," derim, telefonuma ulaşmak için çantamın fermuarını açarım. Elim, partiden kalan parıltılarla kaplıdır, ki bu da "All That Glitters" temalı bir parti olduğu için beklenen bir şeydir. Veronica'nın Shine Inc. ile ortaklığı olan bir mücevher serisinin lansmanı. Altın takılar. Sevimli ama özel bir şey yok. Telefonumu çıkarınca on yedi cevapsız arama olduğunu görüyorum, hepsi kız kardeşlerimden. "Uh-oh."

"Ne oldu?" diye sorar Ethan. "Her şey yolunda mı?"

"Birazdan öğreneceğim," derim ve telefonum tekrar çalar. Arayan Leda'dır. Arama reddet seçeneğine basar ve bunun yerine Daphne'yi ararım. Arama nedeni ne olursa olsun, bunu Daphne'den duymayı tercih ederim.

Hemen cevap veriyor. "Selam, Cli."

Sesinden kötü haber olduğunu anlıyorum. Daphne, orta çocuk olmanın bir yan etkisi olarak şekil değiştiren biri gibidir. Koşullara uyum sağlar, kendisine ayrılan alana uyum sağlar; yatıştırma kraliçesidir.

"Ne haber, Daffy?" diye soruyorum, Ethan'dan uzaklaşarak. Köşeyi dönüyorum, tahta ile kapatılmış, grafitiyle kaplı bir dükkanın önüne yaslanıyorum.

"Leda ile konuştun mu?" diye soruyor. "Hayır. Neden?"

Derin bir nefes alır. "Şu anda neredesin?" "Dışarıda," derim. "Şehirde."

"Yanında biri var mı?"

"Düşünüyorum," diyorum. "Ne oluyor? Babam mı?"

"Hayır," diyor. "Hayır. Babam iyi. Amy iyi. Leda iyi."

"Tommy olduğunu söyleme," derim, gel manikürümü yapmamam gereken şekilde kurcalayarak.

"Hayır, Tommy değil," diyor. "Tanrıya şükür."

"Tanrıya şükür," diyorum, kendimi haç işareti yaparak. Tommy, Leda'nın kolayca ikna olan kocası, ciddiyle süveter yelek giyen bir adam. Bu dünya için fazla saf ve onu seviyoruz.

"Alexandra," diyor.

Annemize "anne" demiyor çünkü çocukluğumuzdan beri bize anne gibi davranmadı. Bence bu acımasızca ama bu Daphne'nin hakkı. Leda'nın da.

"O iyi mi?" diye soruyorum.

"O... ağır bir kalp krizi geçirdi. 911'i aradı ama... sağlık görevlileri gelmeden önce vefat etti."

"Oh." Parlak elimi yüzüme götürüp yanağıma bastırıyorum. "Gitti demek..."

"Üzgünüm, Cli," diyor. "Bekle. Leda sana konuşabilir miyim diye mesaj attı. Onu arayabilir misin?"

"Üzgün mü?" diye soruyorum.

"Sanırım senin için endişeleniyor."

"Neden?"

"Hadi ama," dedi. "Üzgün müsün?"

"Düşünüyorum," dedi. "Aslında şu anda araba kullanıyorum. Babamın evine gidiyorum. Yarın seyahate çıkmayı planlamalısın bence."

"Tamam," diyorum. Telefonum bip sesi çıkarıyor. Leda diğer hatta, tabii ki o. "Yarın görüşürüz o zaman?"

"Evet," diyor. "Seni seviyorum, Cli."

"Seni seviyorum." Leda'ya geçiyorum. "Merhaba. Daphne az önce söyledi."

"Hepimizin Alexandra hakkında kendi düşünceleri ve duyguları vardı. Ama onun hayatımızda aktif bir varlık olmaması, onun artık aramızda olmadığını kabullenmemizi kolaylaştırmıyor," diyor Leda. Bu cümleyi öğrendiği andan itibaren, hatta belki de ondan önce, kesinlikle prova yapmıştır.

"Teşekkürler, Leeds."

"Sana bunu benim söylemek istedim," diyor, bariz olanı ifade ederek. "Bunu benden duymanı istedim."

"Daphne iyi iş çıkardı," diyorum. Gözümün ucunda bir gölge beliriyor. Ethan, garip bir mesafede durmuş, endişeli bir ifadeyle beni izliyor.

"O bizim biyolojik annemizdi," diyor Leda, dişlerini sıkmış gibi sesiyle. Bir gün Leda Xanax'ı keşfedecek ve yaşam kalitesi önemli ölçüde artacak. O zamana kadar, dişlerini toz haline getirmeden gece koruyucu takması gerekiyor.

"Babamın yanına mı gidiyorsun?"

diye soruyorum. "Evet, şu anda valizimi hazırlıyorum."

"Tamam," diyorum. "Sabah trenle geleceğim."

"Helen teyze ararsa, cevap verme. Ben hallederim," diyor.

"Tamam," diyorum, Ethan'ın giderek yaklaştığının farkında olarak. "Daireme dönmek için araba bulacağım. Birazdan ararım, tamam mı?"

"Eve vardığında mesaj at," diyor. "Tamam.

Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diyor.

Telefonu kapatıp hemen Uber uygulamasını açtım ve araba çağırdım.

"Ne hizmet ama! Mitt sadece iki dakika uzaklıkta," diyorum Ethan'a. "Gümüş renkli Toyota Corolla. Plakası X3 ile bitiyor."

"Uh, her şey yolunda mı?" diye sorar bana.

Telefonumu çantama geri koyup çantayı kapatırım. "Annem öldü."

Saniyeler geçer. Uzakta bir siren sesi duyulur. Başkasının talihsizliği, benimkinden geçici olarak daha gürültülüdür.

"Bekle, gerçekten mi?"

diye soruyor. Başımı

sallıyorum. "Gerçekten."

"Hay sıçayım. Çok üzüldüm."

Mitt Toyota'sını yanaştırır. Kapıyı açarım, kaldırımında sert bir şekilde duran Ethan'a bakarım, gözleri yaşlı ve iri, sanki bu kötü haberi alan kendisiymiş gibi.

"Benimle eve gelmek ister misin, istemiyor musun?" diye soruyorum arka koltuğa kaymadan önce.

Benim trajedimden etkilenmeden yanıma oturur. Ya da belki de bu trajedi onu motive etmiştir. Eğer benim parlak zırlı şövalyem olmak istiyorsa, öyle olsun. Ona sokulur, sıcaklığını çalarım.

Benim için o sadece vücut ısısı.

Eğer öbür dünya varsa, annemin inandığı çılgın şeyler doğruysa, o bir yerlerde beni gururla izliyor.

"Kızlar, kalbinizi açmadan önce bacaklarınızı açın," demişti bir keresinde, yarım şişe içtikten sonra. O zamanlar çok küçüktüm, anlayamazdım. Pek çok şeyi.

"Aslında," diyorum Ethan'a. "Fikrimi değıştirdim. Çık dışarı."

(R) AIN pencereye nazikçe vurarak beni uyandırıyor. Gözlerim yavaşça açılıyor, dünkü maskara kirpiklerimi birbirine yapıştırmış. daireme döndüm ve giysilerimi çıkarmadan, dişlerimi fırçalamadan ve akşam cilt bakım rutininin birçok adımını yerine getirmeden yatağa düştüm.

"Serumlarımı ihmal ettim," diye kimseye seslenmeden inlerim.

Yastığımda makyaj izleri, çarşafarımda parıltılar var. Sırt üstü yuvarlanıyorum ve yumuşak bir çıtırtı duyuyorum, altıma uzanıp dün geceki partiden kalan hediye çantamı buluyorum. Üzerinde adım yazılı kalp şeklindeki etiketi parmağımla okşadım, sonra çantanın içindekileri boşalttım. Metalik kağıt mendil, sonsuza kadar kalacak parıltı kümeleri ve son olarak, üstünde *Veronica X Shine Inc.* yazan küçük altın bir mücevher kutusu. Kutunun içinde pembe kadife bir kese var ve içinde bir kolye ucu. Küçük elmas gözleri olan beyaz altın bir yılan.

Tırnağımlı halka halkaya geçirip kolyeyi kaldırdım. Bunu birkaç şekilde yorumlayabilirdim. Veronica bu kolyeyi benim için seçmişti çünkü koleksiyonundaki en cesur ve en pahalı kolyeydi ve kalp, anahtar, çiçek gibi diğer kolyelerden daha çok benim tarzıma uyuyordu. Ya da bana yılan hediye ettiğı için kırılabilir, bunu fazla abartarak yorumlayabilirdim. Düşündüğümde, ona yılan lakabını hak edecek bir şey yaptığımı sanmıyorum, ama kim bilir.

Ayaklarım yere basar ve komodininin, mücevher ağacımın yanına sürünerek giderim, uygun bir zincir seçerim, kolyeyi takarım ve boynuma takarım. Gözlerimi aynaya, yansımama kaldırırım, kolyenin tenime nasıl yakıştığını incelemek için, ama bunun yerine annemi görürüm, yüzümde onun izlerini görürüm ve onun öldüğünü hatırlarım. O öldü ve benim bugün babamın yanına gitmem gerekiyor.

bugün babamın yanına gitmem gerekiyor. Bu da New Jersey Transit'i kullanmam gerektiği anlamına geliyor. Sanki tek bir trajedi yetmezmiş gibi.

Telefonum hala çantamda, şarjı yüzde on. Şarj aletine takıp hoparlörden babamı arıyorum.

Hemen cevap veriyor. "Merhaba tatlım. Nasılsın?" "İyiyim, iyiyim," diyorum, esneyerek. "Daffy ve Leda geldi mi?" "Buradalar. Amy onlara krep yapıyor," diyor.

"Vay canına. Amy'nin kreplerine bayılırım." Üvey annemin mutfakta tek başarısı budur.

"Ne zaman gelebileceksin?"

"Henüz emin değilim," derim, dağınık yatağıma, koridordaki yıkanmamış giysi yığınınına bakarak. Aklıma kötü bir fikir gelir. "Çamaşır yıkamam lazım. Valizimi hazırlamam lazım. Ne kadar kalacağım? Cenaze olacak mı?" Sesimi bozmaya çalışırım. "Üzgünüm baba. Ben, buna hazır değildim."

"Biliyorum, Cli," diyor. "Seni almaya gelsem mi?" Çok kolay. "Gerçekten mi? Emin misin?"

"Bu kadar üzgünsen trenle gitmeni istemiyorum. Amy'ye haber vereyim, sonra yola çıkarım."

Babam. Kararlı ve güvenilir, geminin kaptanı, hayatımızın şefkatli kralı, sevgisi yerçekimi kadar kesin ve güçlü.

"Teşekkürler baba. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Kötü hissedirdim, ama o kadar da uzak değil. Trafikte bir buçuk, iki saat sürer. Evet, yirmi beş yaşında bir kadın olarak babamı arayıp beni almaya gelmesini isteyebilirim, ama tren *tam* bir kabus. Onu önlemek için daha kötü şeyler de yapardım.

Telefonumu şarjda bırakıyorum, çamaşır yığınınını çamaşır makinesine atıyorum ve hızlıca soğuk bir duş alıyorum. Havluyla kurulandıktan sonra dişlerimi fırçalıyorum. Sabah cilt bakım rutinime başlıyorum. Ne giyeceğimi düşünüyorum.

Babam cenazeyle ilgili soruma cevap vermedi, ama bir tür tören olacağını varsayıyorum. Çok fazla siyah elbisem var, ama hiçbir

annemin yasını tutmak için uygun görünmüyor. Belki de bu uygun bir durumdur, çünkü onun yasını nasıl tutacağımı bilmiyorum.

Acaba yas tutulmak ister miydi? O ölüme inanmazdı.

Makyajımı bitirdikten sonra yatağa geri yatıyorum, telefonumun fişini çekiyorum, selfie ışığını takıyorum ve sütyenim ve kolyemle, parlak yeni takımıyla bir fotoğrafımı çekiyorum. Grid'e yüklemek için yeterince iyi. Veronica'yı etiketliyorum, Shine Inc'i etiketliyorum. Yılan emoji, elmas emoji ve birkaç yıldızla bir başlık yazıyorum.

Fotoğrafa bakıyorum. Gülümsememin sahte olduğu benim için çok açık. Ama başkası için açık olmayacak.

Annemden öğrendiğim bir başka ders, talihsiz bir örnekle öğrettiği bir ders. Bize ne yapmamamız gerektiğini göstererek. Duygularımızı tamamen kontrol etmenin ne kadar önemli olduğunu göstererek. Aksi takdirde çok tehlikeli olur.

—

Birkaç saat sonra babam buzdolabımı temizliyor, ben ise hala eşyalarımı topluyorum. "Burada her şey paket servis, Cli," diyor azarlayarak.

"Ne diyebilirim ki, yemek yapmak benim için öncelikli değil. Ve bana ders vermeden önce

feminizmi hatırla."

"Biliyorum, biliyorum," diyor. "Daphne gibi konuşuyorsun."

Daphne, ailede en ilerici kişinin kendisi olduğunu düşünüyor, ama OnlyFans'a başlamayı düşündüğümü söylediğimde çok yargılayıcı davrandı. "Tamam. Bu çöpü dışarı çıkaracağım, sonra yola çıkmalıyız

yola çıkmalıyız," diyor. "Eminim kız kardeşlerin seni görmek için sabırsızlanıyordur."

"Eminim," diye tekrar ediyorum. Hepimiz birbirimizi seviyoruz, ama Daphne ve Leda her zaman iyi geçinmiyorlar. Ben ailenin sosyal yağlayıcısıyım, özel sosuyum.

Açık valizimin önünde diz çöküp içindekileri düşünürüm. Moda sektöründe çalışmak, bu koşullar altında bile spontan ve çevik olma yeteneğimi mahvetti. Ne giydiğim önemli, nasıl algılandığım önemli. Bazen bunların tek önemli şey olduğunu düşünüyorum. Bazen de öyle olduğunu biliyorum.

Babam geri gelir ve ben valizimi hazırlarken sabırsızlıkla bekler, ihtiyacım olabilecek veya

istediğim her şeyi aldığımı kontrol edip tekrar kontrol ederken sabırsızlıkla bekliyor. Bavulumu arabaya taşıyor, ben kapıyı kilitlerken ağırlığından şikayet ediyor. Arabaya vardığımda, çantamı bagaja atıp yolcu koltuğuna oturuyorum, çantamı ayaklarımın arasına koyup koltuğu geriye kaydırıyorum. Bardaklıkta açılmamış bir şişe su var, benim için olduğunu varsayarak alıyorum.

"Muhtemelen şimdi ılıktır," diyor babam. "Ben geldiğimde soğuktu."

Plastik, yoğunlaşma nedeniyle ıslak, etiketi sıırıslıklam. "Önemli değil. Getirdiğin için teşekkürler. Beni getirdiğin için. Beklediğin için. Bavulumu taşıdığın için."

Arabayı çalıştırmadan önce omzunu ovuşturuyor, belki de beni suçluluk hissettirmek için. 1,93 metre boyunda bir Viking ve hatırladığım kadarıyla saçları hep tuz ve biber rengindeydi, bu yüzden onun 60'lı yaşların ortasına doğru ilerlediğini, yok edilemez olmadığını unutmak kolay. "Seyahatlerine çıktığında ne yapıyorsun? Birkaç gün için bu kadar eşya getiriyorsan."

"Belki birkaç gün. Yeterli bilgim yok," diyorum ve ısı doğrudan yüzüme gelmesin diye havalandırmayı ayarlıyorum. Ellerimde hala parıltı var. Ellerimde her zaman parıltı olacak. Parıltı kalıcıdır.

"Benim de yok," diyor. "Helen beni aramadı. Leda'yı aradı."

Şaşırtıcı değil. Helen teyze, annemin büyük ve tek kardeşi, babamdan nefret ediyor. *Nefret ediyor*. Amy, onun nefret listesinde ikinci sırada. Annemle babamın dostane bir boşanma yaşamadıklarını söylemek, *Challenger'in* keyifli bir uçuş yaşamadığını söylemek gibi olur.

"Bazen öğle yemeği yerler," diyor, Flatbush Avenue'ye dönerek. "Helen ve Leda."

"Bana soruyor musun, yoksa söylüyor musun?"

O cevap vermiyor, ben de cevap vermiyorum. Leda'nın Helen ile görüştüğünü biliyorum, ikisi de Boston'da yaşıyor ve Helen yıllardır bizimle yeniden iletişime geçmeye çalışıyor. Demir gibi iradesi olan kronik bir başarı delisi olan Leda, isterse dünyayı durdurabilecek birisiyken, Tommy normal bir ailede büyümüş yumuşak başlı bir kedi yavrusu. O, Leda'nın dengeli bir şekilde uyum sağlamış Achilles topuğu ve annemizi kararlı bir şekilde reddetmesini hiçbir zaman onaylamadı. Alexandra konusunda Leda'yı ikna edemese de,

Helen ile ögle yemeğine çıkmaya ikna edebildi ve bu ögle yemeği birkaç ögle yemeğine dönüştü, çünkü Leda ve Helen aynı muhteşem katı cadaloz kumaştan kesilmişlerdi.

Bütün bunları biliyorum, ama babamızın bildiğini bilmiyorum. Bu bir tuzak olabilir, bu yüzden ne onaylıyorum ne de reddediyorum.

"Müzik çalabilir miyim?" diye soruyorum, elimi telefonuna uzatmış halde. "Tabii, Cli," diyor. "Çok yüksek sesli olmasın."

James Arthur Barnes glam metal'e karşı koyamadığı için Quiet Riot'u çaldım. Slade'in "Cum on Feel the Noize" şarkısının cover'ı.

"Evet, harika," diyor, başını sallayarak. "Sesini aç."

"Emredersiniz, efendim."

Araba yolculuğunun geri kalanında DJ'lik yapmaya devam ediyorum. Trafikte sıkışıp kalıyoruz, bu yüzden New Jersey'deki babamın evine varmamız normalden daha uzun sürüyor. Leda'nın Mercedes'i kaldırıma paralel olarak sokağa park edilmiş. Daphne'nin Subaru'su, liseden beri kullandığı eski hatchback, garaj yoluna gelişigüzel park edilmiş. Yeni bir araba alabilecek parası var, ama Leda ve ben materyalist olduğumuz için almamaya karar verdi. Babam, onun arabasını garaja park ederken dikkatli davranıyor, ki bu gereksiz. Bir çukur daha ne fark eder ki?

Aynı anda hem rahatlama hem de tedirginlik hissi içimi kaplıyor. Bu garaja, bu eve her adım attığımda böyle oluyor. Burası benim çocukluğumun geçtiği ev, hayaletli ya da lanetli falan değil, buraya geldiğimde kendimi bu kadar tedirgin hissetmemem gerekir. Bu his geçici, uzun sürmüyor, ama *her zaman* oluyor. Anılarım, geçmişteki benim hayaletleri, gergin bir atmosferin olduğu, atıştırmalıkların olmadığı ve her şeyin sigara ve Chardonnay koktuğu annemin evinden çıkmaktan mutlu olan erken gelişmiş çocuk. Ama aynı zamanda suçluluk, kafa karışıklığı, onu özleme, hangi ebeveyni daha çok sevdiğimden, hangisine daha çok güvendiğimden emin olamama.

Bu boşanmış çocuk sendromu. Çok sinir bozucu.

Babam valizimi bagajdan çıkarır, ben de tüm çantalarımı toplarım ve Amy bizim için çamur odasının kapısını açar. Yüzünde acıma ifadesi vardır, ama annemin öldüğüne muhtemelen sevindiğini biliyorum. Belki *sevindiği kadar* değil, ama ona yakın bir şey.

"Oh, buraya gel," diyor ve beni kucaklamak için içeri çekiyor. Onun kendine özgü kokusu rahatlatıcı, çok tatlı ve çok yoğun, ama yine de bir şekilde tam doğru. Sanki

karamel kokusu, saf şeker kokusu gibi. O bizim dans öğretmenimizken, herkes onun gibi kokmak, onun gibi görünmek, onun gibi olmak istiyordu. Aklımda onun görüntüsünü canlandırdığımda, karşımda duran üvey annem değil, bacak ısıtıcıları ve tayt giyen, kutudan çıkmış gibi sarı saçlı yirmili yaşlarındaki kadın geliyor. Üvey annem, güneşte korunmasız kalmaktan dolayı koyu renk saç kökleri ve benekli cildi olan, kaz ayaklarına batmış kohl göz kalemi sürmüş, düşük bel kot pantolonun içine sokulmuş, hiç de yakışmayan bir süveter giyen bir kadın. Onun stili 2010'dan sonra hiç gelişmedi. Bunu hem trajik hem de sevimli buluyorum.

"Merhaba Amy," diyorum.

"Çantalarını alayım," diyor. "Kız kardeşlerin güneş odasındalar." "O zaman ben de oraya gidiyorum."

Bana tekrar sarılmak için eğilir ve "Onlara sangria yaptım. Biraz çakırkeyif olabilirler" der.

"İyi. Öyle daha eğlenceli oluyor," diyorum, umarım bana da biraz bırakmışlardır.

(L) EDA ve Daphne gerçekten güneş odasındalar, her ikisi de dibinde buruşuk pembe meyveler bulunan neredeyse boş birer bardak tutuyorlar. Aralarındaki sehpa, bardak altlıklarının üzerinde bir sürahi duruyor. Leda köşede duruyor, eli belinde, Ann Taylor'daki bir manken gibi görünüyor. Sırtı bana dönük, platin rengi saçları düzgün bir topuz halinde. Lisedeyken Amy'ye daha çok benzemek ve gerçek annemize inat etmek için saçlarını sarıya boyamaya başlamıştı.

Daphne saçlarını koyu tuttu ama hepsini kısa bir kurt kesimi ile kesti - mullet kesiminin yakın bir akrabası. Kanepenin üzerinde uzanmış, bacakları kanepenin kenarına sarkmış. Portakal kabuğunu kemiriyor.

"Sarhoş olduğumu duydum," diyorum.

İkisi de derin uykudan uyanmış gibi şaşkınlıkla bana dönüyorlar. Daphne ayağa kalkıp bana sarılmak için atlıyor.

"Sarhoş değiliz," diyor Leda, savunmacı bir tavırla.

"Rahat olun. Kimseye söylemem," diyorum, kalbimin üzerine elimi koyarak. "Ama bilin ki, Tanrı biliyor."

Leda alaycı bir şekilde güldü. O dindar değil; hiçbirimiz dindar değiliz — ergenlik çağında "Mesih'in gücü seni zorluyor" saçmalığını yeterince dinledik. O sadece yanlış bir şey yapma fikrine tahammül edemiyor.

"Onunla dalga geçme," diyor Daphne kulağıma fısıldayarak. "O çok hassas."

"Duydum! Ben *kırılgan* değilim. Sadece bunun çok komik bir zaman olduğunu düşünmüyorum."

"Haklısın," diyorum ve Daphne'den kurtulup Leda'ya sarılmak için uzaklaşıyorum. Bayrak direğine sarılmak gibi hoş olmayan bir his.

"Güzel kokuyorsun. Ne bu?" diye soruyor.

"Ben," diyorum, saçımı sallayarak. Saçımı olduğu gibi bıraktım. Koyu, uzun, kalın, kıvrıkcık. Annemizin bize verdiği ve terapide hiç gündeme gelmeyen birkaç şeyden biri. Çoğunlukla kompleksler miras kaldıysa, nadir bulunan hediyeleri neden takdir etmeyelim? "Ve Tom Ford. Ve Oribe. Karışık."

"Mm," der, beni incelemek için bir adım geri atar. Ben de aynısını yaparım. Her zaman keskin hatları vardı, ama şimdi, otuzlu yaşlarında, yanakları çökmüş, yüz hatları sertleşmiş. Annemin epik kaşlarına sahip, ama babamın yuvarlak yeşil gözlerini almış. Annemin belirgin burnuna ve geniş ağzına sahip, ama babamın ince dudaklarına ve çukur çenesine sahip. Mükemmel bir karışım. Annem ona güzel olmadığını söylediği için kendini güzel bulmuyor, ama ben Leda'nın yüzüne bakmayı seviyorum. O bir sanat eseri.

Boğazını temizledi ve sangriasından en zarif yudumu aldı. "Helen'la konuştum. Cenaze töreni olacak."

"Tamam," diyorum, devamı gelmeyen ayrıntıları bekleyerek duraksıyorum. Bunun yerine, dikenli bir sessizlik oluyor.

"Biz gitmiyoruz," diyor Daphne. Kanepeye geri dönmüş, bu sefer ayaklarını sehpayı uzatmış, sürahiye tehlikeli bir şekilde yakın.

"Biz, yani sen ve Leda mı?" diye soruyorum. "Ve babam ve Amy de, sanırım?" "Babam ve Amy hoş karşılanmıyorlar," diyor Daphne. "Helen teyze bunu açıkça belirtti."

"Evet, tabii," diyorum, sehpayı dolaşıp şezlonga oturuyorum. Öğleden sonra güneşi büyük pencerelerden içeri giriyor, o kadar parlak ki neredeyse saldırganlık sınırında. Gözlerimi koruyorum. "Ama ben gitmek istiyorum."

Leda derin ve dramatik bir nefes alır. Daphne dilini şaklatır.

"Orası lanet olası bir sirk olacak," diyor Daphne. "Bir ucube gösterisi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben ucubeleri severim. Ben de onlardan biriyim."

"Metroda eski Salvation Army gelinlikleri giymek seni ucube yapmaz," diyor Daphne, bardağının içindekileri inceleyerek.

"*Times'a* göre bu beni New York'un en şık insanlarından biri yapıyor," diyorum. İkisi de gözlerini deviriyor. "Sizi gitmeye ikna etmeye çalışmıyorum."

"İyi. Çünkü Tom'la bunu zaten konuştum," diyor Leda. "Bu benim kararım."
"Tommy nerede?"
"Yukarıda iş görüşmesi yapıyor."
"Tommy!" diye bağıyorum. "Belki benimle gelir."
Leda bana ölümcül bir bakış atıyor.
"Peki. Tek başıma giderim."
Daphne başını sallar. Başını sallamaya devam eder. Onu izlemek bile başımı döndürüyor.
"Clio..." Leda başlıyor.
"Leda. Leeds. Lee-Lee. Leda-ba-dee-da."
Dudaklarını büzüyor, yine iç çekiyor. "Senin oraya gitmeni hiç istemiyorum. Alexandra'nın tüm o... tuhaf arkadaşlarıyla birlikte." "Ben büyük bir kıyım," diyorum.
Bu kez Daphne alaycı bir şekilde gülümser.
"Ne?" diye sorarım, bacaklarını sehpadan indirerek.
Daphne cevap vermeden Leda araya girer. "Hâlâ her şeyi babana yaptırırken 'ben yetişkinim' kartını oynayamazsın."
"Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum, ama yanılıyorsunuz. Babam *her şeyi* yapmıyor. "Benim için," diyorum. "Sadece benim..."
"Sadece vergilerin değil," diyor Leda. "İnternetini kurmak. Televizyonunu monte etmek. Sosyal güvenlik numaranı bile ezberlemiş değilsin."
"Ee?" diyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Gülümsüyorum. "Şaka yapıyorum. Ezberlemişim. Bazen son iki rakamı tersine çeviriyorum. Neyse ne."
"Demek istediğim bu. Her şey için onu arıyorsun. Her küçük şey için."
"Onun ödediği telefonla," diyor Daphne. Hain.
"Sen hala benim gibi aile planındasın," diyorum ve ona dekoratif bir yastık fırlatıyorum.
O yastığı yakaladı. "Evet, ama ona ben ödüyorum. Telefonumun parasını ben ödüyorum." "Gerçekten mi?" diye soruyorum.
"Bu verimli mi?" diyor Daphne, gözlerini kapatıp yastığı göğsüne sıkıca sarılıyor.

"Bilmiyorum. Öyle mi?" Leda, yine elini kalçasına koyarak sorar. "O zaman onu ikna et."

"Beni vazgeçiremezsin. Bu annemizin cenazesi. Onu hayatımızda istemememizi, her şeyden sonra bir ilişki peşinde koşmamamızı anlıyorum, ama..." Sesi kesilir. "Neden sana bunu açıklamak zorundayım? Senin kararını saygı duyuyorum. Bence bu kötü bir karar ve hiç katılmıyorum, ama saygı duyuyorum. Sen de benimkini saygı duyamaz mısın?"

"Bu saygı meselesi değil, Clio. Güvenlik meselesi," diyor Leda. "Nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorsun."

Bu onların kozları. Onların hatırladıklarını hatırlayamayacak kadar küçüktüm, yapılan zararı anlayamayacak kadar küçüktüm. Babam onun dramlarından bıkip boşanma davası açtıktan sonra annemin tamamen aklını kaçırmmasının yarattığı kaos.

"Üzgünüm, ama ben Leeds'in tarafındayım," diyor Daphne.

"Üzgünüm, ama ben pek... umursamıyorum?" diyerek ayağa kalkarım. "Senin iznine ihtiyacım yok."

Endişe, hayal kırıklığı ve belki başka bir şey daha içeren bakışlar atıyorlar. Kalp kırıklığı. Onlara öpücükler gönderip, sangria sürahisini alıp, topuklarımı döndürüp odadan çıkıyorum ve yalnız kalabileceğim üst kata kaçıyorum.

—

Yatak odam hala *benim* yatak odam, on yıl önce, liseden mezun olduktan bir hafta sonra, hiç vakit kaybetmeden taşınmış olsam da. Yatak takımım aynı eski yatak takımı, şeker pembesi duvarlardaki resimler, hepsi çocukken seçtiğim resimler. Atlıkarınca atlarının ve yağmurlu Paris'in fotoğrafları. Güzel şeylerle dolu güzel bir gelecek hayal eden romantik bir bebektim. Şimdi benim geleceğim, benim gerçekliğim, benim olan bir gelecek.

Ama şu anda değil. Şu anda, gıcırdayan çift kişilik yatağın üzerinde uzanmış, tavandaki avizeye bakıyor, kristallerin solan gün ışığını yansıtmasını izliyor, sürahidен sangria içiyor ve kız kardeşlerime kızgınım.

Sıkıldığım için, kalan sangriayı komodinin üzerine koyup yataktan kayarak yerçekiminin beni yere bırakmasına izin veriyorum. Halıyı kaldırıp, halının üzerinde oje lekelerinden oluşan bir takımyıldızı buluyorum. Çocukluk anısının kanıtı, pervasız davranışın sonucu, intikamın getireceği anlık panik, gözyaşlarıyla cezadan kurtulabileceğimi fark etmem, bir daha yapmayacağıma dair söz vermem, tatlı bir rahatlama.

Bunun için minnettarım — kanıt için. Somut kanıt. Keşke Alexandra ile daha fazlasına sahip olsaydım. Annemin anılarını doğrulayacak çok az şey var. Babam, Leda ve Daphne ne düşünürse düşünsün, benim de anılarım var, ama bulanıklar. Kısa ve karışık, canlı bir rüyadan uyanmak gibi, içinde olanları anlatamadığın, sadece olduğunu ve sana yoğun bir his verdiğini bildiğin bir rüya.

Annemden kalan hiçbir iz yok. Sadece yara izleri.

Kolumu sıyrıyorum ve sağ kolumda küçük bir yanık izi, iç bileğimdeki hassas deride, damarlarımın mavi, soluk ve yoğun olduğu yerde buluyorum. Neredeyse fark edilmiyor. Biraz soluk, biraz pürüzlü, göz şeklinde, yuvarlak ama her iki ucunda keskin, belirgin noktalar var. Herkes onun sorumlu olduğuna ikna olmuş olsa da, bu yaralanma için annemi suçlayamadım. Nasıl oluştuğunu hatırlamıyorum, sadece var olduğunu biliyorum. Kimse ayrıntıları konuşmak istemedi, ne babam, ne Amy, ne de kız kardeşlerim, ve artık anneme sormak için sonsuza kadar fırsatımı kaybettim.

Ancak, annemin kitabında bundan bahsetmiş olma ihtimali yüksek.

Kitabı düşünmeye cesaret ettiğimde kafamda uğursuz bir müzik çalmaya başlıyor. Annemin o evde geçirdiğimiz zamanları anlattığı anıları, *Demon of Edgewood Drive: The True Story of a Suburban Haunting*. Kitap, paranormal komplo teorileri meraklıları ve benzerleri arasında iki dakika boyunca orta derecede başarılı oldu, sonra onlar bir sonraki ürkütücü talihsizliğe geçtiler. Kitap film hakları satın alındı ve babam, Leda, Daphne ve ben, neyse ki hiç gerçekleşmeyen bir uyarlamadan korkarak nefesimizi tuttuk. Kitap artık uzun süredir baskısı tükenmiş ve çoğunlukla unutulmuş durumda. Çoğunlukla.

Ani ve aldatıcı bir merakla, çantama sürünerek gidip dizüstü bilgisayarımı çıkarırım. Tarayıcıyı açıp annemin adını Google'da aratarak

Ölümünün manşetlere taşınıp taşınmadığını ya da kısa süreli şöhretinin hatırlanmaya değer olup olmadığını görmek için annemin adını Google'da aratıyorum. Hemen fikrimi değiştirip dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, sanki bulaşıcıymış gibi ayağımla yatağımın altına itiyorum.

Bana söz verin, kızlar, bunu asla okumayacaksınız. Mutfak masasındayım. Yıl 2009, solumda Leda ve Daphne, sağımda Amy, babam da üstümüzde duruyor, yüzündeki ifade korkutucu çünkü açıkça çok korkmuş durumda. Onu hiç böyle görmemiştim, bu yüzden söz verdiğimde, her zamanki gibi arkamda parmaklarımı çaprazlamadım. Ciddiydim. Sözümü tuttum. Bunun erdemden kaynaklandığını düşünmüştüm, ama belki de annemin kitabını hiç okumak istemediğim içindi. Bu fikir beni her zaman içtenlikle korkutmuştu, hayatımızın en çirkin kısmını basılı olarak görmek zorunda kalmak. Evdeki korku hikayemizi elimde, kağıt kapaklı bir kitap olarak tutmak.

Bir yanım, bir gün hepimizin bunu kabulleneceğini, annemin ayık kalacağını, bize ulaşıp özür dileyeceğini ve tekrar birbirimizin hayatında olacağımızı düşünüyordu. İstedğim tüm cevapları kaynağından alabilirdim, bu yüzden kitabı bulmak için pek motivasyonum yoktu, ama ara sıra kendimi bir kitapçıda veya kütüphanede, kitapta olup olmadığını kontrol ederken buluyordum. Hiçbir zaman yoktu, bu yüzden parmaklarımı kitabın sırtında gezdirip, midemi bulandırmaktan başka bir şey hissedip hissetmeyeceğimi görme fırsatım olmadı.

Bu dürtü geri geliyor. Google'da. Bu can sıkıcı sorunun cevabını aramak için. Başka kimse onun ölümünü benim kadar önemsiyor mu?

Hiç kimse umursamıyor mu?

İnternetin çekiciliğine direniyorum, ellerimi, zaten manikürlü tırnaklarımı, zaten lekeli halının üzerine boyayarak meşgul ediyorum. Şeffaf oje, neyse ne.

Bu yetersiz bir dikkat dağıtma yöntemi ve cevapsız sorular tavşanlar gibi hızla çoğalıyor, birleşene kadar, tek bir büyük çirkin tavşan kalana kadar. Neden umursuyorum?

Bizi istismar etti, terk etti, hikaye böyle devam ediyor. Ama ayrıntılar belirsiz; sonu tatmin edici değil. Buna kızıyorum.

Sonunda Amy kapımı çalar ve akşam yemeğinin hazır olduğunu söyler.

"Bir dakika, aşağı iniyorum," diyorum, tırnaklarımın daha hızlı kurumasını sağlamak için üfleyerek.

Boşuna, ama güç gösterisini takdir ediyorum. Kontrolü.

E Ben geldiğimde **herkes** masada oturmuş, oje kurumuş. Sadece Tommy beni gördüğüne sevindi, yünlü süveteri ve kalın camlı yuvarlak kaplumbağa kabuğu gözlükleriyle. Yakışıklı değil, hiçbir şekilde çekici değil — Daphne bir keresinde onu kuru üzüm gibi seksapel sahibi olarak tanımlamıştı — ama Tommy güzel, altın av köpeği ya da ergen bir inek gibi tatlı ve saf bir masumiyet yayıyor.

"Tommy!" derim, babam benim için sandalyemi çekmek için ayağa kalkarken. Leda ve Daphne'nin birbirlerine baktıklarını fark ederim.

"Nasılsın Clio?" diye sorar Tommy, masanın üzerinden uzanarak elimi tutar. Elim sıkılır, bu teoride rahatlatıcı bir jesttir ama pratikte hoş değildir çünkü eli çok terli.

"Oh, iyiyim," diyorum gülümseyerek.

"Ben de açım," diyor babam. "Hadi yiyelim."

"Kendinize alın. Her şeyden bolca var," diyor Amy. Kendine biraz salata koyup kaseyi Leda'ya uzatıyor. Leda az miktarda salata alacak ve başka bir şey almayacak, ama kimse bununla ilgili bir şey söylemeyecek.

Daphne bana sormadan biraz tavuk koyar. Kuru görünüyor ve Michelin yıldızlı restoranlarda çalışmış, para almadıkça yemek yapmayan, olağanüstü yetenekli bir şef olan kız kardeşimin yanında oturmanın getirdiği hayal kırıklığını yeniden yaşarım. Sevdiği ailesi için bile.

İki kız kardeşimin hayatı da farklı şekillerde yemek etrafında dönüyor. Onlara, babama ve Amy'ye göre bu annemin suçu ve ben de

ama Şimdi annemiz öldüğüne göre, merak ediyorum... nasıl? Nasıl suçlanabilir ki? O burada değil. Hiç burada olmadı.

Ailemizin günah keçisi artık yok. Artık her Şeyin suçu kimin olacak?

Hala annemin mi? Ölmüş bir kadının mı?

Herkes servis yaptıktan ve yemeğe başladıktan sonra bile masa sessizdir. Bu tam olarak rahat bir sessizlik değildir. Rahatsız edicidir.

"Peki," diyor Daphne, bu garip durumu bozmak için. "Bu yıl tatil planı olan var mı?"

Tommy ve Leda, Tommy'nin ailesini ziyaret etmek için Florida'ya gidiyorlar, babam ve Amy Big Sur'a gidiyorlar, ben de Paris, Londra, Los Angeles ve İbiza'ya gidiyorum.

"Paris'e moda haftası için, Londra'ya stilistik yapacağım bir çekim için, Los Angeles ve İbiza'ya marka sponsorlukları için," diyorum. "İş için."

"İş," diye alaycı bir şekilde Leda. Yaptığım işi ciddiye almıyor çünkü çok göz alıcı. Babam ve Amy de öyle. Daphne anlıyor. Tommy anlamıyor, ama yine de saygı duyuyor çünkü o böyle biri. O bir sosyal hizmet uzmanı.

"Ama ondan önce annemin cenazesine gideceğim," diyorum ortamı yumuşatmak için.

Babam ağzındaki suyu tükürüyor. Amy çatal bıçağını düşürüyor. Daphne biraz gülüyor, iyi niyetli.

"Nerede, Leeds? Burada mı, Connecticut'ta mı?" Annem ortak velayeti kaybettikten sonra yaklaşık bir yıl daha bizimle kaldı. Hala ziyaret izni vardı, ama gelse bile sarhoş olarak geliyordu ve sonra ailemizde "resital olayı" olarak bilinen olay yaşandı. Onu son kez o zaman gördüm. Perili evini satıp bizsiz yeni bir hayata başladı, velayet hakkını geri kazanmak için hiçbir çaba göstermedi, hiç çaba göstermedi, telefon etmedi, doğum günü kartı göndermedi, anne görevlerini sonsuza kadar bıraktı. Demonolog erkek arkadaşı Roy ile Connecticut'a taşındı. Bildiğim kadarıyla, hâlâ birlikteler. Ya da düne kadar birlikteydiler.

Babam boğazını temizledi ve "Leda" dedi.

"Bizi dinlemeyecek," diyor Leda. "Sen ona söylemelisin."

"Bana gitmememi söyleyemezsin baba," diyorum. "Hiçbiriniz söyleyemez. Ayrıca, aşırı tepki veriyorsunuz. Garip insanlarla başa çıkabilirim. New York'ta yaşıyorum. Moda sektöründe çalışıyorum."

"Bırakalım gitsin. Onu bırakalım," diyor Daphne, tavuğunu keserken. "Onu vazgeçirmeye çalıştıkça, o da daha çok gitmek isteyecek."

"Ne diyebilirim ki? Ben bir asiim."

"Sadece orada tek başına olmandan endişe ediyoruz," diyor Amy, babamın söylemesine gerek kalmasın diye. "İnsanlar. Hikayeler..."

"O zaman birini getiririm. Bir refakatçi," diyorum, başımı yavaşça çevirerek, tam karşımda duran kişiye bakıyorum. "Tommy."

Gerilim, sert, hızlı ve nezaketsiz bir şekilde çekiç gibi düşer. Sir Thomas Robert Kowalski, dur levhası kadar kırmızıya döner.

"Ne dersin? Sonunda annemizle tanışmak ister misin?"

—

Herkes bu fikri kabul eder, ancak Leda hariç. Leda, babam bizi yıllardır ailemizin uğrak yeri olan Main Street'teki Dreamies adlı soda dükkanına götüreceğini duyurana kadar akşam yemeği boyunca somurtur. Dreamies'te, siyah-beyaz karo zeminler, teneke tavanlar, duvarlardaki sepya tonlu fotoğraflar, krom ve kırmızı vinil sandalyeler, bebek büyüklüğünde muzlu dondurmalar gibi eski dünyanın cazibesıyla üzölmek imkansızdır.

Leda, Daphne ve ben bir muzlu dondurma alırız, üç kaşık. Her birimiz birer kiraz alırız ve saplarından tutup şerefe deriz. Bu, Leda'nın kendini şımarttığı tek zamandır, bu yüzden Daphne ve ben, bizim en sevdiğimiz lezzet olmasına rağmen, onun tüm çileği şikayet etmeden yemesine izin veririz. Çikolata ve vanilya o kadar özel değildir.

Babam ve Amy bir float paylaşıyor, Tommy ise laktoz intoleransı olduğu için sadece kola alıyor. Başka bir masada oturuyorlar, fısıltıyla konuşuyorlar, muhtemelen cenazeyi tartışıyorlar.

"Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyor," diyor Daphne. "Zavallı adam." "Bu çok acımasız, Clio," diyor Leda. "Onu buna maruz bırakmamalısın."

"İşinde daha kötüsünü görmüştür. Gerçek hayattaki korkunç şeyleri. Bir grup sahte medyum ve kendini cadı ilan edenlerle başa çıkabilir," diyorum, sıcak çikolata sosunu kaşıklarken.

Leda, haklı olduğumu bildiği için tartışmıyor.

"Muz, muzlu dondurmanın en az sevilen kısmıdır. Sence de öyle değil mi?" diye soruyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Gerekli bir şey," diyor Daphne. "Olmasa özlerdin." "Muzları asla özlemezdim," diyorum. "Asla."

"Bence özlerdin," diyor Daphne. "Kesinlikle özlerdin." "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye soruyor Leda, biraz çırpılmış krema alıp Daphne'ye uzatır, Daphne de kaşığından krema yer.

"Muz sevmiyorsan neden sürekli muzlu dondurma alıyoruz?" diye sorar Daffy. "Neden çilekli dondurma almıyoruz?"

Nefesim kesilir.

"Biz *her zaman* muzlu dondurmayı paylaşıyoruz," diyor

Leda. "Her zaman," diyorum.

"Bu bir gelenek," diyor Leda. "Kız kardeş geleneği."

"Tamam, peki," diyor Daphne, ellerini teslim olarak kaldırarak. "Anladım."

Bir sessizlik, bir anlık sessizlik olur. Benim ateş yakmam için bir fırsat. "Annemin kitabını hiç okudun mu?" diye soruyorum.

"Clio!" diyor Leda, şok olmuş bir şekilde. "Ne?"

"Hayır, o kitabı hiç okumadım. O kitabı okumak istemedim. Aklımın ucundan bile geçmedi," diyor Leda.

"Ben düşünüyorum," diyor Daphne. "Bazen. Bir keresinde Amazon'da baktım. Birkaç yorum var. İyi yorumlar değil. Sadece, bilirsin, tüm bunlara inanan kaçıklar. Hiç okumadım. Okumak da istemiyorum."

"Okuduğunu söyleme," diyor Leda, kaşığını bana doğrultarak. "Söz vermiştik."

"Sözümü tuttum. Okumadım."

"İyi," diyor Leda. "O kitap bir sürü yalandan ibaret. Kötü anıları daha da kötüleştiren yalanlar. Kabul etmesi zor, biliyorum."

"Neyi kabul etmek?" diye soruyorum.

"Onun gerçekte kim olduğunu," diyor Daphne. "Ve cenazesine gittiğinde, onun hakkında doğru olmayan hikayeler duyacaksın. En azından bizim için doğru olmayan hikayeler."

O insanlar, biz çocukken orada değillerdi. O evde onunla yalnız kaldığımızda."

Başımı sallıyorum, erimiş kalıntıları karıştırıyorum. "Sence o gerçekten inanıyor muydu? İblise?"

Leda "Hayır" derken, Daphne "Evet" der.

"Onun sanrılarına inanıp inanmaması önemli değil," diyor Daphne, başını sallayarak.

"O bir alkolik, narsist ve berbat bir anne idi," diyor Leda, kaşığını bırakıp dik oturarak çenesini kaldırıyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, onun ölmesine üzülmiyorum."

Bir süre sonra Daphne, "Ben de" diyor.

"Vay canına." Boynuma uzanıp yeni takımını, elmas gözlü yılanımı oynatıyorum.

"Birbirimize sahip olduğumuz için çok şanslıyız," diyor Daphne, muz püresini yerken. "Evet," diyor Leda ve avucuna sıkıdığı küçük bir el dezenfektanı tüpünü gösteriyor.

avucuna sıkıyor.

Daphne ve ben ellerimizi ters çeviririz ve Leda bize de sıkar. Tüpü kaldırır ve bir sonraki numarası için, masada dolaştırdığı bir dudak kremi çıkarır. Paylaşmakta her zaman iyiydik, oyuncaklar, giysiler veya ilgi odağı olmak için kavga eden tipler değildik.

Daphne peçetelerimizi toplar ve çöp kutusuna atar.

"Önce senin onayını almadan Tommy'yi gönüllü olarak kaydettirdiğim için özür dilerim," diyorum Leda'ya. "Gitmemi istemediğin için üzgünüm."

Elini sallıyor. "Önemli değil. Belki de en iyisi budur. Geri döndüğünde, seni neyden kurtarmaya çalıştığımı anlayacaksın."

Ben dilimi şaklatırım.

"Her konuda haklı olduğumu kaç kez kanıtlamam gerekiyor?" der ve ayağa kalkar.

"Tommy'yi bulduğun için şanslısın," derim, sandalyeme yaslanarak. "Ha-ha. Hadi eve gidelim. Yatmadan önce o dondurmayı yakmak istiyorum."

Dreamies'ten ayrılıyor, babam bizi eve götürüyor. Tommy ve Leda mahallede yürüyüşe çıkıyor, babam ve Amy yatıyor, Daphne ve ben eski oyun parkında esrar içiyoruz.

Paralel salıncaklara oturup esrarı birbirimize uzatır, toprağı tekmeler, takımyıldızları gösteririz.

"Artık hiçbir şey göremiyorum," diyor Daphne, gökyüzüne gözlerini kısıarak.
"Gözlüğüm olmadan göremiyorum."

"Eskiden teleskopumuz yok muydu?"

"Evet. Bodrumda olabilir. Ama Amy onu satmıştır herhalde."

"Facebook Marketplace'te mi?"

"Facebook Marketplace'e *takıntılı*." "Bayılıyor."

"Öldürüleceğinden korkuyorum. Bana, ıssız bir yerde, rastgele birinin evine gidip, eski bir sehpa ya da onun gibi bir şey gibi, hurda eşyaları almaya gittiğini anlatır.

"Evet," diyorum. Bir nefes çekip esrarı geri veriyorum, sonra bacaklarımı sallamaya başlıyorum, sallanmaya başlıyorum.

"Hey, cenazeye gitme konusunda ciddi misin, yoksa sadece..." "Ne yapıyorum?"

"Zor."

"Ben mi?" diye soruyorum, şok ve öfke taklidi yaparak. "Dostum."

"Tamam," dedim. "Hayır. Ciddiyim. Gideceğim."

Gösteriş yaparak duman halkaları üfler. "Evet. Bundan korkuyordum."

"Hepiniz rahatlamalısınız." Salıncaktan atlayıp ayaklarımın üzerine sertçe inerim. Bir jimnastikçi gibi kollarımı kaldırırım. "Ta-da!"

"Çok iyi," diyor, etkilenmemiş bir şekilde.

"Ben içeri giriyorum," diyorum. "Dışarı çok soğuk."

"Tamam. Ben bunu bitireceğim."

"Devam et," diyorum ve içeri giriyorum. "İyi geceler. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

İki adım attıktan sonra "Bekle" diyor.

"Mm?"

"Sadece..."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Karanlık ve o sadece bir silüet, uçan bir közün ötesinde bir gölge.

"Onlar, onun bizi ne kadar sevdiğini konuşacaklar. Seni ne kadar sevdiğini. Ama sevmedi. Bize yaptıkları, sevgiden değildi. *Biz* seni seviyoruz. Bu, burada olan şey, bu sevgi. Bunu unutma, tamam mı? Orada olduğunda?"

"Unutmayacağım. Unutmuyorum," diyorum. "Biliyorum."

Yürümeye devam ediyorum ve eve doğru hafif yokuşu tırmanırken, Daphne'nin, kimsenin, sevginin ne olduğunu ve ne olmadığını söyleme hakkının ne olduğunu merak ediyorum. Sevginin çirkin olabileceğini merak ediyorum. Yanlış şeyler yapabileceğini. Kötü şeyler.

Gerçekten ölebilir mi diye merak ediyorum.

TOMMY yolculuk sırasında ne dinlemek istediğimi sordu, ama onun gergin olduğunu anlayabildiğim için müziği seçmesini ona bıraktım. Çoğunlukla nu

Bu hem komik hem de trajik geldi bana.

Tommy'nin Slipknot dinlediğini biliyor muydun? Daphne'ye mesaj attım.

Woof, diye cevapladı. Belki de sadece senin onu havalı bulmanı istiyordur.

Kalbi kırık emoji ile cevap verdim.

Jersey'den Connecticut'a yolculuk yaklaşık iki buçuk saat sürdü. Tommy, trafik sıkışıklığına karşı erken çıkmamızda ısrar etti, ama muhtemelen çok erken çıktığımız için trafik sıkışıklığına rastlamadık. Törenin başlamasından kırk beş dakika önce vardık, bu yüzden kasabada kahve ve kek alabileceğimiz bir yer bulduk. Şimdi küçük bir köşe masasında oturmuş, yerlilerin konuşmalarını dinliyor ve dilimizi yakmayacak kadar soğumasını bekliyoruz.

Ben tarçınlı kekimi keserken, streusel her yere dağılırken, bana "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Eğer endişelendiğin buysa, ağlamayacağım" diyorum.

"Onu dert etmiyorum. Duygularını göstermek sorun değil," diyor. "Üzölmek sorun değil."

"Biliyorum. Üzgün olduğumda ağlamam. Sadece bir şey istediğimde ağlarım." Muffinimden bir ısırık alırken ona göz kırpıyorum. Biraz bayatlamış.

"Leda da ağlamaz," diyor, kaşlarını çatarak.

"Çocukken ağlardı, ama sadece özelde. Çok gururlu biridir."

Kaşlarını daha da çatıyor, ağzının köşeleri neredeyse yüzünden damlıyor. Gözlüklerini burnuna itiyor. "Bunu yaptığımıza sevindim. Keşke Leda da burada olsaydı. Ve Daphne. Bence bu doğru bir şey."

"Teşekkürler, Tommy. Bunu söylediğin için minnettarım. Ve benimle geldiğin için." Muffin parmaklarımı peçeteyle silerim ve kahve fincanımı ona doğru kaldırırım. Dikkatlice bir yudum alırım. "Ooh. Kahve güzel. Tanrıya şükür."

"Leda doğum günümde bana bir Nespresso aldı," diyor ve sonra bana bunu o kadar coşkuyla anlatıyor ki, tekrar neşe yaşamak istediğimde izleyebilmek için onu kaydetmek istiyorum. Süt köpürtme sürecini şiirsel bir dille anlatmayı bitirdikten sonra, tuvalete gitmek için izin istiyorum.

Aynada kendime bakıyorum, değerli ikinci el siyah Prada mini elbisemden kek kırıntılarını temizliyorum. Yanımda getirdiğim tüm kıyafetler arasında, mütevazı yakası ve geniş eteği ile bu elbise bu duruma en uygun olanı gibi görünüyordu. Leda'yı cenaze töreninin kıyafet kuralları hakkında Helen teyzeye sorması için sıkıştırmaya ya da Helen'e kendim ulaşmaya değmezdi ve geleneksel siyah kıyafetlerin giyileceğinden şüpheli olsam da, tedbirli olmakta fayda var diye düşündüm. Siyah Prada elbise, siyah Prada loaferlar, şeffaf siyah çoraplar, Brooklyn Flea'de on dolara aldığım ve kendim diktiğim, uyumsuz altın düğmeli siyah kaşmir hırkam. Siyah kadife saç bandı. Küçük, kalın altın küpeler, uğurlu zar küpelerim, son birkaç gün içinde nedense inanılmaz bir şekilde bağlandığım beyaz altın yılan kolyem.

Yansımam, hissettiklerimi ele veriyor: hiçbir şey. Gerginlik yok, üzüntü yok. Belki oraya vardığımızda, törenin yapıldığı yere vardığımızda bu durum değişir, ya da belki hiç değişmez. Belki de on sekiz yıldır hayatımda olmayan birini yas tutmanın doğru bir yolu yoktur.

Kız kardeşlerim arasında ona en çok benziyorum. Zeytin rengi ten, büyük siyah gözler. Aynı kemik yapısı, yüksek elmacık kemikleri. Kalın kavisli kaşlar. Uzun kıvrıkcık saçlar, simsiyah. Burnum ve dudaklarım ona benzemiyor, ama onun tarafından geliyor. Sanırım bu yüzden beni en çok seviyordu. Babamla hiç benzerliğim yok. Bana baktığında onda hiçbir izi görmüyordu. Onu inciten adamı hatırlamak zorunda kalmıyordu.

Aynadan uzaklaşıyorum, musluğu açıyorum, ellerimi sabunlayıp yıkarken inceliyorum. Kağıt havlu koparıp kapı koluna dokunmak için kullanıyorum, kapıyı açıyorum.

Masaya döndüğümde Tommy orada değildi. Kapının yanında bekliyordu.
"Hazır mısın?" diye sordu.
"Her zamanki gibi."

"Burası bir cenaze evi mi yoksa burada biri mi yaşıyor?" diye soruyorum, caddenin en görkemli evi olan muhteşem gri-beyaz Viktorya tarzı eve yaklaşırken. Dev bir oyuncak ev gibi görünüyor. İnsanların hayaletli olduğunu düşüneceği türden bir ev. Ancak anneme göre, sadece eski ve güzel evler değil, her ev hayaletli olabilir. Bir iblis, çıkmaz sokaktaki iki katlı bir eve taşınır. Yani, bu piyasada, mortgage oranları bu haldeyken, eminim ellerine ne geçerse onu alırlar.

"Garaj yoluna park etme, sıkışırız," diyorum Tommy'ye. "Sokağa park et."

Böylece, Tommy'nin paralel park etmeye çalışırken park yeri bulma çilesi başlar.

"Nasıl yaptım?" diye sorar, boynunu uzatarak.

"İyisin," diyorum, her ne kadar eğri park etmiş olsa da. Emniyet kemerimi çözüyorum. "Yeterince iyi, Tommy."

"Düzeltememe izin ver" diye ısrar ediyor.

Sonunda arabadan inip eve doğru yürüyüşe geçmemiz on beş dakika daha sürer. Verandada asılı bir tabela vardır ve üzerinde "Buraya Adı Yazın Aile Cenaze Evi" ya da benzeri bir şey yazmasını beklerim, ama üzerinde **"Hoş Geldiniz Ruhlar"** yazmaktadır.

Göğsüm sıkışır, kalbim çarpar ve kahveyi içtiğime pişman olurum, kafein vücudumun içindeki bir düşmandır, kurtulmak istediğim bir gerginlik yaratır. Uzuvarımı sallar, saçımı bir tarafa çeker ve boynumdan uzak tutarım.

"Kaşmir yanlış bir seçimdi," diyorum. "Connecticut'ta neden bu kadar sıcak?"

"Biraz gergin olman normal, Clio," diyor Tommy ve ön merdivenlerden çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Onu eliyle uzaklaştırıyorum. "Ben gergin olmam."

"Ben gerginim," diyor. "Arabayı kilitledim mi?"

Kapı, biz oraya varamadan açılır. Uzun kırmızı saten sabahlık ve siyah yas peçesi giymiş bir kadın, bana doğru kollarını uzatır ve ağlayarak sızlanır.

"Hayatım," diyor ve beni kendine çekiyor. Şoktan direnemiyorum. Bana sarılmasına izin veriyorum. Sirke kokuyor. "Ah, sen bir meleksin. Buraya geldiğin için çok mutlu."

Kadın geri adım atarak bana bakar. Onu tanıyamam, yüzü peçeyle gizlenmiştir. Muhteşem bir şekilde gösterişli takılar takmıştır. Şeffaf siyah opera eldivenleri. Uzun beyaz saçları göz alıcı dalgalar halinde dökülür. Onun hedeflediği görünümü takdir ediyorum. Bunu başarmaya çok az kalmış.

Elbisesi, yakasının tamamında lekelerle kaplı. Şu anda ağlıyor, ama bu elbiseyle daha önce de ağlamış. Bunun açık kanıtları var. Tuzlu su ve siyah rimel lekeleri. Bu yüzden, peçeyle bile onu yeterince iyi görebiliyorum. Bu kadın annem için üzülüyor. Bu kadın sadece üzgün.

"Ona çok benziyorsun Clio," diye haykırıyor, göğsünü tutarak.

Ben onun kim olduğunu bilmiyorum olabilirim, ama o benim kim olduğumu biliyor. O garip varsayımlarda bulunmadan önce bir adım geri çekilip Tommy'yi tanıtıyorum. "Bu benim kayınbiraderim, Leda'nın kocası Tom."

Tommy elini uzatır. "Başınız sağ olsun."

Kadın elini görmezden gelir ve ona da sarılır. Tommy, doğuştan empati sahibi olduğu için bu yabancıyı içtenlikle kucaklar. Gözyaşı izlerini veya kadının balmumu kokusunu fark ettiğini sanmıyorum.

"Girin, girin," diyor kadın, eve girerken eldivenli eliyle bizi içeri çağırıyor.

Giriş salonuna adım atıyoruz. Bütün ev, hafif sirke kokusu ile birlikte tütsü kokuyor. Antikalar, birden fazla büyük baba saati, çay fincanları ve porselen figürinler gibi tozlu biblolarla dolu. İnsanlarla dolu. Beklediğimden daha fazla insan var. Gözlerim etrafta dolaşıyor. Bakılacak çok şey var. Duvarlarda çerçeveli Ouija tahtaları, mezarlıkların ve ruh çağırma seanslarının sepya tonlu fotoğrafları asılı.

"Büyükannem spiritüalist hareketin öncülerindendi," diyor kadın. "Fox kardeşleri tanırdı."

Bana doğru eğilip kulağıma fısıldıyor. "Onlar alkolikti."

"Hayır," diyorum, şok olmuş gibi davranarak. Fox kardeşlerin kim olduğunu bilmiyorum. "Burası senin evin mi?"

"Evet, tabii ki," diyor. Kaşları çatılıyor. "Ben Mariella, canım."

Beni tanımasını bekliyor, ben de oyuna devam ediyorum. "Tek ve eşsiz. Takılarını çok beğendim. Çok güzelsin."

Ciddiyim. Öyle. Onunla şampanya içip sarhoş olmak, onun çılgın saçma hikayelerini dinlemek, bana iltifatlar yağdırmasını sağlamak ve dolabını karıştırmak istiyorum. Eminim ki inanılmaz bir ipek eşarp koleksiyonu vardır. Ve eski bir şapka kutusunda iyi haplar saklıyordur.

"Sen bir meleksin. Gerçekten," diyor. "Sanırım yeğenimi görmeyeli epey zaman oldu. Roy çok üzgün. Anneni çok severdi. Roy? Roy!"

Mariella ellerini omuzlarıma koyar ve beni salona götürür. Tommy'nin peşimden geldiğinden emin olmak için arkama bakarım. Gelmiyor, fuayede sergilenen sanat eserlerine dalmış, ellerini beline koymuş onları inceliyor.

Mariella beni odanın köşesinde bir kadeh kırmızı şarap tutan Roy'un yanına götürüyor. Bir şeytanbilimci olduğu çok belli olan biri için yakışıklı sayılır. Gümüş rengi saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Deri pantolonunun içine sokulmuş bol siyah bir bluz giyiyor, üzerinde bir tür sembol bulunan büyük tokalı bir kemer takıyor. Aynı sembol boynundaki zincirden de sarkıyor. Kulakları delik. Annemin neden ondan etkilendiğini anlıyorum. Babamın tam zıttı birisi.

Onunla daha önce, çocukken tanıştığımı biliyorum, ama bu anı çok belirsiz. Bir ara evimize gelmişti. Edgewood Drive'a birçok paranormal uzman gelmişti; yüzleri birbirine karışıyor. Onlarla temasım sınırlıydı. Bazen dans dersindeydim, bazen ödev yapıyordum, bazen babamın evindeydim, bazen de odamda yabancıların bulunmasına ve dolabımın içine kafalarını sokup orada bir canavar yaşayıp yaşamadığını kontrol etmelerine protesto etmek için terasta kamp yapıyordum.

Anılarımı kurcalamakla çok fazla zaman harcamıyorum. Benimki gibi bir çocukluk, anıları hatırlamaya pek davetkar değil. Ama bazen

beni yiyip bitiriyor. Geri getirilemeyecek, tamamen kaybolmuş anılar nelerdir diye merak ediyorum. Sislerin ardında ne saklıdır diye merak ediyorum.

Roy bana bir bakış atar ve şarabını en yakın bardak altlığına koyar, ki bu bardak altlığı gerçekten muhteşem bir antika orgun üstündedir. Ellerimi ellerine alır ve gözlerimin derinliklerine bakar. Gözleri etkileyici bir mavidir.

"Clio," diyor, göz teması çok yoğun.

"Roy," diyorum, bakışlarımı kaçırmak istiyorum ama boyun eğmeyi reddediyorum.

"Seninle gurur duyuyordu. Kız kardeşlerinle de..." Çok güzel bir sesi var. Eminim şarkı söyleyebiliyordur. Eminim gitar çalabiliyordur. Eminim daha yetenekli olsaydı, iblisleri kovalamak yerine bunu yapardı. İblisbilimci olmak garip bir yedek kariyer, ama sanırım ilk tercih olarak daha da garip olurdu. Ve daha kötü B planları da var. Charlie Manson da başarısız bir müzisyendi.

Vay canına. Hâlâ konuşuyor. "Senin mutluluğun için çok fedakarlık yaptı. Senin güvenliğinin için."

Buna ne diye cevap vereceğimi bilmiyorum. Katılmak, kız kardeşlerime ve gerçeğe ihanet etmek olur.

"Seni bulduğuna sevindim," diyorum sonunda, diplomatik bir şekilde. Dürüstçe. Geceleri kucaklayabileceği, ona inanacak, şeytanlar hakkında konuşabileceği yakışıklı bir ucube. Yalnız olmadığı için minnettarım.

"Sana bir şey getirdim," diyor. "Bir dakika izin verersen."

Ellerimi bırakır, parmağını kaldırır ve sonra kapıdan geçerek yemek odasına girer, soğuk et ve patates salatası yiyen insan gruplarının yanından geçer. Masada tepsiler, kağıt tabaklar ve plastik çatal bıçak takımları vardır. Etkileyici bir sofra değildir ve bu beni biraz üzüyor. "Senin için bir şişe kutsal su ile geri dönecek, onu boynuna takabilirsin."

boyun. Ne yazık ki, bunun moda olduğunu sanmıyorum."

Geriye döndüğümde, gri çizgili kıvrıkcık siyah saçlı, kulağının arkasına sigara sıkıştırmış, Eileen Fisher marka kusursuz bir kıyafet giymiş, uzun boylu, heykel gibi bir kadın görüyorum. Helen teyze. Bana kaşlarını kaldırıyor.

Gülümserim. "Ben moda olduğunu söylersem, her şey modadır."

Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Lise mezuniyetimden beri mi? "Çabuk.

Biri el falına ya da tarot

ya da auranı okumaya çalışmadan kaçalım."

"Okunması umurumda değil."

"Şimdi öyle diyorsun. Bir şey diğerine yol açar, sana ölülerden bir mesaj alırlar. Annen senin geleceğini bildiğini söylüyor."

H ELEN beni üst kata, koridordan geçip yatak odasından geçerek, sonunda hasır koltuk, sert ve kirli minderleri olan bir balkona götürdü. ve kirli.

"Sigara içsem sorun olur mu?" diye soruyor, kulağının arkasından sigarayı çıkarıp ağzına koyuyor.

"Hiç sorun değil," diyorum.

"Sana bir tane ikram ederdim, ama annen beni öldürürdü," diyor.

"Artık buna muktedir olduğunu sanmıyorum."

"Bu insanlara sorarsan, yapamaz," diyor Helen, kibritle sigarasını yakarken. Bir nefes çekerken gözlerini kapatıyor.

"Hayaletlere, şeytanlara, vampirler ve kurtadamlara inanmıyor musun?" diye soruyorum. "Gulyabanilere ve cinlere?"

"Hayır," diyor. "Ama kız kardeşime inanıyordum. Onun inancına inanıyordum. Onu bunun için suçlamadım. Bazı insanlar gökyüzünde yaşayan sakallı bir adam olan Tanrı'ya inanır. Onlara deli demiyoruz, değil mi?"

"Duruma bağlı," diyorum, loaferlarımı çıkarıp ayaklarımı kanepenin altına sokarak, ağır bir konuşma olacağını tahmin ettiğim bu sohbet için rahat bir pozisyon alıyorum.

"Alex'in hayatı zordu. Senin bilmediğin, kız kardeşlerinin bilmediği şeyler yaşadı. Çocukluğumuz. Babamız..." Sesi kesilir, boşluğa bakarak bir nefes daha alır.

"Şiddet uygulardı. Ve alkolikti. Annem gibi," diyorum. Babam bize annemin zorlu hayatı hakkında her şeyi anlattı. Birçok kez bizi oturtup, onun davranışlarını açıklamaya çalıştı, böylece bunun bizim suçumuz olduğunu düşünmeyelim diye. "Biliyorduk. Biliyoruz."

Helen başını sallar. "Bilmiyorsunuz. Bildiğinizi sanıyor olabilirsiniz, ama... O, babanızdan sonra hep savunma halindeydi..."

Yüzündeki küçümseme midemi bulandırıyor, omurgamdan gerçek bir ürperti geçiyor. Tüm gezegenin sıcaklığı düşüyor. Buzullar geçici bir rahatlama yaşıyor.

"Önemli değil," diyor Helen ayağa kalkarak. Sigara izmaritini balkonun kenarından aşağıya atıyor, bu sessiz, pitoresk Connecticut sokağının manzarasına bakıyor. "O bir tür mutluluk buldu. Kabul gördü. Roy'la, aşağıdaki insanlarla. Ben buna odaklanmayı seçiyorum. O artık yokken bana rahatlık veren şey bu."

"Ama"nın geleceğini hissediyorum.

"Keşke sen ve kız kardeşlerin..." Kendini durdurur. "Çok yazık. Sizi üçünüzü çok seviyordu. Yaptığı her şey sizin içindi. Sizi koruyamayacağını biliyordu, bu yüzden sizi dünyaya hazırlamaya çalıştı. Umarım bunu takdir edersiniz."

"Denemedi. Bizi terk etti," diyorum, kendimi hazırlıksız yakalıyorum. Huysuz ve kin dolu konuşuyorum, ki bu garip, çünkü yemin ederim ki ben sadece bunlardan biriyim.

"O kadar basit değil."

Kız kardeşlerimin anlatıların çarpıtılmasıyla kastettikleri şey buydu. Gerçeğin çarpıtılması.

"Ben buradayım, değil mi?" diyorum, ayakkabılarımı giyerek. Helen bana ders vermek isterse sorun değil, öyle yapacağını tahmin etmişim, ama ona istediğim zaman kalkıp gidebileceğimi belirtmem gerekiyor. Dinlemek benim seçimim. Bu anda güç bende.

"Öylesin. Onların gelmemesi hayal kırıklığı yaratıyor, ama şaşırtıcı değil. Leda düşüncelerinde kararlı ve Daphne barışı korumak istiyor. Sen çocukken bile her zaman daha açık fikirliydin. Çok anlayışlıydın."

"Teşekkür ederim," diyorum ve minderlere yaslanarak rahatlıyorum. "Ama Leda'yı gördün."

"Gördüm," diyor, sigarasını korkuluğa söndürüyor. Cebindeki paketten bir tane daha çıkarıyor. "Beni görmek istiyor, ama annen hakkında konuşmuyoruz. Bir şartı var."

"Leda'nın her zaman bir şartı vardır."

Helen sırtıyor. Yüzünde, ifadesinde kendimi görüyorum ve bu çok heyecan verici. Ailenin büyüğü budur. Evrende, bedeninde yalnız olmadığını hissetmek, çünkü dışarıda seninle aynı DNA'yı paylaşan, seninle aynı maddeden yapılmış başka biri var. Helen'ı yıllardır görmedim, ama az önce aynada gördüm. Birbirimizi tanımıyoruz, ama tanıyoruz.

Ve aniden annemi özlüyorum. Aniden, onun öldüğünü anlıyorum. Şu anda Helen ile paylaştığım şeyi, annemle asla paylaşamayacağımı. O benim yarımısı, ve aşağıda toz oldu.

Hıçkırıklarımın sesi beni şok ediyor. Onları bastırmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim," diyorum, boğazımı temizleyerek, ama şimdi gözlerim yaşlarla doluyor.

Helen olduğu yerde duruyor, beni izliyor, ikinci sigarasını yakıyor. Hiçbir şey söylememesi, beni teselli etmeye çalışmaması hoşuma gidiyor. Acıma göstermiyor. Hiç tepki vermiyor, bu da genetik kodumuz ya da her neyse, paylaştığımız bir anlayışı daha da teyit ediyor ve beni daha da üzüyor. Annemin hala hayatta olmasını diliyorum. Beni Helen'ın tanıdığı gibi tanır mıydı? Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilir miydi?

Tanıdı. Tanımıştı.

Bir anı geliyor aklıma. Shop Rite otoparkında düşüp dizimi sıyırmıştım. Beni kucağına aldı, üzerimi temizledi.

Şu anda acıyor, ama eve vardığımızda hissetmeyeceksin.

Ama sonra Leda ve Daphne var, kız kardeşlerim bir şekilde düşüncelerimi denetliyorlar. Annemizin bizi sevmediğini hatırlatıyorlar. Bizi incittiğini. Parmaklarını yara izimi buluyor, dalgalı, ipeksi cildimi okşuyor.

Ve şimdi babam, kazananların geçmişe değil geleceğe baktığını hatırlatıyor.

Derin bir nefes alıyorum, uzanıp gözlerimdeki yaşları siliyorum. "İyiyim."

Helen başını sallar. Konuşmak için ağzını açar, ama sonra fikrini değiştirir, dudaklarını sıkıştırır.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm, elinden sigarayı dikkatlice aldım ve bir nefes çektim. Sigara iğrenç bir şey ama bir şeyleri kanıtlamak istiyorum. Ona bir yetişkin olduğumu, onun sakladığı her neyse onunla başa çıkabileceğimi göstermek istiyorum.

Daphne'nin yaptığı gibi, annemin yaptığı gibi, dilini şaklatıyor. "Leda'nın lojistiği halledeceğini düşünmüştüm, ama dürüst olmak gerekirse, annenin mirası konusunda ona tam olarak güvenmiyorum."

"Ne mirası?" diye soruyorum, sigarayı ona uzatarak. O da alıyor. "*Edgewood Drive'daki Demon'un* gerçek bir para makinesi olduğunu düşünmemiştim."

Helen'in tek cevabı, aramızdaki sessizliğe agresif bir nefes vermek olur.

"Parayı umursamadığımdan değil. Umursamıyorum. Onun kıyafetlerini alırım. Mücevherlerini. Leda'ya güvenmemekte haklısın. O hepsini bağışlar. Muhtemelen bana önceden haber vermeden."

"Kıyafetlerini ve mücevherlerini istiyorsan alabilirsin. Alex'in fazla parası yoktu. Son yirmi yılını, babanın ona bıraktığı borçları ödemekle geçirdi."

Yine öfkesi havayı ekşitiyor. Hırkamı kapatıyorum. "Aslında sadece ev," diyor.

Kaşlarım birbirine çarpar. "Hangi ev? Buradaki evi mi?" Helen de aynı derecede şaşkın bir şekilde bana döner. "Hayır. Edgewood Drive'daki ev."

"Ne... ne demek istiyorsun? O evi sattı."

Teyzem alaycı bir şekilde güldü. "Bunu sana baban mı söyledi?"

"Hayır..." Ama emin değilim. Kim söyledi hatırlamıyorum. Eğer biri söyledi ise. Belki de ben öyle varsaydım.

Daha önce çeşitli emlak sitelerinde o evi aramıştım, çünkü elbette aramıştım. Yoldan çekilmiş tek bir süper pikseli fotoğraf var. Başka bilgi yok, satış geçmiş falan yok, ki bunun mevcut sahibini korumak için olduğunu düşündüm. Bu normal bir mülk değil.

"Ama... o orada yaşamıyordu," diyorum. "Değil mi? Bu konu neden hiç gündeme gelmedi?"

"Neden gündeme gelsin ki? O ev herkes için oldukça hassas bir konu, değil mi?"

"Bu kibar bir ifade şekli. Çok diplomatik. Yine de..."

"Uçağa binip yanımdaki kişiye dönüp 11 Eylül hakkında sohbet eder miyim? Yanık ünitesine girip kimseye çakmak lazım mı diye sorar mıyım?"

"Tamam. Vay canına. Anlatmak istediğini anladım."

"Soruna cevap vermek gerekirse, Alex sizi kaybettiğinden yaklaşık bir yıl sonra taşındı. Roy ile birlikte Connecticut'a taşındı. Ama evi satmadı. Evin lanetli olduğuna ve onu başka bir aileye devretmeden önce, sizin gibi acı çekmelerini önlemek için kötülükten arındırmak gibi ahlaki bir sorumluluğu olduğuna inanıyordu. Evi elinde tuttu. O ve Roy yıllar boyunca orada vakit geçirerek evi lanetten arındırmaya çalıştılar ve anladığım kadarıyla bir dereceye kadar başarılı oldular. Onu satması için ikna etmek için elimden geleni yaptım, ama kendini pazara çıkarmaya ikna edemedi. Sanırım onu bırakması zordu, çünkü ne kadar acı verse de, o ev kızlarınızla birlikte olduğu son yerdi. Hepinizin bir arada olduğu yerdi." Sigarasını söndürdü, izmariti merdivenin kenarına attı. Bütün dünya bir küllük. "Bir bakıma, sonunda orada olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Sizin ve kız kardeşlerinizle yakın hissettiği bir yerde."

Ellerim yılan kolyemi bulur. Beynim kafatasımın içinde taklalar atarken, parmaklarımla arasında onu ovuştururum, zaten bildiğim ama inanmak istemediğim bir şeyi anlamaya çalışırım. "O... bekle. Sonunda neredeydi?"

"Evde. Edgewood'da. Leda sana söylemedi mi?" "Ne söylemedi?"

"Olay olduğunda oradaydı. Kalp krizi. Orada öldü."

Gidebileceği onca yer varken. Onun ölümünü kabul edebilirim, ama *orada* ölmesini kabul edemem.

"Leda'nın aklından çıkmış olmalı," diyorum.

"Mm. Öyle olmalı," diyor Helen.

"Anlamıyorum. Orada ne yapıyordu?"

"Bazen ziyaret ederdi. Seni ve kız kardeşlerini özlediğinde. Ve emin olmak için..."

"Neyi emin olmak için?"

"Şeytani faaliyetlerin uykuda kaldığından emin olmak için." "Ah."

"Yargın benim için boşa, ben sadece haberciyim," diyor Helen.

"Onaylamadım. Bunun onun zihinsel ve fiziksel sağlığı için iyi olmadığını düşündüm

sağlığı için iyi olmadığını düşünmüştüm. Meğer haklıymışım. Ama çoğu zaman haklı olmak, kaybedeceğin bir oyunda bir tur kazanmaktan başka bir şey ifade etmez. Ne boş bir zafer. Kız kardeşim öldü. Ev hala orada. Ve artık senin. Leda'nın ve Daphne'nin."

Üçümüzün geri dönüp, o uykulu banliyö caddesinin sonuna, uzun, çatlaklı araba yoluna geldiğimizi düşünmek. Ağaçların gölgesinde bekleyen evi görmek. 1970'lerin o hantal, kulübe tarzı, keskin açılı, pek de davetkar olmayan iki katlı evi. Yeterince ışık ve hava almayan dar pencereleri. Parçalanmış merdivenlere giden düzensiz taş yol, her zaman ıslak, çürük kokan ahşap korkuluklar. Siyah boyalı, ağır ve kalın ön kapı, ama 6 Edgewood Drive'daki diğer tüm kapılar gibi, kendi kendine açılıp kapanıyordu. Kaç sabah uyandığımda ön kapının ardına kadar açık olduğunu, hoş geldiniz paspasının üzerinde ölü bir hayvan olduğunu gördüm? Beslediğimiz sokak kedilerinin sunduğu adaklar, annem bunu kanıt olarak kabul ediyordu. Kedilerin duvarların içindeki canavara kurban sunduğunu düşünüyordu. Kedilerin, uğursuz doğaüstü varlığı hissedebildiğini düşünüyordu.

"Peki o zaman. Roy'a gidip kutsal su şişesini almalıyım." Helen gülüyor, sonra bana kolunu uzatıyor. "Gidelim mi?"

I Tommy'yi aşığında, bir grup muhteşem cadı tarafından tarot kartları okunurken buluyorum.

"Aptal," diyor kadınlardan biri. "*Ters*
Aptal," diyor bir diğeri.

"Hayır, ters bakıyorsun. Ona ters gelmiyor." "Bu ne anlama geliyor?" diye sorar Tommy, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Aptal mı?" "Alınma."

"Görmedim," diyor Tommy. "Sadece merak ettim."

Ne aptal, diye düşünüyorum. Duvara yaslanıp birkaç dakika izledikten sonra sıkılıyorum. Başkalarının falını dinlemek o kadar da eğlenceli değil.

Helen teyze tuvalete gitti ve şimdi Tommy meşgul olduğu için, cenaze törenini, ya da onların deyimiyle "anma törenini" tek başıma idare etmek zorunda kaldım. Artık - ya da yakında, resmi olarak, yasal olarak - bir ev sahibi olduğumu bilerek tek başıma kaldım. Ev bu kadar kötü bir üne sahip olmasaydı, otuz beş yaşın altındaki herkesin imrenmesini kazanırdım.

Başımı eğip salondan sessizce çıkıp mutfığa gittim. Mutfakta tezgahın üzerinde küçük bir bar alanı vardı. Litrelerce market markası soda ve ucuz içki şişeleri vardı. Şeffaf plastik bir bardağa viski ve kola doldurdum. Hiç buz yoktu, bu yüzden içki ılık, gazsız ve oldukça iğrençti, ama nedense tam da ihtiyacım olan şeydi. İçkiyi bir dikişte içip bir tane daha doldurdum.

Mutfak mucizevi bir şekilde boştu, bu yüzden içki içerken oyalanıp buzdolabının üzerinde duran paranormal kongreler ve psişik fuarların basılı broşürlerini gözden geçirdim. Bunlardan biri Milwaukee'deydi ve bu bana arkadaşım Sarah'ı hatırlattı.

Lise yıllarında dans takımında olan bir arkadaşım. Şiir yazar, Frankie adında Alman çoban köpeği büyüklüğünde bir Maine coon kedisi olan, öfkeli bir bulimik.

Sarah, Northwestern Üniversitesi'ne gitmek için Chicago'ya taşındıktan sonra iletişimimiz koptu, ama Instagram'da birbirimizi takip ediyoruz. Birkaç yıl önce evlendi ve Milwaukee'ye taşındı. Orada tadilata ihtiyaç duyan bir ev satın aldı ve tüm evi kendi başına yeniledi, bunu sayfasında belgeledi ve bu süreçte otuz beş bin takipçi kazandı. Hiç de

benim kadar çok değil, ama küçümsenecek bir şey de değil.

"İşte buradasın." Roy. "Şimdi anma töreni yapacağız. Bize katılır mısın?"

"Buraya kadar gelip ana etkinliği kaçırمام."

Bana gülümsüyor, sonra küçük bir saten kese uzatıyor. "Daha sonra açabilirsin."

Ne olursa olsun kabul ediyorum. Çantama koyuyorum. "Teşekkürler, Roy."

"Senin için buradayım Clio. Senin ve kız kardeşlerin için. Bir şeye ihtiyacın olursa. Umarım bir gün hep birlikte oturabiliriz."

Cevap yerine yanağına bir öpücük konduruyorum. Bu adamı bir daha göreceğimi veya onunla konuşacağımı sanmıyorum. Altı ay sonra, muhtemelen kötü bir saç boyası ve Misty veya Rainbow gibi bir ismi olan bir medyomla birlikte yoluna devam edecek ve son on beş yılı aşkın süredir hayat arkadaşı olan sevgili Alexandra'sı, unutulmuş bir anı haline gelecektir. Babam bir keresinde bize, *erkeklerin hepsinin aynı olduğunu* söylemişti, *ama asıl dikkat etmen gerekenler, sana iyi olduklarını ikna etmek için en çok çaba gösterenlerdir.* Annem birçok konuda yanılıyordu, ama bu konuda yanılmıyordu. Kaç kez bir erkeğin, daha sonra kendisinin suçlu bulunduğu bir düşüncesizlikten dolayı öfkелendiğini ilan ettiğini gördüm? Kaç tane gururlu beyefendi kurt olduğu ortaya çıktı?

İçkimi dolduruyorum ve Roy beni başka bir odaya götürüyor. Orada, üzerinde bir vazö bulunan küçük bir sehpanın etrafına geniş bir daire şeklinde sandalyeler dizilmiş. Vazö çok güzel, beyaz mermerden ve üzerinde gri damarlar var. Boş olduğunu varsayıyorum.

İnsanlar içeri girip yerlerine otururlar. Roy benim için bir sandalye çeker. Yanımdaki sandalyeyi Tommy için ayırırım, o da birkaç dakika sonra gelir.

"Peki, senin kaderin ne?" diye fısıldarım ona.

"Beklenmedik olaylara daha açık olmalıyım," diye fısıldayarak cevap verdi. "Bir tür Kupa, bir Aptal ve Asılı Adam kartları çıktı, pek iyi görünmüyordu ama bunun daha çok bakış açısıyla ilgili olduğunu söylediler."

"Her şey öyle değil mi?"

Mariella odaya girer ve ölüm hakkında monolog yaparken mumları yakmaya başlar. Belki viski yüzündendir, belki garip sirke kokusu, belki burada bulunan insan sayısı, belki şapka takanların sayısı, belki de genel olarak aşırı uyarılma. Dikkatimi veremiyorum.

Sarah'ı, kocaman kedisini ve Reels'deki öncesi ve sonrası fotoğraflarını düşünüyorum. Evdeki tüylü bej halıyı düşünüyorum. Mutfaktaki korkunç muşamba zeminini. Alt kattaki banyodaki çökmüş küveti. Duvarın üst kısmında penceresi olan küçük yatak odamı, ölü çimleri gören manzaramı. Leda ve Daphne'yi, benim odamın hemen üstündeki büyük odada. Bazen geç saatlere kadar uyanık kaldıklarını, birbirlerine sırlarını fısıldadıklarını duyabiliyordum. Hareketsizce durur, nefesimi tutar ve ne dediklerini, benim hakkımda mı konuştuklarını anlamaya çalışırdım, ama sanki başka bir dil konuşuyorlardı, benim çeviremediğim bir dil, kendi sesleri değil. Kimse döşeme tahtalarının arasından kendi sesi gibi çıkmaz.

Yıllardır onların gece geç saatlerdeki dedikodu seanslarını düşünmemiştim.

Yine süveterim içinde terliyorum. Oturup saçlarımı topluyorum, kelebek toka özlüyorum.

Mahkeme salonundaki gelinler gibi kuş kafesi şapka takan bir kadın, annemin rastgele bir Salı günü limonlu kekler getirdiğini hatırlıyor.

Hatırladığım annem berbat bir pastacıydı. Bir yıl, Daphne'nin hazır doğum günü pastasını o kadar berbat etti ki, sonunda McDonald's'a gidip elmalı turta ve McFlurry yedik. Eve dönerken, şekerin etkisiyle, şarkı söyleyip dans ederek McDonald's'a olan sevgimi ilan ettim ve yolcu koltuğunun arkasına tekme attım. Leda şikayet etti. Daphne bana hareketsiz durmamı söyledi, ben de eğilip onu yaladım. O çığlık attı. Annem kırmızı ışığı geçmek üzereyken frene bastı.

"Seni oraya götürmemeliydim," dedi, direksiyona yumruğunu vurarak. "Şişman olacaksın. Okulda şişman bir kız olmak ne kadar zor biliyor musun? Bunu m u istiyorsunuz? Zorbalığa uğramak mı?"

Zaten şişman olduğunuzu biliyor musunuz?

Işık yeşile döndü, ama annem gitmedi. Dikkatini vermiyordu; bize bağırarakla meşguldü.

Arkamızdaki arabanın sürücüsü kornaya basınca annem gaza bastı. Lastikler gıcırdadı.

Şimdi geriye dönüp düşününce, annemin sarhoş olduğunu sanıyorum. O günden beri McFlurry yemedim.

Odanın sessiz olduğunu ve herkesin bana baktığını fark ediyorum. Bakılmayı severim, ama bu şekilde değil. Sanki denizden yükselen Godzilla gibi. Bir dakika sonra, sıranın bana geldiğini, McDonald's hikayesini yüksek sesle anlattığımı ve bunun pek iyi karşılanmadığını fark ediyorum. pek iyi karşılanmadığını fark etmem bir dakika sürer.

Elimdeki bardak boş, viski bitmiş, ama yine de kaldırıyorum.

"Anneme," diyorum, güneş gibi gülümseyerek, kalabalığı yeniden neşelendirmeye çalışarak. "Ve kusursuz olmayan şekilde verilen zor derslere. Ve onun muhteşem saçlarına. Tamam, benim için bu kadar. Sırada kim var?"

—

TOMMY ve ben anma töreninin sonuna kadar kalıyoruz. Çok uzun sürüyor. Tüm hikayeler benim tanımadığım kişilerle ilgili. Hiç tanımadığım ve asla tanımayacağım kişilerle. Bu anne versiyonu onların, benim değil.

İdeal olarak, sessizce kalkıp giderdim, ama Tommy'nin vicdanı var, bu yüzden Helen teyzeye veda ediyoruz.

"McDonald's hakkında konuştuğum için özür dilerim," diyorum ve ona sarılmak için yaklaşıyorum. "Keder garip bir hayvandır," diyor ve sırtımı okşuyor.

"Numaram sende var, değil mi?"

"Var. Senin için de uygunsa, seninle iletişime geçeceğim," diyor ve uzaklaşıyor. "Onun küllerini alacağım, tabii sen istemiyorsan."

Kafamı sallarım. "Onlarla ne yapacağımı bilemem."

"Mariella'ya bizim adımıza teşekkür et," der Tommy.

Arabaya doğru yürürken, Tommy'den kaldırımda birkaç fotoğrafımı çekmesini istedim. Kıyafet çok güzeldi, boşa gitmemesi için, ailem dışında kimse onu nerede ve ne için giydiğimi bilmeyecek. Ethan hariç belki, ama onun yargısını umursasaydım, geçen gece onu Uber'den atmazdım. O zamandan beri bana iki kez mesaj attı. Erkekler, duygusuz davranıldıklarında çok hoşlanırlar.

Tommy telefonumu geri verir ve ben fotoğrafları kaydırırım. "Bunlar güzel olmuş. Seni işe almalıyım."

"Tüm bu hikayeleri dinlemek çok güzeldi. Annenle ilgili olanları," diyor, burnunu çekerek. Paylaşım çemberi sırasında ağlamıştı.

Omuz silkiyorum. "Hepsi bu kadar. Hikayeler."

Bana arabanın kapısını açar ve ben yolcu koltuğuna otururum. Park etme becerisini takdir ettiğini fark ederim. Sürücü tarafına gelir, arabaya biner ve emniyet kemerini takar. Arabayı çalıştırmasını beklerim ama çalıştırmaz. Bana dönüp bakar.

"Senin kız kardeşinle evliyim, biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum. "Düğününüzü anmak için dolabımda hala asılı duran çirkin bir nedime elbisesi var."

"Barnes kadınlarını anlamakta yılların tecrübesi var bende. İyi olmamak normal, Clio."

"Bu çok okul sonrası özel bir davranış, Tommy. Ama ben iyiyim," derim, kalbimi çaprazlayarak.

O başını sallar ve arabayı çalıştırır.

"Ben Leda değilim," dedim. "Bastırılmış değilim; gerçekten duygusuzum."

"Bence senin duyguların var, Cli. Onları hissetmemeyi seçiyorsun," dedi. der. Onun için biraz küstahça. Bay Kowalski için biraz cüretkar.

"Tamam. Orada neredeyse ağlayacaktım," diyorum. "Tamam, ağladım. Yukarıda Helen teyzeyle. Mutlu musun? Geçici olarak gösterdiğim kırılmanlık, senin hazırladığın samimi konuşmadan beni muaf tutar mı?"

Sokağa çıkıyor. "Gözyaşları rahatlatıcı olabilir."

"Benim için çoğunlukla makyajımı bozuyorlar," diyorum, camımı açarak. "Evi biliyor muydun? Edgewood'u?"

Cevap vermez. Yola bakıyormuş gibi yapar.

"Beşinci maddeyi mi kullanıyorsun?"

"Bu, senin ve Leda'nın konuşması."

Jersey'e dönmemiz için iki saatten fazla yolumuz var; eninde sonunda pes edecektir.

"Bana söylemeyi planlıyor muydu?"

"Neyi söylemeyi?" "Evi,"

diyorum.

"Seni seviyorum Clio," diyor, "ama Leda benim karım."

"Peki." Pencereye yaslanıyorum ve o müziğin sesini açıyor, bu sabahkiyle aynı çalma listesi. Korn'un "Freak on a Leash" şarkısı. İtiraz etmiyorum. Ne anlamı var ki? Zaten çok garip bir gün oldu. Neden olmasın?

Yola çıkalı yaklaşık bir saat olmuştu ki, benzin almak için kenara çekti ve Burger King'de durduk. McDonald's değil, Burger King. Arabaya servis bölümünden geçip arabada yedik.

"Şerefe, Tommy," diyorum ve devasa Diet Dr Pepper bardağımı ona doğru kaldırıyorum.

"Şerefe," diyor. Hamburgerini ısıırıyor ve ketçap kenarlarından sızıyor.

Ben bir patates kızartması tadını çıkarırım. Bugün yediğim tek şey o muffin'di, muhtemelen bu yüzden annemin cenazesinde sarhoş oldum.

"Peki, ne kadar kötüydü?" diye soruyorum.

Şimdi gözlüklerinde ketçap var. Bana açıklığa kavuşturmamı istemiyor, bu da başlı başına bir cevap. "O hikayeyi biliyordum. Leda bana anlatmıştı."

Güneş otoparkın üzerinde batıyor, kasvetli kapitalist manzarayı ilahi bir ışıkla kaplıyor. Bu saatte otopark kutsal bir yer, uzaktaki Target Valhalla.

"Buraya geldiğin için seninle gurur duyuyorum," diyor. "Gerçeği söylediğin için seninle gurur duyuyorum."

Ağzıma bir patates kızartması daha atıyorum. "Vay canına. Bu, benim batırdığımı söylemenden daha kötü. Nugget ister misin?"

Bir tane alır. "Terapiye bir şans daha vermen gerektiğini söylediğimden daha mı kötü?"

"Hayır, ondan daha kötü değil," diyorum ve ona barbekü sosunu uzatıyorum. Nugget'ını sosa batırıyor. "Leda Edgewood'u bilmiyordu."

"Bilmiyor muydu?"

"Helen teyze arayıp annenin vefatını söyleyene kadar bilmiyordu." "Yani biliyordu? Annemin orada öldüğünü biliyordu."

"Alexandra'nın orada öldüğünü biliyordu, evet. Ama o telefonu almadan önce, annenin bunca yıldır o evi elinde tuttuğunu bilmiyordu," diyor. "Bu konuda üzgün."

"Eminim öyledir." Yemek poşetimi katlayıp ayaklarımın dibine bırakıyorum.

"Satmak çok zor olacak," diyor. "Gayrimenkul baş ağrıtıcı bir iş." "*Bu* yüzden mi üzgün?"

"Evle hiçbir ilgisi olmak istemiyor. Oraya gitmek istemiyor. Resimlerini görmek istemiyor. Tapuyu devretmek istemiyor, tüm o karmaşayı istemiyor. Düşünmek istemiyor. Ama şimdi düşünmek zorunda." Yüzündeki ketçap ve yağı peçeteyle siliyor.

"Ya yapmazsa?" Ona ihtiyacı olduğu için bir peçete daha uzattım.

"Hmm?"

"Leda, ev işlerini halledecek kişinin kendisi olacağını varsayıyor çünkü en yaşlı ve en sorumlu olan o ve kendini en zeki ve yetkin olarak görüyor. Ama buna mecbur değil," diyorum, öncesi ve sonrası fotoğrafları, tulum giyip boya rulosu tuttuğum, birkaç ay içinde evi güzel bir kârla sattığım ve o parayı Hudson Vadisi'nde bir mülke yatırdığım, orada pastoral içerik oluşturmak için zaman geçirmediğim zamanlarda pasif gelir elde etmek için Airbnb'ye koyabileceğim bir mülke yatırdığım hayallerimle. "Ev işlerini ben halledebilirim."

WE trafiğe takılır ve saat dokuzdan sonra babamın evine varırız. Leda ve Daphne mutfak masasında oturmuş çay içiyorlar. Sanki endişeyle dönüşümüzü beklemediklerini

Tommy, Leda'nın başının üstüne öpücük kondurur.

"Merhaba tatlım," der. "Trafik çok kötüydü. Bir kaza olmuş. Umarım herkes iyidir. Ambulans gördük."

Aile odasında televizyon açık, babam ve Amy muhtemelen daha önce binlerce kez izledikleri bir sitcom dizisinin bölümünü izliyorlar.

Oturup Leda'nın çayını çalarım. Daphne, havalı ve bakım gerektirmeyen biri olmak ve şeker veya krema isteyerek başkalarını rahatsız etmemek için çayını ve kahvesini sade içer. Leda ise benim sevdiğim gibi, çayına biraz süt ve bir paket stevia ekler.

Ben bir yudum aldığımda "Affedersiniz" diyor. Çay soğumuş. Bir süredir burada oturuyorlar.

Kız kardeşlerim nasıl bir şey olduğunu çok merak ediyorlar ama bunu itiraf etmek, sormak istemiyorlar. Kötü davranıp meraklarından kıvranmalarına izin verebilirdim ama bu konuşmanın nereye varacağını düşünürsek, bu stratejik bir hata olurdu.

"Merak ettiğiniz için söyleyeyim, iyiydi. Roy'u gördüm. Yaşlı bir büyücü için yakışıklıydı. Oradaki herkes annem hakkında güzel şeyler söyledi. Kimse benim auramı temizlemeye çalışmadı. Kimse beni doğaüstü olaylara inandırmaya çalışmadı. Kimse iblisten bahsetmedi. Ama Tommy falına baktırdı."

Leda ve Daphne'nin başları Tommy'ye doğru döndü.

"Yeni deneyimlere açık olmam gerekiyor," diyor, yanındaki sandalyeyi çekip oturuyor. "Falcı öyle söyledi. Gerçi kartlarımın okunması da benim için yeni bir deneyimdi..."

"Neden kendini buna maruz bıraktın?" der Leda.

"Ne? Sen hiç burcunu falan bakmadın mı?" diye sorar Daphne, ellerini oyalamak için kupasını çevirerek. "Zararsız bir şey. Alexandra'nın bize çektiği işkence gibi değil."

"Bu bir başlangıç uyuşturucusu," diyor Leda.

"D.A.R.E. programının başkanı burada," diyorum. "Siktir git Clio."

Leda'nın bana böyle küfür etmesi sert ve karakterine aykırı. Daphne'ye dönüyorum, çenesi masaya çarpıyor. Bu yüzden iki kız kardeşim olmasını seviyorum. Her zaman bir tanık vardır.

"Özür dilerim," diyor Leda. Lanetten daha da şok edici olan şey, bir özür!

"Sorun değil." Onu affetmek kolay, çünkü açıkça akli başında değil.

. Geçici delilik nedeniyle suçsuz. "Düşündüğümde daha zor olduğunu kabul edebilirim. Helen teyzeyi tekrar görmek. Annemi bir küpün içinde görmek. Ama sirk değildi. Kimse bana Kool-Aid ikram etmedi."

"Fotoğrafını paylaştığına göre çok travmatik olmamış olmalı," diyor Daphne.

"İşimi yaptığım için beni utandırma," diyorum. "Öyle yapmadım."

Ona en kötü bakışımı atıyorum. Tommy titriyor. Buna dayanamıyor. Daphne de öyle.

"Öyle değildim!" diyor, ellerini kaldırarak.

"İyi," diyorum gülümseyerek. Leda'nın soğuk Earl Grey çayından bir yudum daha alıp bardağı masanın diğer tarafına kaydırıyorum, sonra ayağa kalkıp sandalyemi içeri itiyorum. "Cenazeden sonraki tek gelişme, artık sahip olduğumuz evin sorumluluğunu üstleneceğim."

Daphne gözlerini kapatır, bu da Edgewood'u zaten bildiğini ve bunun için mücadele etmeye hazır olmadığını kanıtlar. Bunun için enerjisi yok. Ayrıca, kavga etmekte berbat. Barışı tercih ediyor.

"Clio," diyor Leda.

"Cenazede Helen'dan öğreneceğimi biliyordun. Bu yüzden gitmemi istemedin mi?"

"Sana yardım etmeye çalıştığımı neden göremiyorsun? İkiniz de," der ve gözleri hala kapalı olan Daphne'yi işaret eder. Daphne muhtemelen Hudson'da kalmayı dilemektedir, orada akşamlarını güzel bir restoranın son teknoloji mutfağında yemek pişirerek ya da kendi elleriyle topraktan topladığı tavşan eti, trüf mantarlı risotto ve şalgam yiyerek ya da en sevdiği yemek olan kutu yiyerek geçirir. "Peki 'liderlik etmek' ne demek?"

"Bence bu oldukça açık. Evle ilgili her şeyi ve diğer her şeyi ben halledeceğim. Sen ve Daphne bunun için endişelenmenize gerek yok. Bana hep en kötüsünü hatırlamadığımı, çok küçük olduğumu söylüyorsun. Orada olmak beni etkilemeyecek. Senin gibi etkilemeyecek."

Daphne sonunda gözlerini açar ve Leda'ya bakar.

"Evi satıyoruz," diyor Leda. "Daha önce emlak alıp sattım. Sen ne yaptığını bilmiyorsun."

"Bırak da ben halledeyim. Beni bebek gibi gördüğün için küçümsüyorsun, sonra da bana bebek muamelesi yapıyorsun."

"Haklı," diyor Tommy. Beni savunduğu için ona minnettarım, özellikle de bunun bedelini çok ağır ödeyeceğimi bildiğim için.

"Tom," diyor Leda, çenesi her zamankinden daha sıkı sıkıya kapanmış, alnında öfkeli bir damar belirmiş. Bir şeyleri kıracak gibi.

"Gidip bir bakayım. Ne yapılması gerektiğini, potansiyelini göreyim. Yaz boyunca orada vakit geçirebilirim. Boya yaparım, halıyı sökerim," diyorum. "Biraz emek harcarım, sonra sonbaharda piyasaya çıkarabiliriz. Çok daha yüksek bir fiyata. Kimse şu anki haliyle, özellikle de geçmiş yüzünden satın almak istemeyecektir."

Bir sessizlik olur ve televizyonun sesinin kısıldığını fark ederim. Babam ve Amy'nin diğer odadan kulak misafiri olduklarını anlarım.

"Hâlâ kötü durumda olduğunu varsayıyorsun. Alexandra belki..." Daphne sözünü bitirmez.

"Neyi yapmış olabilir? Orayı bakmadığını biliyorsun," diyorum. "Parası yoktu, orada yaşamıyordu ve bu onun işi değildi."

"Gereken işin miktarını hafife alıyorsun," diyor Leda. "Sadece kozmetik bir mesele değil. Muhtemelen yeni bir kalorifer ve yeni bir çatı gerekiyor."

"O işleri yapacak adamlar tutarım," diyorum ve buzdolabına gidip bir maden suyu alıyorum.

Leda peşimden geliyor. "Bu pahalı."

"Param var. Geçen ay tek bir gönderiyle beş bin dolar kazandım. Ayrıca, ev satıldığında tüm parayı geri kazanacağım," diyorum ve ona son limonlu gazoz kutusunu uzatıyorum. O kabul ediyor, ben de kirazlı olanı alıyorum. "Daph, gazoz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diyor. "Yani, bir evi satmak için gerekenleri hafife aldığını kabul ediyorum."

"Gördün mü?" diye sorar Leda, kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ama..." diyor Daphne ve Leda'nın kendini beğenmişliği birdenbire yok oluyor. "Gerçekten yapmak istiyorsan, yapabileceğini düşünüyorsan, bu senin kararın. Denemene itirazım yok."

"Harika," der Leda, seltzer'ını masaya vurarak. "Teşekkürler, Daffy."

"Ne? Bir örümcek ya da küf lekesi bulur ve hemen vazgeçer," diyor Daphne.

"Hey!"

"O zaman yanıldığımı kanıtla."

Leda, tenekesine tırnaklarıyla vurur. "Böyle bir şey yapmak tam Alexandra'nın yapacağı bir şey."

"Ne? Ölmek mi?" diye soruyorum, seltzerimi açıp bir yudum alıyorum. Hepsi bana bakıyor.

"Hayır. Bize o evi bırak," diyor Leda. "O

lanet ev," diyor Daphne.

"Yakında bankada para olacak. Hayatımızdan sonsuza kadar çıkacak. Sonsuza kadar." Bir sihirbazın koluna bir şey sakladıktan sonra yaptığı gibi ellerimi sallıyorum.

Kız kardeşlerim birbirlerine bakışır. Leda pes eder. "Tamam."

"Harika," diyorum. "Gidip rahat kıyafetler giyeceğim. Film izlemek ister misiniz?"

Cevaplarını beklemiyorum çünkü evet diyeceklerini biliyorum. Bana hayır diyemeyeceklerini biliyorum.

—

Ertesi sabah ben hariç **herkes** uyuyor. Alarmımı erken kuruyorum, bir kot pantolon ve eski bir Rolling Stones tişörtü giyiyorum, dolabımda tabanı aşınmış eski bir Adidas ayakkabı buluyorum. Ayrıca lisede birlikte olduğum bir çocuğa ait bir kapüşonlu sweatshirt buluyorum, saçları güzel olan bir müzik grubu hayranıydı, adını hatırlayamıyorum. Sean? Scott? Sam?

Kapüşonlu sweatshirt tam da doğru büyüklükte ve hala Axe kokuyor. İkinci aşamaya geçmek istememi sağlıyor.

Dün gece, *Thelma & Louise*'i izledikten sonra, Roy'un verdiği küçük keseyi açtım ve annemin yüzüklerinden birini buldum — kalın gümüş ve beyaz taşlı. Çok güzel ve bana uyacağını düşünüyorum, ama annem öldüğünde bu yüzüğü takıyor olma ihtimali sıfır olmadığı için takmaya çekiniyorum. Torbanın içindekilerin, annem henüz hayattayken, yakılmadan önce cebinden veya vücudundan çıkarılan şeyler olduğunu sanıyorum. İçinde ayrıca garip bir gümüş para, biraz adaçayı, umarım kutsal su olan şeffaf bir sıvı şişesi ve perili bir evin anahtarı vardı.

En azından, evin anahtarı olduğunu varsayıyorum.

Anahtarı, adaçayı ve kutsal suyu aldım, çünkü neden almayayım ki? Onları cep telefonumla birlikte çantama koydum, sonra aşağı inip kimin arabasını "ödünç alacağım" diye düşündüm.

"Günaydın. Kahve yaptım." Babam mutfak masasında açık dizüstü bilgisayarının başında oturuyor, muhtemelen haberleri okuyor, daha sonra uygunsuz bir anda bize anlatacağı iç karartıcı bir haber.

"Günaydın baba," diyorum, saçımı büyük bir saç lastiği ile bağlıyorum. "Arabayı ödünç alabilir miyim?"

"Kahve almaya gitme," diyor. "Bu yüzden kahve yaptım. Sizin nesil kahveye çok para harcıyor."

"Benim neslim zaten asla emekli olamayacak."

"Emeklilik için para biriktiriyorsun," diyor. Bunu biliyor çünkü hesabımı o açtı ve bazen iyi bir kız olduğumdan emin olmak için hesabıma giriyor. Sorumlu bir kız. "O yedi dolar IRA hesabına yatabilir."

Ona kahve almaya gitmediğimi, Edgewood'a gittiğimi söylemek üzereydim, ama Starbucks'a gittiğimi düşünmesinin daha iyi olacağına karar verdim. "Lütfen, sorunlarımı on dakika boyunca unutmamı sağlayacak yedi dolarlık bir latte almaya gitmek için arabayı ödünç alabilir miyim?"

O iç geçirir. "Anahtarlar buzdolabının yanında."

Mutfakta, eskiden sabit telefonun bulunduğu yerde, daha çok masa olarak kullanılan bir tezgah alanı var. Bir yığın paket servis menüsü, kalemler, cep telefonu şarj cihazı ve bizim fotoğraflarımız var. Babamın cüzdanı. Araba anahtarları.

"Kredi kartımı al. Kız kardeşlerine de al. Amy'ye de. Ne olacak ki? Ben bir mocha alayım."

"Mocha mı?" diyorum, küçük parmağımı kaldırarak dönerek.

"Madem gidiyorum, tam gidelim," diyor. "Mavi olanı."

Cüzdanına uzanıp mavi Chase kartını çıkarıyorum. "Önce bir işim var. Bir saat sonra dönerim."

"Tamam," dedi. "Dikkatli sür."

"Venti mocha," diyorum, garaj kapısını açarken. "Kremalı!"

"Kremasız!" diyor, kapı arkamdan kapanırken.

O mocha'yı bir süre alamayacak, tabii alabilirse. Buradan Edgewood'a arabayla yarım saatlik mesafe var ve ben etrafa bakmak istiyorum.

Bunun için heyecanlıyım.

Bu yeni bir proje. İçerik oluşturmak için yeni bir fırsat. Güzel bir şey yaratma, estetik bir düzenleme yapma şansı. En sevdiğim şey.

Aile tarihimin en kötü dönemini alıp başka bir şeye dönüştürebilirim. Annemin aklını kaybettiği, öldüğü, şeytanlarının yaşadığı yer olarak tanınmaz hale getirebilirim.

Onu yerle bir etmekten sonraki en iyi şey bu.

I Tam olarak hatırladığım gibi. Uzun araba yolu, çıkmaz sokağın sonuna doğru uzanıyor. Asfaltlanması gerekiyor; son yirmi yıldır asfaltlanması gerekiyordu

Ev geriye çekilmiş, ormanlarla çevrili. Ön bahçe soluk ve düzensiz, ölü yapraklar ve dallarla kaplı. Park edip dışarı çıkıyorum. Hava soğuk, kapüşonlu ceketim ve ona sahip olan kişiye minnettarım.

Çatı tamamen açılı, bu da eve karakter katıyor bence. Yan tarafta uzun bir tuğla baca var. Çalışan bir şömine - başka bir özellik. Dış cephe çirkin paslı kırmızı renkte, bu da evin şeytan yuvası olarak bilinen ününe pek yardımcı olmuyor. Ama beyaza veya koyu lacivert renge boyanırsa, birdenbire şeytani ve modası geçmiş olmaktan çıkıp şık ve modern hale geliyor.

Çantamdan anahtarı çıkarıp, eve doğru taşlı yolu yürürken adımlarıma dikkat ediyorum. Kaldırım taşları toprağa gömülmüş, aralarında kalın yosunlar oluşmuş. Beni etkileyen, ön kapıya çıkan çürümüş ahşap merdivenlerin kokusu, içimde bilmediğim bir duygusallık, bir nostalji uyandırıyor. Bu merdivenlerin kokusu çok belirgin. Şimdiye kadar çökmemiş olmalarına şaşıyorum.

Bu merdivenlerin bir parçası benim ve kız kardeşlerimin içinde. Arka terasın bir parçası da öyle. Çıkaramadığımız, vazgeçtiğimiz kıymıklar, banyo zemininde cımbız ve el feneriyle çok uzun süre oturduktan sonra sabırsızlanarak vazgeçtiğimiz kıymıklar.

Bu bir yeniden birleşme.

Merdivenlerin en üstüne çıkıyorum, anahtarı kilide sokuyorum ve çeviriyorum.

Sahanlık tuğladan yapılmış, ama güzel tuğlalar değil. Gevşek, ufalanmış tuğlalar. Halı kaplı merdivenler bir salona, oradan da banyoya, eski odama, annemin odasına ve garaja çıkıyor. Halı kaplı merdivenler

oturma odasına, mutfaka, annemin ofisine, ikinci banyoya, çamaşır dolabına ve sonra Leda ve Daphne'nin odasına çıkıyor. Beklendiği gibi, halı değiştirilmemiş, iğrenç bej renkli tüylü halı hala duruyor. Soldaki duvar, katedral tavanına kadar ahşap panellerle kaplı. Sağda, alanı açık bırakan ve merdivenlerden oturma odasına bakılmasını sağlayan dikey ahşap direkler var. Kız kardeşlerim ve ben, Daphne ayak bileğini burkup bizim için bu eğlenceyi mahvedene kadar, bu direklerin arasında dolaşıp, merdiven sahanlığına atlayarak eğlenirdik.

Ahşap paneller maalesef turuncu tonlarında, ancak ahşap direkler ve yüksek tavanı geçen ahşap kirişler daha koyu renkte.

Siyah ferforje korkuluğa tutunarak, tamamen çirkin olmasa da ideal de olmayan merdivenlerin tepesine ıkıyorum. Neredeyse hiç mobilya yok. Hantal tuğla şöminenin önünde yıpranmış bir deri kanepeler, mutfaka açılan ucuz salon kapılarının yanında üç eski kamış sandalyeler ile yuvarlak bir cam yemek masası var. Masa, burada geçirdiğimiz zamanlardan kalma bir kalıntı. Kanepeler ise muhtemelen bir indirimli mobilya mağazasının üzücü arka odasından kalma bir kalıntı.

Tavan vantilatörü alçakta asılı, büyük kanatları jet uçağının pervaneleri gibi. Ona bakıyorum. Ve yavaşça dönmeye başladığını izliyorum.

Yutkunuyorum. Sıcak ve yoğun bir şey boğazımı sıkıştırıyor, mideme ağır bir şekilde iniyor. Korku mu? Deşet mi? Bu his henüz netleşmedi, nihai haline ulaşmadı.

Kanatlar tembel bir ritimle dönüyor. Yanlışlıkla bir düğmeye mi bastım? Evdeki hava sirkülasyonu mu vantilatörü hareket ettiriyor? Bir yerlerden bir esinti geliyor. Burada, enseme okşuyor.

Dönüp ahşap direklere doğru yürüyorum, giriş holüne bakıyorum. n kapıyı açık bırakmışım.

Eski günlerin hatrına direklerin arasından geçip aşağıya atlamak istiyorum, ama artık lastik gibi ocuk dizlerim yok, erken yaşta ağrımaya başlayan eski dansçı dizlerim var, bu yüzden etrafından dolaşıp merdivenlerden aşağı iniyorum ve kapıyı kapatıyorum. Kilitlendiğinden emin olmak için dinliyorum, sonra ona yaslanıp başımı dayıyorum ve bir an düşünmek için duruyorum.

Halı kaldırılmalı, yerine parke veya kaliteli vinil döşenmeli. Tuğla fayansla değiştirilmeli. Tavan kirişleri kalabilir, ancak paneller kalamaz. Orta yüzyıl tarzını koruyabilir, bazı eğlenceli retro aksesuarlar ekleyebilirim. Nötr renkler kullanmalıyım. Aynalar kullanarak odayı daha büyük ve daha aydınlık gösterebilirim.

Eski yatak odamı ziyaret etmek ve alt katın durumunu kontrol etmek için aşağı kata iniyorum. Karanlık. Duvarda ışık anahtarını arıyorum. Üstümdeki tavandaki armatür yanıp sönüyor, ampul uğulduyor.

Buradaki tüm kapılar kapalı, çerçeveli resimler duvarlardan düşmüş ve halıda çamurlu ayak izleri var.

Ayak izleri benim odama çıkıyor.

Eğilip ayak izlerini ellerimle okşuyorum. Çamur kurumuş, kabuk bağlamış. Büyük erkek botları tarafından bırakılmış gibi görünüyorlar. Roy'a, sağlık görevlilerine, adli tabibe ya da başka birine ait olabilirler. Kimse annemin ölümüyle ilgili başka ayrıntı vermedi ve ben de bilmek istemiyorum. Annem ağır bir kalp krizi geçirmiş. 911'i aramış. Onlar gelmeden önce ölmüş. Bunun ötesindeki ayrıntılar beni ilgilendirmiyor; TMZ'de ölen ünlülerin fotoğraflarına bakan ya da gerçek suç forumlarında kan lekelerine takıntılı bir şekilde hayatlarını geçiren morbid tuhaf tiplerin ilgisini çekiyor. Merak ediyorum, ama o şekilde değil. Ölü ölüdür.

Şu anda bildiğim tek şey, istesem de istemesem de, onun açıkça benim odamda öldüğü. Oradaki ayak izlerini takip edip kapıyı açıyorum.

Biri ışığı açık bırakmış.

Köşede, pembe çiçekli çarşafli ikiz yatağım var. Yapılmamış. Yatak yapılmamış.

"Benim yatağımda mı öldü?" diye kimseye sormadan yüksek sesle soruyorum. Leda, Daphne ve Helen'in bu ayrıntıyı atlamayı tercih etmeleri mantıklı olurdu.

Bir gıcırta düşüncelerimi kesintiye uğratıyor. Sesin geldiği yöne doğru dönüp bakıyorum. Dinliyorum, ama ses kesilmiş. Şimdi çift çekmeceli şifonyerimin karşısındayım. Dolabım. Korkunç dolabım.

Pembe renkli fasulye torbası koltuğum dolabın karşısında, dev bir laleye benzeyen bir lambanın altında duruyor ve yanında kitaplar ve dergiler yığılmış durumda.

Dergilerden kestiğim resimler, okulda yaptığım bazı çizimler ve tek kullanımlık kameralardan çektiğim fotoğraflarla birlikte duvarlara asılı.

O, her şeyi olduğu gibi bırakmış. Bu, kehribar içindeki bir böcek gibi. Bir zaman kapsülü.

Tek pencere, yatak ve puf koltuk arasında garip bir yerde, içeride duvara çok yüksek, dışarıda yere çok alçak, iyi bir ışık almıyor. Annemin gelinliğinden yaptığı beyaz dantel perdeyle örtülü. Yukarıdaki Leda ve Daphne'nin odasında da aynısından var.

Yatağa yaklaşıyorum, örtülerin izini, çarşafların kıvrımlarını, onun bıraktığı şekli, yokluğunda bıraktığı şekli inceliyorum. Hayaletlere inansaydım, onun hayaletinin orada yatıp yatmadığını merak ederdim.

Bir gıcırtı daha.

Nereden geldiğini bilmeden hızla arkama dönüyorum. Nefesimi tutuyorum. Bekliyorum.

Tamamen hareketsiz kal.

Sessizlikten başka bir şey yok.

Yatağa geri döndüğümde, komodinin üzerinde bir kitap olduğunu fark ettim. Bu evde yaşarken hiç okumadığım, bana ait olmayan bir kitap. Kitabı elime alıyorum ve sırtının yırtık, ciltinin kırılgan olduğunu fark ediyorum. Arka kapağı yok, 137. sayfadan sonrası yok. Bir kısmı eksik. Kitabı açıyorum ve bir sayfa daha koparak yere düşüyor. Elimdeki kitap parçalanıyor.

Kitabın geri kalanını aramak üzereyken onu gördüm. Mavi kalemle yazılmış bir not. Başlık sayfasında el yazısı bir not vardı.

Clio'ma...

Benim yaramazım. Benim ateş topum. Daima cesur ol.

Kimsenin ışığını söndürmesine izin verme.

Umarım bu sana yardımcı olur.

Sonsuza kadar
sevgilerimle,

Annen

Parmağımla onun sözlerini takip ediyorum. Onun mükemmel el yazısını, güzel harflerini unutmuşum. Kalanlara zarar vermemeye dikkat ederek kitabı nazıkçe çevirmeye devam ediyorum. Neredeyse her sayfada notlar var. Bu kopyayı notlarla doldurmuş. Benim için notlar almış. Ne zaman? Bu kitap çok yıpranmış.

Bunu benim bulmam için mi bıraktı? Öleceğini biliyor muydu?

Ciyak!

Bir hareket var. Bir anlık bir kürk parlaması. Aklım yetişmeden, beynim spor ayakkabımın üstünde bir fare koştüğünü anlamadan çılglık atıyorum.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!"

Ayaklarımı yere vurup koşuyorum. Koridordan aşağı, merdivenlerden yukarı, sahanlığa doğru, birkaç dakika önce kapıyı kapatmamış olmayı diliyorum çünkü şimdi kapıyı açmak için uğraşıyorum, kapıdan geçip fare evinden kaçmak için.

Gözümün ucuyla, oturma odasındaki tavan vantilatörünün bir kasırgaya yakalanmış gibi hızla döndüğünü görüyorum. Ona doğru dönüyorum ve duruyor. Aniden, kendi kendine. Tabii hiç dönmüyorsa ve ben hayal etmediysem. Tabii gördüğümü sandığım şeyi görmediysem.

Kafam karışık bir şekilde, donup kalmış bir şekilde bakıyorum.

Kanımı donduran bir soğukluk enseme kavrar. Buz gibi parmaklar cildime sertçe bastırır, morluklar oluşacağına dair bir vaat verir. Titrerim, ellerimi havaya kaldırıyorum, etrafımda dönerim. Kimse yok, hiçbir şey yok, ama önemi yok, çünkü hala enseme ve kemiklerimde o korkunç soğuğu hissediyorum. Küçük farelerin üzerimde dolaştığını, pençelerinin cildimi çizdiğini hissediyorum.

Hissetmediğim şey yalnızlık. Evde yalnız olduğumu hissetmiyorum.

Kapıdan dışarı fırlıyorum ve arkamdan kapıyı kapatıp titrek ellerimle kilitliyorum.

Arabaya vardığımda, birkaç derin nefes alıp kendimi sürmeye hazır hale getirmeyi başardım. Emniyet kemerimi takıp Starbucks'a hızla gitmeye, sonra eve gidip sonsuz bir sıcak duş almaya hazırlanırken, elimde annemin kitabını buluyorum. Bir saniye önce orada olduğunu hatırlamıyorum.

Onu evden çıkardığımı hatırlamıyorum. Ama işte burada ve şimdi onu bırakamıyorum. Sanki yapıştırıcıyla kaplanmış gibi, elimden, vücudumdan bir uzantı gibi bana yapışıyor. Sanki aitmiş gibi.

Eve bir kez gittim ve bir yerin insanı çıldırtabileceği ihtimalini düşünmeye başladım.

Kitabı açıyorum.

EDGEWOOD DRIVE'IN İBLİSİ: BANLİYÖDE GEÇEN GERÇEK HİKAYE

-1-

Yeni Başlangıçlar

Evi görmeden satın aldım. Yaşamak için bir yere ihtiyacım vardı, üç kızımın yaşayabileceği, babalarına, yani eski kocama yeterince yakın bir yere. O, kısa süre önce, zenginliği ile ünlü bir ilçenin zengin bir kasabasında gösterişli bir tuğla kolonyal ev satın almıştı. Boşanmanın ardından, maddi durumum pek iyi değildi. Öyle işte. Seçici olmaya gerek yoktu.

Ev, Florida'daki bir emekliler topluluğuna taşınmış yaşlı bir çiftte aitti. 1972 yılında bu evi inşa eden çiftin, burada hiç tam zamanlı olarak yaşamadığını öğrendim. Onların hikayesini anlatmak bana düşmez, ama şunu söyleyeceğim. Taşındıktan kısa bir süre sonra, bir dizi aile trajedisi, onların evde birkaç aydan fazla kalmalarını engelledi. Neden evi satmak için otuz yıldan fazla bekledikleri, onlara sorulması gereken bir soru, ancak bu kitabın sonunda cevabı sezebileceğinizi düşünüyorum.

Dramatik lisans. Onun gizli bir ikinci ailesi vardı ve karısı, bir gece geç saatlerde metresi kapıya geldiğinde bunu öğrendi. Karısı annesinin yanına taşındı, o da diğer ailesinin yanına taşındı. Birkaç kez barıştılar ama metresi cenazeden sonraya kadar bu barış kalıcı olmadı. Bildiğim kadarıyla, Florida'da sonsuza kadar mutlu yaşadılar. En azından biri diğerini aldattığında iki insanın olabileceği kadar mutluydular. Belki de kadın sadece onun ölümünü görmek için yanında olmak istemişti.

Evin fiyatı çok düşüktü, ancak bu benim şüphemi uyandırmadı çünkü emlakçım bana evin en iyi durumda olmadığını söylemişti. Denetimden geçti, param yetiyordu, kızlarım okul değiştirmek zorunda kalmayacaktı ve hemen taşınabilirdim.

Eski kocam ve kızlarımla kurduğum yuvayı, bir zamanlar mutlu bir gelecek vaat eden evi toparladım ve Edgewood Drive'a taşındım. O kadar çok sefer yaptım ki, sayısını bile unuttum.

Evle ilgili ilk izlenimim, güzel bir mahallede olduğu yönündeydi. Cadılar Bayramı'nda şeker toplamak ve komşularla arkadaşlık kurmak için mükemmel bir yerdi. Evin rengi – yoğun bir kırmızı – ve mahalledeki diğer evlerden ne kadar farklı olduğu beni çok etkiledi. Daha köşeli. Daha sert.

Evin etrafı ormanlarla çevriliydi ve keneler konusunda endişelendim.

İçerisi eski, biraz küflüydü, düzeni biraz tuhaftı, ama genel olarak uygun olduğunu düşündüm. Büyük bir açık oturma alanı, küçük bir mutfak. Aletler eskiydi, ama ben hiç yemek yapmayı sevmediğim için bu beni rahatsız etmedi. Dört yatak odası, iki banyo. İki katlı bir evdi.

Üst katta iki yatak odası, alt katta da iki yatak odası vardı ve boyutları garipti. Her katta biri büyük, biri küçük. Kızların kendi odalarını seçmelerine izin vermeye karar verdim. Bunun hepimiz için yeni bir başlangıç olacağına karar verdim. Kadınlarla dolu bir ev. Bizim için güvenli bir yer. Pembeye boyayacaktım. Vanilya ve oje çıkarıcı kokacaktı. Bizim olacaktı.

Hayalim uzun sürmedi.

Daha büyük mobilyaları taşımak için bir minibüsle iki üniversite öğrencisi tuttum. Biri bizim sokağın aşağısında oturuyordu. Kibar biriydi ama tuhaf davrandığını fark etmeden edemedim. Endişeli görünüyordu. Gözleri etrafta dolaşüyor, teni soluyordu.

Diğerinin ona alay ettiğini duydum, burada tekrar etmeyeceğim bir dil kullanıyordu.

"Her neyse dostum," diye cevap verdi. "Bu evden nefret ediyorum."

İşleri bittiğinde onlara teşekkür ettim ve her birine elli dolar ödedim. Sokağın aşağısında oturan çocuk eve doğru yürümeye başladı, ben de onun adını seslendim.

"Neden bu evden nefret ediyorsun?" diye sordum. Kekeledi.

"Sorun değil. Bana söyleyebilirsin," dedim.

"Sadece aptalca çocukça şeyler," dedi, başını sallayarak. "Sokağın sonundaki boş ev."

Bu bir cevap değildi, ama ben başımı salladım ve ona tekrar teşekkür ettim, o da hızını artırdı.

İçeri girip bir süre eşyalarımı yerleştirdim, sonra kendime bir kadeh şarap doldurup bir plak koydum. Heart'ın *Little Queen* albümü. Kızlarım ve ben Heart'ı çok severdik. Onları özlediğimde, babalarının yanındayken en sevdikleri müzikleri çalardım.

Farkında olmayabilirsin, ama sana, Daffy'ye ve Leeds'e kadın şarkıcıların ve müzisyenlerin müziklerini dinletmeye çok özen gösteriyordum. İstiyordum ki

rock yıldızı ya da ne olmak isterseniz
olabileceğinizi bilmek.

Ama plak sürekli atlıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Kendimi kaybettim, plak çalarımın nakliye sırasında hasar görmüş olabileceğinden endişelendim. Başka bir tane almaya gücüm yetmezdi. Ayağa kalkıp bakmaya gittim. Başka bir plak koydum, hangisi olduğunu hatırlamıyorum, ama aynı şey oldu. Atlamaya başladı ve sonra bu sesi çıkardı. Neredeyse bir tıslama gibiydi. Sanki sıcak bir su ısıtıcısı bir şey söylemek istermiş gibi, buharla kelimeler oluşturmaya çalışıyordu. Bu tamamen tuhaf ve sinir bozucuydu ve uzun bir günün, hatta daha da uzun bir yılın ardından, artık yeterince katlanmıştım.

Şarabımı bitirdim ve yatmaya gittim, zamanım ya da enerjim olmadığı için yapamadığım çıplak yatağıma uzandım. Ve ağladım. Kendimi bıraktım. Yüksek sesle, umutsuzca hıçkırarak ağladım. Boş bir evdeydim – öyle sanıyordum – beni yargılayacak kimse yoktu.

Şişe. Size karşı dürüst olacağım.

Onu duymam ne kadar sürdü, bilmiyorum. Ya da belki duymadım, ama hissettim. Diğer ses. Diğer ses. Sanki benimle uyum sağlamaya çalışıyor gibiydi. Ya da kasıtlı olarak hıçkırıklarımın altında saklanıyor, kendini gizliyordu. Dudaklarımı ısırdım, ağzımı kapatarak kendi sesimi susturdum, onu dinlemek için. Ama ben sessiz kaldığımda, o da sessizdi.

Vazgeçip, ağlamaya devam ettiğimde, kederime, gözyaşlarıma teslim olduğumda, geri geldi.

Gülüyordu. Boğuk, iğrenç, ruhu donduran bir kahkaha. *Kötü*. Birisi, bir şey, ben ağlarken bana gülüyordu.

M Telefonum çalıyor — bir anda irkiliyorum. Arayan Daphne. Kitap elimden düşüyor ve telefonu açıyorum.

"Bize kahve ikram edileceği sözü verilmişti," diyor. Hafifçe sinirlenmiş, bu da benim en sevdiğim Daphne. Sinirlendiğinde biraz cesurlaşıyor. "Neden her şeyi yapmak için bu kadar uzun sürüyor? Neredesin lan?"

Sesi fısıltıya düşüyor. "Dostum. Evde misin?" "Evet." Olanları ona anlatmamak için çok gerginim.

"Demek haklıydım. Sadece örümcek yerine fare vardı."

"Yanlış şeye odaklanıyorsun. Orada... bir *tuhaflık* hissettim."

"Evin şeytan çıkarmaya ihtiyacı yok Clio. Böcek ilacı ve elektrikçiye ihtiyacı var," diyor. "Sadece kendini korkuttun."

"Evet, ama en son ne zaman bir şey beni korkuttu?" O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hâlâ orada olup olmadığını sormak zorunda kaldım.

"Evin ne kadar berbat olduğunu gördükten sonra fikrini değiştirdiysen, bunu söyleyebilirsin. Kimse umursamaz."

"Boş ver." Arabayı çalıştırıyorum. "Birazdan evde olacağım. Starbucks'tan ne istersin?"

"Hiçbir şey. Babamın evinin yakınında daha iyi bir kahve dükkanı var," diyor. "Sana mesaj atarım. Ama yola dikkat et. Araba kullanmayı beceremiyorsun."

"Ben Manhattanlıyım." "Her neyse. Hoşça kal."

"Seni çok seviyorum! Hoşça kal!" Geri çıkmak zorunda kalmamak için garaj yolunda döndüm. Arka aynadan ön kapının kapalı olduğundan emin olmak için baktım, kapıyı arkamdan kapattığımı hayal etmediğimden emin olmak için.

Artık akıllı kilitler var, bu da böcek ilaçlama ve elektrikçi listesine ekleyebileceğim bir şey daha. Ya da belki sadece bir erkek arkadaş bulurum.

Bu evden vazgeçmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Henüz değil.

—

Neredeyse bir saat sonra babamın evine döndüğümde, Starbucks'tan daha iyi olan yerel bir yerden aldığım kahve ve hamur işleri, ailemin kapüşonlu ceketimin içine sakladığım kitap şeklindeki şeyi fark etmesini engelledi.

Daphne'ye kitaptan bahsetmedim.

Onu yukarıya kaçırıp valizimin içine sakladım, uzun bir duş aldım, spor ayakkabılarımı çamaşır makinesine attım ve Danimarka çörekleri bittikten sonra herkesin yanına katıldım.

"Kimse beni hırsızlıkla suçlamasın diye kredi kartını şahitlerin önünde geri veriyorum," dedim babama ve mavi Chase kartını cüzdanına geri koydum.

"Muhtemelen numarasını ezberlemişsindir," diyor Daphne.

"Öyle olsaydı, şu anda baştan aşağı McQueen giyiyor olurdu," dedim. "Bu da aklıma geldi. Salı günü Chelsea'de bir marka kampanyası çekimim var."

"Seni bırakabilirim," diyor Daphne. "Restorana dönmem gerek." "Tom ve ben yarın sabah erkenden yola çıkacağız," diyor Leda.

"Hayır!" diyor Amy. "Sonsuza kadar kalın. Hepiniz."

"Hala Anma Günü için geliyor musunuz?" diye sorar babam. "Kasaptan kaburga ve sosis alacağım."

"Belki. Bakarım," diyor Daphne, çok alaycı. Bizim için çok meşgul. Ücretli izin almıyor. Gelmeyeceğini biliyor, ama yalvarırsak gelip gelmeyeceğini görmek için bize "belki" diyor. Bir test. Başarısız olursak, olay çıkarmaz ya da dışa vuran bir şekilde somurtmaz. Acı duygularını, sincapların meşe palamudu topladığı gibi biriktirir. Soğuk gecelerde onlardan beslenir, onları yakıt olarak kullanır. Ama onları asla bizim sorunumuz haline getirmez. Bu Leda'nın işi.

"Orada olacağız," diyor Tommy, dişlerinin arasında haşhaş tohumları sıkışmış halde gülümseyerek.

"Hava güzel," diyor Leda. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

Pastayı yediğini sanmıyorum, ama onların yanında olmak bile kalori yakmaya karar vermesi için yeterli.

Hepimiz mahalle yürüyüşü için giyiniriz. Spor ayakkabılarım hala yıkamada olduğu için Amy'den bir çift ödünç alırım. Neon yeşili ve leopar desenli ayakkabılar, onları toplum içinde giymek bana acı veriyor ama neyse. Her zamanki düzenimize gireriz. Leda önde hızla yürür, Tommy onun peşinden koşar, sonra ben ve Daphne geliriz, arkamızda da babam ve Amy vardır.

Ama sonra Daphne ayakkabısını bağlamak için durur, babam ve Amy yetişir ve bir değişiklik olur. Artık babam ve ben ortada yürüyoruz, Daphne ve Amy geride kalmış, komşunun nergislerini hayranlıkla seyrediyorlar. Bunun kasıtlı bir değişiklik olduğu hemen anlaşıyor.

"Edgewood'a gittiğini biliyorum," diyor. "Bana söyleyebilirdin." "Kız kardeşlerim bunu benim için yapacağına, neden sana söyleyeyim ki?"

"Gittiğin için üzülüyorum. Bana karşı dürüst olamadığın için üzülüyorum. bana açık olamadığını hissetmiş olmana kızgınlım. Bu ailede birbirimizden bir şey saklamayız. Konuşuruz."

"Her şey konuşulmak zorunda değil, baba." "Bu evin konuşulmaya değer olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tabii ki hayır, çünkü kimse bunun hala ailede olduğunu söylemeyi düşünmedi. Helen de, sen de. Bunu bizden sakladın."

"Ben yapmadım. Bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? Alexandra ile yıllardır konuşmamıştım. O olaydan sonra tüm iletişimi kesmişti..."

"Durumu gayet iyi biliyorum, teşekkürler. Her neyse. Eğer beni orada istemiyorsan..."

"Öyle demedim. Kız kardeşlerin bana bunun için çaba sarf etmek istediğini söylediler. Sorun değil. Bence bu senin için iyi olacak."

"Gerçekten mi?" Tartışmaya hazırdım. Hatta tartışmayı umuyor olabilirdim.

Gökyüzü masmavi ve bulutsuz, güneş yüksekte ve sarı, ve tüm dünya bana hayır diyemiyor. Bu beni bir tanrı gibi hissettiriyor. Güçlü, sıkılmış, tehlikeli.

Babam kolunu omuzlarıma doladı. "Finansal açıdan bakabiliriz. Eve yatırım yapmak mantıklı olur."

"Ne kadar yatırım yaparsam o kadar geri kazanırım. Kelimenin tam anlamıyla evin parasıyla oynuyorum."

"İlle de öyle olmak zorunda değil," diyor. "Masraflar birikir. Şaşıracaksın. Alex bu evi neredeyse yirmi yıl önce satın aldığında çok iyi durumda değildi. Muhtemelen yeni bir çatı, ısıtma ve havalandırma sistemi vb. gerekecek. Boya ve mobilya gibi eğlenceli şeyler değil."

"Öyle mi?" diye soruyorum, Pollyanna gibi.

O başını sallar. "Göreceksin." "O zaman göreceğim."

"Bunu üstlenmek istediğin için seninle gurur duyuyorum. Karar verdiğin her şeyi yapabileceğinden şüphem yok. Ama bu *senin* projen. Benim değil. Daphne'nin ya da Leda'nın da değil."

"Biliyorum," diyorum. Amy'nin ayakkabıları bana tam olmuyor ve topuğumda su toplandığını hissediyorum. Sürtünme çirkin bir şey yaratıyor.

"Onları orada istemiyorum. Bu konuda endişeliyim."

"Benim için endişelenmiyor musun?"

"Sen kız kardeşlerinden daha az hassassın. Duygusal olarak, onların oraya dönmesi senin için zor olmayacak şekilde onlar için zor olacak."

"Ya orası hayaletliyse?"

O gülüyor.

O kadar çok ve yüksek sesle gülüyor ki, tüm mahalle onun gülüşüyle doluyor. O kadar çok ve yüksek sesle gülüyor ki, şaka yapmamış olabileceğim aklıma geliyor.

Genelde onun kahkahasının sesini severim. Genelde babamı güldürmek en sevdiğim şeydir.

Ama şu anda en sevdiğim şey değil.

Beni kucaklayarak alnıma öpücük konduruyor. Daphne ve Amy bize yetişiyor. Komşumuz, tatlı, salya akıtan golden retriever'ını gezdirirken karşılaşıyoruz. Babam ve Amy, mahalleyi dolaşıp eve dönerken köpek sahiplenme konusunda tartışıyorlar. Herkes aile odasında toplanıp masa oyunu oynamaya başlıyor. Monopoly mi Clue mu oynayacağımız henüz belli değilken, başım ağrıyor diye yalan söyleyip oyundan kaçıyorum. Amy bana çay yapmakta ısrar ediyor. Çayı

yukarıya götürüyorum, yatak odamın kapısını kapatıyorum, on yedi yaşımdan beri ilk kez kilitliyorum, o zamanlar Natalie Ruggerio ile ödev yapmamız gerekirken öpüşürdük.

Babam ve Amy, Daphne konusunda sorun çıkarmadılar, ama ben her zaman, benim tamamen heteroseksüel olmamayı, Alexandra'nın bizi erkek düşmanı yaptığına dair bir kanıt olarak göreceklelerinden şüpheleniyordum. O da bunu denedi. Ama ben erkekleri seviyorum. Sadece onlara güvenmiyorum ve saygı duymuyorum.

Çantamdan kitabı çıkarır, yatağa girer ve "Kızlar" başlıklı ikinci bölümü okumaya başlarım. Annem bizim isimlerimizi kullanmaz, bunun bizi korumak için değil, muhtemelen bunu sorun haline getirecek ve yasal işlem başlatmakla tehdit edecek olan babamla tekrar anlaşmazlığa düşmek istemediği için olduğunu düşünüyorum. Bize Elle, Dee ve Cici olarak atıfta bulunulur.

Elle ve Dee, üst kattaki büyük yatak odasını paylaşmaya karar veriyor. Cici ise annemin odasının karşısındaki alt kattaki odayı istiyor.

Geriye dönüp baktığımda, ben öyle hatırlamıyorum.

Daphne ve Leda'nın yanına, üst kata çıkmak istediğimi hatırlıyorum. Yaşları birbirine yakındı ve biz çocukken, Leda'nın ergenlik bunalımı başlamadan önce, ikisi çok sıkı fıkıydılar. Beni oyuncak bebek gibi oynarlardı, ama hiçbir zaman şakalarına veya sırlarına dahil edilmezdim. Beni kasten dışarlardı, büyük kardeşlerin yaptığı gibi. Sonunda bağımsızlık numarası yaparak misilleme yaptım, bu da zamanla gerçek bağımsızlığa dönüştü.

Ama evet, onların odasının yanındaki odayı, daha sonra ofis olacak odayı istediğimi hatırlıyorum. Üst katta daha fazla doğal ışık vardı, ön bahçeyi ve yeşil ağaçları daha iyi gören daha büyük bir pencere vardı.

Ve annemin bana "Beni aşağıda tek başıma mı bırakacaksın?" gibi bir şey söyleyerek suçluluk duygusu uyandırdığını hatırlıyorum.

Uygun bir şekilde, bunu kitabında yazmamış. Ya da belki de yazdığı şey, onun hatırladığına, zihninde nasıl canlandırdığına sadık kalıyor. Bir kişinin gerçeği, başka birinin kurgusudur.

Elimde sadece bir anının parçası var, kenarları yıpranmış. Alt kattaki yatak odasını kabul ettiğimi hatırlamıyorum, ama sonunda oraya yerleştim. Annemi mutlu etmek için mi yaptım? Kız kardeşlerime, onların küçük kulübüne dahil olmak istemediğimi göstermek için mi yaptım, aslında istememe rağmen? Bilmiyorum, asla bilemeyeceğim.

Elimdeki kitap kötü bir fikir, yarı çürümüş bir meyve haline geliyor. Karanlık, lapa lapa kısımları yiyip, geri kalanını atayım mı? Onun olayları anlatışını okumak istediğimden bile emin değilim. Bu belirsizlik beni sinirlendiriyor.

Ama kendimi tutamıyorum. Başladığım işi şimdi bırakamam.

Kızlarımla evde geçirdiğim ilk gece, akşam yemeği olarak fıstık ezmeli ve reçelli sandviçler hazırladım ve onları televizyon karşısında yemelerine izin verdim — babalarının evinde yapmalarına izin verilmeyen bir şeydi bu. Onların bunu babalarına anlatacaklarını ve onun bunu onaylamayacağını biliyordum. Anne olduğumdan beri, kendimi kötü bir anneymişim gibi hissettirildim. Eski kocamla ilişkimiz, en büyük kızımız Elle doğduktan sonra değişti. Onu emziremedim ve emzirmeyi başaramamam, ebeveyn olarak başarısız olduğumun göstergesi haline geldi. Kızlarımızı sevdiğini takdir ediyordum, ama bu benim zararımdı. Onun gözünde onlar için asla yeterince iyi değildim.

Görünüşe göre ben de onun için yeterince iyi değildim. Kızlarımızın dans öğretmeniyle bir ilişki başlattı, bir yıl boyunca bunu inkar etti, beni deli ve güvensiz olmakla suçladı ve sonra bir gün uyandığımda çantasını topluyordu ve beni terk edip kızları da götüreceğini söyledi. Onları görmeye devam edebileceğime söz verdi. Kavgaya etmememin herkes için daha iyi olacağını söyledi.

Ölene kadar bunu inkar etmeye devam edecek.
Sana, seninle olan doğum sonrası
depresyonumdan hiç kurtulamadığımı
söyleyecek. Alkol bağımlısı olduğumu. Paranoyak
ve zihinsel olarak dengesiz olduğumu. Ve onu
aldatmakla suçlamamın, kendi itibarımı kurtarmak
için onun itibarını lekelemek için yaptığım bir şey
olduğunu söyleyecek. Babanı sevdiğini biliyorum. O
harika bir baba. Ama bana karşı çok kötüydü.

Gerçek bu. Geriye dönüp dikkatlice bakarsan,
bunu anlayacak kadar akıllı olduğunu biliyorum.

Ama ben mücadele ettim. Elbette mücadele ettim. On bir ay sonra, kızlarımla birlikte yeni evimizdeydik, ama onun için velayet konusu hâlâ çözülmemişti.

Onlara akşam yemeğinde fıstık ezmesi ve reçel yedirmenin ve televizyon izlemelerine izin vermenin riskleri vardı. Taşınmanın beni fiziksel ve maddi olarak yormuş olması önemli değildi. Başarısız olmaya, kendimi alay konusu yapmaya yer yoktu.

Basınç beni gerginleştirdi. Beni savunmasız hale getirdi.

Mutfağa gittiğimde tüm dolapların açık olduğunu ve duvarlara fıstık ezmesi sürüldüğünü gördüm. Aklım ve kalbimin derinliklerinde bunun kızlarımla işi olmadığını bilsem de, onları mutfağa çağırdım.

"Bunu kim yaptı?" diye
sordum. Kafaları karışmış
görünüyorlardı.

"Bu komik mi olmalıydı?"

"Ne oldu?" diye sordu Elle, endişeyle ağırlığını bir ayağından diğerine vererek, ileri geri sallanarak.

"Siz söyleyin" dedim.

"Biz diğer odadaydık," dedi Dee. "Biz yapmadık. Ama temizleyebilirim. Temizleyeceğim."

"Cici?" diye sordum. "Bu sen miydin?"

Dolaplara ulaşacak kadar uzun değildi. Tabii tırmanmazsa...

"Hayır," dedi. Sonra, çok doğal bir şekilde, "Muhtemelen dolabımda yaşayan şeydi," diye ekledi.

Hepimiz ona baktık.

"Ne?" diye sordum, göz hizasına gelmek için diz çökerek.

O da tatlı sesiyle tekrar etti. "Dolabımda yaşayan şey."

Onun tipik yaramazlığından eser yoktu, gözünde hiçbir şakacı bakış yoktu. Kızlarımı tanıyordum, onları anlıyordum. Onları görüyordum. Ve Cici'nin ciddi olduğunu biliyordum.

"Ne var?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Henüz bir bedeni yok."

"Cici," dedim, ayağa kalkarak. "Burası bizim yeni evimiz. Neden yeni evimizi dağınık hale getiriyorsun? Burayı sevmedin mi?"

"Ben yapmadım," dedi, yanakları kızararak, gözleri yaşlarla doldu. "Ben yapmadım."

"O yapmadı," dedi Dee. "O tüm zaman boyunca bizimleydi." "Peki," dedim. "O zaman hepiniz temizleyin. Temizleyin ve sonra yatmaya gidin!"

Mutfaktan fırlayıp merdivenlerden aşağı indim ve odama girip kapıyı arkamdan çarptım. Davranışımın hemen pişman oldum ve yukarı koşup özür dilemek istedim, ama onlarla yüzleşmeye cesaret edemedim. Çok utanıyordum.

Bir saat sonra odamdan çıktığımda mutfak temizlenmiş, dolaplar kapatılmış ve kızlar yataklarında uyuyorlardı. Hepsinin alınına öpücük kondurdum ve sabahları Fransız tostunu yaparak kendilerini telafi etmeye hazırlandım.

O anda burada anlattığımdan daha acımasız davrandığımı biliyorum. Öldüğüm güne kadar, hatta muhtemelen öldükten sonra bile bunun için pişmanlık duyacağım.

Uyuyamayacak kadar üzgün olduğum için, birkaç mum yakıp banyo yapmaya karar verdim. Alt kattaki banyoda gömme küvet vardı, bu kızlar için yeni bir şeydi. Onlar beğendi, ben de beğendim.

Elimdeki birkaç mumu yerleştirdim, ışıkları kapattım ve musluğu açmak için eğildim. Oda karanlık olduğu için ilk başta fark edemedim. Ama mum ışığının yumuşak titremesiyle su garip görünüyordu, ancak nedenini anlayamıyordum. Ya da belki de bunu kafamda oturtmakta, kabul etmekte zorlanıyordum.

Su kül kadar siyahtı. Ve kokuyordu. Kükürt kokuyordu.

Kanalizasyon kapağını kaldırdım, mumları söndürdüm ve kendime ilk iş olarak bir tesisatçı çağıracağımı söyledim.

Temiz havaya ihtiyaç duyduğum için, bir kadeh şarapla arka verandaya oturdum, ormana bakarak, cırcır böceklerini ve ağaçları sallayan rüzgarı dinledim.

Bu eve taşınmanın kabusumun sonu olacağını düşünmüştüm, ama bu sadece başlangıçtı.

—

Bir koku **var**. Fıstık ezmesi ve Coca-Cola. Sıcak ve keskin bir endişe, direnç göstermeden göğsümü delip geçiyor, sanki ben bir hiçmişim gibi, sanki ben hiçbir şey değilmişim gibi.

Mutfakta bir olay oldu. Bir şey döküldü. Ortalık dağıldı. Annem sinirlendi. Daffy gerginliği yatıştırmaya çalıştı. Bir ses. *O* ses. Vurma *sesi* tuhaf bir şekilde belirgindi. Daffy yanağını tutuyordu. Annem bağıırıyordu, "*Temizle ve yat!*"

Bu, onun dipnotunda bahsettiği acımasızlık, kitleler için kağıda dökmeyeceği, sadece bana söyleyeceği şey. Çünkü mecburdu. Çünkü ben oradaydım. Çünkü hatırlıyorum.

Ama dağınıklık için belirsiz, şekilsiz, dolapta yaşayan bir varlığı suçladığımı hatırlamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, geriye dönüp o geceyi, o anı hatırlamaya çalışıyorum. Sandviçten yapış yapış olan parmaklarım. Dişlerim, sodadan gelen şekerle kaplı, kumlu. Oturma odasındaki televizyondan gelen çizgi film sesleri. Karşımda annem, saçları dağınık, gözleri fal taşı gibi açık, ağzı mor, nefesi ekşi. Yanımda kız kardeşlerim. Köşede, gözleri ve yüzü olmayan, bana bakan bir gölge — orada değil, gerçek değil. Anılar çok kolay manipüle edilebilir.

Mutfakta bizimle birlikte kötücül bir enerji vardı, ama eminim ki bu her evde, her ailede, hepimizin en kötü gecelerinde var olan türden bir enerjydi.

Annem ona, en kötü haline teslim oldu ve sorumluluk alamadı.

Uyurken odama parmak uçlarında girip alnıma bir öpücük kondurduğunu, bir özür olarak, hayal ediyorum. Onun dokunuşuyla göz kapaklarımın titrediğini hayal ediyorum. Karanlıkta bir şekil hayal ediyorum. Onu görüyorum.

O değil.

Bu şekil, bu gölge, bu yüz­süz şey bana bakarken kalbim duruyor.

Gözlerimi açıyorum.

O Tabii ki ev hayaletli," diyor Veronica, martinisinden zeytini yerken. "Hadi ama."

"Karbon monoksit kontrolü yaptırmalısın," diyor Hannah, dikkatlice yapıştırıcıyı sürüp yapıştırıcıyı yeniden uygularken. "Çoğu zaman insanlar evlerinin hayaletli olduğunu düşünürler, ama aslında karbon monoksit yüzündendir."

Büyük bir makyaj markasının yeni cilt bakım ürünleri serisinin lansmanında, Lower East Side'daki şık bir barda bulunuyoruz. Veronica, Shine Inc. ortaklığını tanıtmak için tamamen altın rengi giysiler giymiş. Gotik tarzı giyinen Hannah ile tam bir tezat oluşturuyor. Hannah, file elbise, mat siyah ruj ve kalın kohl eyeliner ile giyinmiş. Hannah, bir vlogger ve özel efekt makyaj sanatçısı ve bağımsız film yönetmeniyle evli. Bir yaşında Morpheus adında bir oğulları var. Eskiden birlikte Molly alıp Bushwick rave partilerine giderdik. Hala eğlenceli biri ama eskisi gibi değil.

"Böcek ilaçlayıcı gelecek," diyorum. "Haftaya geri döneceğim. Bilmiyorum. Bu fikir beni heyecanlandırıyor, ama belki de zahmetine değmez."

"Dalga mı geçiyorsun? Herkes ev tadilatını sever. Tüm süreci belgelen. İnsanlar bayılacak!" diyor Veronica, uzanıp boynumu, yılan tılsımı okşayarak. Önceden, onun ya beni kıskandığını ya da bana karşı biraz endişeli, kafası karışık heteroseksüel bir kızın aşkı olduğunu ya da her ikisini birden düşündüm. Ama onun tılsımına olan gerçek sevgim bizi yakınlaştırdı, sanırım, dostluğumuz artık karşılıklı minnettarlığa dayanıyor.

"Perili evin yenilenmesi. Ben o programı izlerdim," diyor Hannah.

"Gimmick'leri ne kadar sevsem de, sonuçta bu evi *satmaya* çalışıyorum. Onun doğaüstü bağlantılarını reklam etmek istemiyorum. O yüzden \$\$\$.

Hayaletleri sessiz tutalım."

"İyi bir genel kural," diyor Hannah. O, Green-Wood Mezarlığı'nın karşısında yaşıyor. Ara sıra oraya yürüyüşe gidiyoruz.

"Eski dairemde fareler vardı," diyor Veronica. "En kötüsü. Aman Tanrım. Duvarlarda seslerini duyabiliyordun..."

Titriyor.

"Yeni konu," diyorum. Bardakımdan limon dilimini çıkarıp kokteylimi içiyorum. "Bu ürünleri gerçekten seven var mı?"

Genel kanı hayır.

Bir saat geçer, ücretsiz içeceklerin tadını çıkararak, dedikodu yaparak ve zorunlu fotoğrafları çekerek geçirilir — giriş ücreti. Hannah ayrılır ve evine dönmek için bir araba çağırır. Evinde onu bekleyen bir kocası, bir bebeği ve muhtemelen bulaşıklarla dolu bir lavabo vardır. Veronica ve ben kaldırımda durup ona öpücükler gönderirken, o Uber'ine biner. Acaba o da benim gibi eski halini özlüyor mu diye merak ediyorum. Bir parçası geç saatlere kadar dışarıda kalmak, bizimle şehirde dolaşmak istiyor, ama artık bir anne olduğu için bunu yapamayacağını düşünüyor olabilir mi?

Annelik beni geri dönülmez bir şekilde değiştirdi. Yıllar geçmesine rağmen, hala bu yeni benliğimi, kızlarımın beni içten dışa nasıl yeniden şekillendirdiğini öğrenmeye çalışıyordum. Ama annelik, başkalarının beni nasıl gördüğünü, benimle nasıl konuştuğunu da geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti ve bu sürekli bir belirsizlik yaratıyordu.

"Bana her şey normal görünüyor, hanımefendi," dedi tesisatçı, evdeki tüm musluklardan temiz su akmaya başladıktan sonra.

"Anlamıyorum. Su katran gibi siyahtı."

Bana deliymişim gibi baktı. "Eğer endişeleniyorsanız, kızlarınızın musluktan su içmesine izin vermeyin."

"Clio?"

"O benim!" dedim, kafamdan çıkarak. Kafam annemin kitabına takılmıştı, o da benim dairemde, yastığımın altında saklıydı, çünkü onu okumak yanlış geliyordu. Çünkü asla okumayacağımı söylemişim.

Veronica kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Hadi dans edelim."

"Tam da uygun bir yer biliyorum," derim, elini tutup onu Second Avenue'ye götürürüm.

"Bu arada, Ethan'la aranızda ne oldu? Lansmanımdan birlikte ayrılırken gördüm."

"Hiçbir şey. Onu beklemede tutuyorum."

"Laurie hep onun yatakta iyi olduğunu söylerdi."

"Laurie'nin standartlarına güvenmiyorum. Rujları düşün."

Veronica gülerek bana çarpar.

Onu SMOKE'a götürüyorum — çok da gizli olmayan bir bodrum kulübü olan bir bar. Dans pisti yapış yapış, beton duvarlara dayalı kadife kanepeler de öyle, aydınlatma berbat ama DJ harika. Perşembe gecesi olmasına rağmen cumartesi gecesi gibi kalabalık ve buradaki herkes seksi ve Santal 33 kokuyor.

Müzik o kadar yüksek ki düşünemiyorum, ama bu bir lütuf. En hoş kaçış.

Votka tonik içiyoruz ve Veronica'nın ödediği bir hesap birikiyor. Birlikte dans ediyoruz ve o, kolye ucu takılı olan köprücük kemiklerimi, göğsümü okşamaya devam ediyor. Parlayan gözlü yılan.

"Sana çok yakışmış!" diye bağırıyor gürültülü bas sesinin üstüne. "Bana da çok yakışmış!" diye bağırıyorum geri.

"Sana her şey yakışıyor," diyor, kollarını boynuma dolayarak. "Senden nefret ediyorum."

"Evet, ama sen benim

üzerimdesin," diyorum. "O zaman

ben de iyi görünmeliyim."

Daha sonra, sokakta onu öptüğümde, aniden utangaçlaşır.

"Yapamam," der ve uzaklaşır. "Johnny."

Erkek arkadaşı.

Normalde umursamazdım. Tarihsel olarak, aldatma konusunda oldukça serbest bir tutum sergiledim. Tek eşlilik aptallar içindir. Yine de, annemin babamın Amy ile onu aldattığı iddiasını yeniden gündeme getirdikten sonra, daha önce hiç ciddiye almadığım bir iddia, çünkü babam bunu kesin bir şekilde reddetmişti, sadakatsizlik birdenbire daha hassas bir konu haline geldi. Kaçınmayı tercih ettiğim bir konu. Çünkü şimdi, dünyayı bilen bir yetişkin olarak,

babam ve Amy'nin kararlı, sürekli yalancılar olma olasılığıyla karşı karşıyayım. Tabii ki inkar edecekler. Suçlarını itiraf ederek kazanacakları hiçbir şey yok, ama annemin tüm güvenilirliğini yok ederek kazanacakları çok şey var.

Veronica dudaklarına dokunarak kıkırdar. Sonra arkasını döner ve kaldırıma kusar.

Bir Uber çağırıp onu önce Boerum Hill'e bırakıyorum. Daireme döndüğümde, eşofman altı ve tişört giyip kanepemde soğuk lo mein yiyerek dünyanın dönmesini bekliyorum.

Ethan'ı aramayı düşünüyorum, çünkü o çok istekliydi, ya da güvenilir arkadaşlarımdan birini arayıp gelip dikkatimi dağıtmasını isteyebilirim. Yaptığım şeyi, geçmişin bir versiyonuyla yatağa girmeyi, bana ait olmayan geçmişimle —bana ait olmayan bir versiyonuyla yatakta sürünmekten.

Ama dürtülerimi kontrol etmekte hiç iyi olmadım. Bu benim doğamda yok. Görünüşe göre, bu genetik bir şey.

Haftalar sorunsuz geçti ve biz de yeni bir rutine alışmaya başladık. Kızlar ve ben, taşınmadan kalan eski battaniyeler, koli bandı ve karton kutularla kaleler inşa ettik. En etkileyici kalemiz şaşırtıcı derecede sağlamdı ve dördümüzün rahatça sığabileceği büyüklükteydi, bu yüzden kızların onu süresiz olarak bırakmalarına izin verdim.

Sonra bir gece, kızlarımı yatırdıktan sonra, kanepede tek başıma dergi okuyordum ve gözümün ucuyla, kalenin girişine asılı olan battaniyenin geri çekildiğini gördüm. Bir saniye sonra, kumaş serbest kaldı, aşağıya doğru sarkarak kalenin içini gizledi.

Dergi Us Weekly'ydi. Kapakta Britney Spears vardı. Bu, Britney Spears'ın kafasını kazıttıktan kısa bir süre sonraydı.

Dünya bir kadını delirtir, sonra da onu işaret edip güler.

Dergi kucağıma düştü. Öne eğildim, az önce olanların gerçekten olup olmadığını, gördüğümü sandığım şeyi gerçekten görüp görmediğimi merak ettim.

Belki rüzgârdı? Ama hiçbir pencere açık değildi. Nisan ayıydı. Isıtma da çalışmıyordu. Havalandırma deliklerinden hava geçmiyor, evin içinde dolaşmıyordu. Kızlarımın isimlerini sesli olarak çağırdım, sesimi alçak tutarak. En azından başlangıçta.

"Bu komik değil," dedim, içlerinden birinin gülerek kaleden çıkmasını umarak. Cici şakacı biriydi, benim küçük soytarım. Garip yerlere saklanıp sonra çıkarak beni ve kız kardeşlerini korkutmayı severdi. "Cici?"

Cevap yoktu.

Battaniye, sanki bir esinti varmış gibi dalgalandı. Sanki arkasında dev bir ağız varmış gibi, nefes alıp kumaşı geri çekiyor, nefes verip bırakıyordu. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

Ayağa kalktım ve bir adım yaklaştım. Görebiliyordum. Belirsiz bir şekil. Orada bir şeyin silueti.

O anda, mutfaktaki olaydan sonra Cici'nin söylediği şeyi hatırladım.

Henüz bir bedeni yok.

"Cici," dedim tekrar, daha sert bir sesle. "Cici, hemen ortaya çık!" Battaniye hareket etmeyi bıraktı.

"Cici?"

"Evet, anne?"

Dönüp baktığımda, kızım merdivenlerin başında gözlerini ovuşturuyordu.

Onu orada görmek dengemi bozdu. Dengemi kaybetmiştim, gerçeklikten kopmuştum. Koşarak ileri gittim ve kalenin üzerindeki battaniyeyi yırttım. Arkasında hiçbir şey yoktu, en azından benim

ama bu beni hiç rahatlatmadı. Görmek inanmaktır derler, ama ben o gölgeli boşlukta bir şeyin gizlendiğine inanıyordum. İçgüdülerimle inanıyordum. Sezgilerimle. Doğada var olan koruyucu anne içgüdüleriyle inanıyordum.

Kalenin yıkılması hızlı oldu ama biraz çaba ve güç gerektirdi. Karton düzleştirdim. Eski battaniyeleri yırttım. Sonra hepsi yerde bir yığın haline geldi ve o kadar yüksek sesle nefes alıyordum ki kızların sesini duymam bir dakika sürdü.

Elle ve Dee odalarından çıkıp Cici'ye katılmışlardı. Birbirlerine sarılıp, yüzlerinde dehşet dolu bakışlarla duruyorlardı. Korkmuşlardı. *Benden* korkmuşlardı.

Buna dayanamadım.

"Yatağınıza dönün!" diye bağırdım. Onlara daha önce hiç böyle bağırmamıştım. "Hemen! Odalarınıza!"

Elle ve Dee dönüp koridordan odalarına koştular. Kapının çarpıldığını duydum. Ağladıklarını duydum.

Ama Cici kıpırdamadı. Küçük ellerini yumruk yapıp orada duruyordu.

"Git!"

"*Susadım*," dedi ve mutfığa doğru yürüdü.

Tezgahın üzerine çıktığını, bir dolabı açtığını ve sonra buzdolabının çalıştığını duydum.

Yıkık kaleden uzaklaştım. Orada olmak, yaptıklarımı, kızlarımın bana nasıl baktığını hatırlamak istemiyordum. Beni bunu yapmaya iten şey neydi?

Bu yüzden Cici'yi mutfığa kadar takip ettim.

En sevdiği bardak, ananas şeklindeki bardağı vardı. Yıllar önce bir garaj satışından meyve şeklinde üç plastik bardak seti almıştım. Dee çilekli olanı, Elle elmalı olanı seviyordu. Cici, tesisatçı gittikten hemen sonra satın aldığım Brita filtresinden ananas şeklindeki bardağına su doldurdu.

"Cici."

Başını kaldırmadı. Göz teması kurmadı. Yedi yaşındaydı ama on yedi gibi davranıyordu. Ya da yetmiş gibi, güne göre değişiyordu. Çok karakterliydi. Kendine çok güveniyordu.

"Cici..."

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu.

Kendime biraz su doldurdum ve yere oturdum. Karşımda oturdu ve onu kendime çekmek, sarılmak, sıkıca kucaklamak, asla bırakmamak istedim. Ama ona dokunmaya korkuyordum. O çok değerliydi ve ben parçalanıyordum.

Su içmedim, şarap içtim. Benim gördüklerimi gördükten sonra sen de bir içki istemez miydin?

"Kalenin içinde bir şey gördüğümü sandım. Beni korkuttu," dedim ona. Kızlarıma karşı her zaman dürüst oldum. Onlara çok saygı duyduğum için yalan söylemedim veya gerçeği süsleyip püsleyip anlatmadım.

"Oh," dedi Cici, başını sallayarak. Tavrı değişti. Artık bana kızgın değildi. Affedilmiştim.

"Sen dedin ki..." Tereddüt ettim. Onu evime olan korkuma ortak etmekten çekiniyordum. Kızlarımin orada olmak istemesi benim için önemliydi. Benimle birlikte olmak istemesi. Eğer istemiyorlarsa, babalarının yanında olmak istiyorlarsa, onları kaybedebilirdim.

"Dolabında bir şey olduğunu söylemiştin."

"Evet," dedi, iç çekip gözlerini devirdi. Sinirlenmiş gibiydi.

"Neden öyle dedin?"

"Çünkü var," dedi. "Ne olduğunu bilmiyorum." "Orada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sesini duyuyorum."

"Neye benziyor?"

Bana söylemeden önce bir dolar istedin. Bilgelğin, takas yapmayı bilmen, kendi değerini bilmen beni etkiledi.

Takas yapmayı bildiğin için. Kendi değerini bildiğin için. Sana bir dolar verdim.

Omuz silktili ve aklıma geldi ki, belki de normal ev seslerini duyuyordu, olağan dışı bir şey yoktu. Borular. Kız kardeşleri üst katta hareket ediyordu, döşeme tahtaları gıcırdıyordu. Belki de evde bir sorun yoktu, ben sadece bir sorun olduğunu kabul etmek yerine, bir sorun olduğunu inanmak istiyordum. Cici suyunu bitirdi, bardağını bulaşık makinesine koydu, esnedi ve bana sarıldı.

"İyi geceler," dedi ve aşağı indi.

Ben mutfakta kaldım. Suyumu bitirdim ve kızların ertesi gün okul için öğle yemeklerini hazırladım. Yıkılmış kalenin kartonlarını garajdaki geri dönüşüm kutusuna attım, çarşafı ve battaniyeleri çamaşır makinesine attım.

Sonra, yatak odama giderken Cici'nin odasının önünden geçtim ve onu duydum. Uyanıktı. Fısıldıyordu.

Kulağımı kapıya dayadım, ama hiçbir kelimeyi ayırt edemedim. Ne dediğini duyamıyordum. Sadece uykusunda konuşuyor olduğunu düşündüm, umdum.

Ertesi sabah kızları okula götürdüm. Önce Elle ve Dee'yi bıraktım. Arabada sadece Cici ve ben kaldığımızda ona sordum.

"Dün gece konuşmanı duydum," dedim, radyonun sesini kısarak. "Kiminle konuşuyordun?"

"Hey!" dedi, koltuğumun arkasına tekme atarak. "Bu şarkıyı seviyorum!"

"Cici."

O öfkeyle nefes alıp kollarını kavuşturdu. "Ben konuşmuyordum." "Seni duydum," dedim.

Sessiz kaldı.

"Tamam," dedim. "Boş ver."

Bir süre geçti ve radyonun sesini tekrar açtım.

Sonra o, neredeyse duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle, "Senin komik olduğunu düşünüyor ve benim arkadaşım olmak istiyor," dedi.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Onu sıkıştırdım ama tekrar etmedi. Hiçbir şey söylemediğini iddia etti.

—

Ananas kupası. Kale. O kupadan içtim. O kalede oynadım.

Ama kalenin travmatik yıkımı mı? Şeytan bilgisi karşılığında bir dolar takas mı? *Seni komik buluyor ve benim arkadaşım olmak mı istiyor?* Hiç hatırlamıyorum. Annem bunları kitap için uydurmuş olmalı. Neredeyse Daffy'ye mesaj atacaktım ama vazgeçtim.

Bu da beni kendi başıma bırakıyor. Bu da beni kötü bir soruyla baş başa bırakıyor.

Bir şeyi hatırlamıyorsak, onun hiç olmamış olduğundan nasıl emin olabiliriz?

EDGEWOOD Drive, ha," diyor Uber şoförüm Danny ve aniden babamdan beni istasyondan alıp eve götürmesini istemediğim için pişman oluyorum.

Annemin kitabını ve açıkçası oldukça ikna edici dipnot iddiasını okuduktan sonra, babamın yanında dilimi tutmak, zihnime şüphe tohumunun ekilmediğini varsaymak zor geldi.

Kitabı okumamızı istememesinin nedeni gayet mantıklıydı. Şimdi ona baktığımda, halesi eğri duruyordu.

"Ne oldu sana?" Daphne, Hudson'a dönerken beni trene bıraktığında sormuştu. "Dünden beri tuhaf davranıyorsun."

"Ne demek istediğini anlamadım," demiştim, eldiven kutusunu karıştırırken, içinde bir torba mantar bulmuştum. "Mantar mı? Burada başka ne bulacağım? Çiçek taç mı? Batık tişört mü?"

"Eşyalarımı karıştırmayı kes," demişti, torpido gözünü kapatarak. "Ev mi? Sana söyledim. Leda ve ben, artık yapmak istemiyorsan umurumuzda değil."

"Yine de evin üzerinde çalışacağım."

"Tamam. Alexandra yüzünden mi? Şehre dönmek ister misin? Eminim babamın yanında kalabilirsin. Ya da buraya gelip benim kanepemde yatabilirsin."

Bazen kız kardeşimi o kadar çok seviyordum ki, patlayacakmışım gibi hissediyordum. "Teşekkürler, Daffy." Parmaklarımı öptüm ve yanağına dokundum. "Babanın annemi Amy ile aldattığını mı düşünüyorsun?"

babanı annemle aldatmış mıdır sence?"

Daphne neredeyse dur işaretini geçecekti. "Kardeşim! Neden bana bunu soruyorsun? Helen teyze cenazede bu konuyu mu açtı?"

"Evet," dedim, çünkü kitabı okuduğumu itiraf etmeye hazır değildim. Kız kardeşlerim bunu bir ihanet olarak görürlerdi ve bu büyük bir sorun haline gelirdi. Köpek kulübesinden çıkmak için köpek yavrusu gibi bakacak enerjim yoktu.

"Evet," dedi. Şaşırmış görünmüyordu. "Tahmin etmiştim."

Yolcu koltuğunda oturdum. "Bu çayın çok sıcak olmadığını biliyorum, ama yine de çay."

"Saçmalık, hepsi bu. Babam ve Amy, babam ve Alexandra ayrıldıktan sonra bir araya geldiler. Bizi dansa götürmeye başladıktan sonra."

"Ondan önce hiç tanışmamışlar mıydı?" diye sordum, istasyona girerken.

"Belki bir veya iki kez." Durakladı. Omuz silkti. "Bizi almaya geldiğinde bir dakika kadar. Babamın derslerden sonra Amy ile sohbet ettiğini hatırlıyor musun? Ben hatırlamıyorum. O taşındıktan ve biz oradan oraya taşınmaya başladıktan sonraya kadar hatırlamıyorum. Bu sadece Alexandra'nın inanmak istediği bir şeydi. Hiçbir şey onun suçu değildi."

"Evet," dedim, uzaktan trenin düdüğünü duyunca emniyet kemerimi çözdüm. Vedalaşmak için sarıldık ve şüphelerimi arabada onunla bırakmak istedim, ama şüphelerim beni trene, şehre kadar takip etti. Israrcı. Parazit gibi.

Bu yüzden babamdan kaçınıyorum. Geçen hafta Edgewood'da akıllı kilit takmak ve böcek ilaçlama şirketinin ziyaretiyle ilgilenmek için onunla koordinasyon kurmam dışında. Ve elektrikçi.

"Bu işten sonra benden bu kadar," demişti. "Bundan sonrasını sen halledebilirsin." "Söz veriyorum," demiştim.

Bu yüzden ona bu hafta sonu burada olmayı planladığımı bile söylemedim. Bu yüzden Danny ile bu Uber'de buldum kendimi, o da benimle konuşmak için can atıyor.

"Edgewood 6 numara, değil mi?" diyor. Arka aynadan göz göze geliyoruz.

"Evet, efendim," diyorum gülümseyerek.

"Oranın hayaletli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Duydum. Ayrıca fareler de var. Ve gördüğün en kötü halılar. Gerçek bir korku evi."

"Ah," dedi, gözlerini yola çevirerek. "Senin evin mi?"

Bazen erkekler o kadar aptal oluyorlar ki onları kıskanıyorum. Neden bir yabancıya bu bilgiyi doğrulayayım ki? O zaman kapının şifresini de verip, hafta sonu boyunca evde yalnız olacağımı da söylesem daha iyi.

Cevap vermedim ve o da yolculuğun geri kalanında başka bir şey söylemedi. Eve vardığımızda, araba zorlukla garaj yoluna girer.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem," diyorum. "Ama bu ev hayaletli değil. Lütfen arabayı yanaştırabilir misin? İçeri taşımam gereken çok şey var."

"Oh, haklısın. Üzgünüm," diyor, sesi bir oktav düşüyor. "Hayır, ben öyle şeylere inanmıyorum."

"Tabii ki inanmazsın," derim, parmaklarım kapı kolunu bulurken arka aynadan ona bir gülümseme daha atarım. "Ben de inanmıyorum."

Evin şifresi doğum günlerimizin bir karışımı. Leda'nın, Daphne'nin ve benim. Kilit kendi kendine dönüyor. Çantalarımı ve merdivenlerdeki kutuları içeri taşıyorum, sipariş ettiğim ve doğrudan gönderilen eşyaları.

Babamın temizlik yaptığı, çamaşır suyu kokusundan belli.

Ona teşekkür mesajı atıyorum ve bir saniye sonra beni arıyor.

"Evde misin?" diye soruyor. "Seni götürürdüm."

"Yardım etmeyi bitirdiğini söylemiştin," diyorum, tavan vantilatörüne bakarak.

"Seni trenden alıp eve bırakmaktan mutluluk duyardım," diyor.

"Benim kahramanım!"

Böcek ilaçlama şirketi ve elektrikçinin söylediklerini ayrıntılı bir şekilde anlatmaya devam ediyor. Bunu bana daha önce de anlatmıştı, ama geçen sefer dikkatimi vermedim, bu yüzden tekrar anlatmasını memnuniyetle karşılıyorum.

Esasen, evde haşere istilasına dair bir kanıt yoktu, ama garajda dışkı vardı ve şimdi kontrol etmem gereken yapışkan tuzaklar var, ama ben kesinlikle kontrol etmek istemiyorum.

Elektrikçi bazı sorunlar buldu, ama onları düzeltti ve babamın deyimiyle "önemsiz olmayan bir miktar para"ya mal oldu. Bu herhangi bir miktar olabilir. Babam kesin bir rakam vermiyor ve sorduğumda "Bir hesap tablosu hazırlayıp oturacağız" diyor.

Bu dünyada Microsoft Excel'den daha az ilgimi çeken çok az şey var.

"Birine terası ve ön merdivenleri kontrol ettiririm," diyor babam. "Kim?" diye soruyorum. "Kim olacak?"

"Sana birkaç isim bulurum," diyor. "Orada ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Bugün birkaç fotoğraf ve video çekeceğim. Yarın da boya örnekleri alacağım."

"Seni götürmemi ister misin?"

Son iki haftadır onun beni aldattığını merak ederek endişeleniyordum, ama bu doğru olsa bile, bu gerçekten neyi değiştirdi ki? Neden kendimi bu konuda rahatsız edeyim ki?

"Evet, lütfen," diyorum.

"Kapıyı fark ettin mi?" "Ne olmuş ona?"

"Farklı bir kapı."

Dönüp bakıyorum. Öyle. Beyaz, sıradan bir kapı. Ortasında bir pencere var, camına bir çiçek oyulmuş. Beğenmedim. Muhtemelen yine değiştireceğim. Maliyetini karşılamak için bir markayla ortaklık kurup sevimli ama pahalı bebek elbiseleri satacağım. Kapılar ne kadar ki?

"Çerçeve hasarlıydı. Düzgün değildi," diyor. "Kilitli olmasaydı, açılırdı."

"Gerçekten mi?"

"Çok işti, Clio. Büyük bir projeydi. Neyse ki Pete oradaydı. Elinden her iş gelir."

"Pete kim?"

"Pete. Arkadaşım Pete. Pete'i tanıyorsun."

"Ah, evet. *Pete*." Onunla tanıştığıma eminim ama onu bir grup içinden seçebileceğimi sanmıyorum.

"Onu bir dahaki görüşünde teşekkür etmelisin. Anma Günü'ndeki barbekü partisinde olacak."

"Tamam, tamam."

"Tamam, tamam. Yarın seni alayım mı? Saat birde?"

Parmaklarımla bardağın içindeki çiçeği izliyorum. Bir his beni sarıyor. Kısa ama net bir his. Arkamda, omzumun üzerinde duran biri var. Bu bana sürekli oluyor. Barlarda. Metroda. Bazı

Yabancı, gittikçe yaklaşıyor, yaklaşan varlığı aramızda kalan dar boşluğu dolduruyor. Bana yakın olmak, bana dokunmak istiyor. Onları fark etmemi istiyor, ki bunu nadiren yaparım.

"Clio?" diye soruyor babam.

"Evet," diyorum, arkamı dönerek. Burada kimse yok. "Teşekkürler, baba. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

—

Öğleden sonrasını evin fotoğraflarını ve videolarını çekerek geçiriyorum. "Önceki" hali. Yeni kalemlerimi kullanarak tasarım fikirlerimi çiziyorum. Yeni taşınabilir hoparlörümünden yüksek sesle müzik dinliyorum. Pinterest'te geziniyorum.

Tavan vantilatörü sadece ben açtığımda dönüyor. Kapattığımda duruyor. Yeni ön kapı kapalı ve kilitli kalıyor. Başka fareye rastlamıyorum, ama yine de tedirginim.

Mutfak tezgahında ve pencere kenarlarında ölü sinekler buluyorum — iğrenç ama fare kadar iğrenç değil. Kağıt havlularla onları alıp devasa siyah bir çöp torbasına atıyorum. Torbaları sipariş ederken ne kadar büyük olduklarını fark etmemiştim. Müteahhitler, seri katiller ve görünüşe göre ben için ideal.

Buzdolabında bir kutu kabartma tozu dışında hiçbir şey bulamıyorum. Dondurucuda bir şişe votka buluyorum.

Kitabın ikinci yarısını bulamıyorum. Odamda yok. Düşündüğüm gibi komodinin arkasına ya da yatağın altına düşmemiş. Annemin odasında da yok. Hiçbir yerde yok. Umursamadığıma karar veriyorum. Bitirmek istemiyorum. Her şey taklit ve ürkütücü küçük kız rolünü oynamaktan hoşlanmıyorum.

Kitabı okumak büyük bir anı dalgası uyandırmadı, ama bazı şeyler aklıma geldi ve annemin bana dolabım hakkında soru sorduğunu hatırlıyorum. Muhtemelen onu onaylamanın bana ilgiyi, tek gerçek aşkımı kazandırdığını fark ettim. Kendime fısıldayarak dolabımda bir varlık olduğunu iddia etmemi, yedi yaşındaki halimin şeytan fikrini ortaya atmasını kabul ediyorum.

Onun versiyonuna güvenmiyorum. Nasıl güvenebilirim ki? Kendi versiyonum da o kadar silik ki, neredeyse hiç işe yaramıyor, ama kendime güveniyorum. Kendimi tanıyorum. Annemi tanımıyorum.

asla da bilemeyeceğim.

Yemek siparişi veriyorum, teslimatçı çocuğun kapıda kıvranmasını izlemekten keyif alıyorum. YouTube'da ev yenileme videoları izlerken yemek masasında parmesanlı patlıcan yiyorum.

Güneş batıyor ve karanlığın evi olmak istemediğim bir yere dönüştüreceğini tahmin ediyorum. Ama sorun değil.

Buzdolabından votka şişesini çıkarır ve yeni aldığım kalın battaniyenin altında kanepeye uzanırım. Dizime bir eskiz defteri koyar ve renk paletleriyle denemeler yaparım, ara sıra kahve masasına uzanarak farklı renkli kalemli ve şişeyi alırım. Birkaç yudum alıyorum ve votkayı sek içen asi bir genç gibi hissediyorum. İğrenç ama bayılıyorum. İçimdeki yanma hissi, bedenimin içinde, bu anda ne kadar canlı olduğumu hatırlatıyor. Şu anda. Geçmiş bitti ve gelecek abartılıyor. Şu an en sevdiğim an.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve uykuya dalmak için yeterince rahat ve mutluyum, bu da düşük, yavaş bir gıcırta ile uyanana kadar bir zafer gibi geliyor.

Uyuşuk bir şekilde oturuyorum, boğazım ağrıyor. Eskiz defterim kucağımdan kayıyor ve yaralı bir kuş gibi yere düşüyor. Tavan lambası açık ve çok parlak değil, ama yine de uykulu gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Görüşüm bulanık, bu yüzden sürgülü cam kapının önünde duran gölge ilk başta bir şey ifade etmiyor. Sadece başka bir leke. Mürekkep lekesi.

Ta ki öyle olmadığı anlaşılan kadar.

Bir şey olana kadar. *Birisi*. Orada duran birisi. Çılgılık atana kadar.

Ben çılgılık atana kadar.

Açık sürgülü cam kapılardan hızla terasta kaçıyor. *Güm güm güm güm*.

Ayağa kalkarım, çılgına dönerim ve o figürü güverteye kadar kovalarım.

Güm güm... güm-güm-güm-güm.

Korkunç bir *çatlak sesi* duyulur, ardından da morbid bir inilti.

İçeri uzanıp arka ışığı yakıyorum, sonra korkuluktan aşağıya bakıyorum ve teras merdivenlerinin altında, bahçede uzanmış bir genç görüyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağıyorum.

"Özür dilerim," diyor çocuk, sesi titriyor. "Özür dilerim. Burada kimsenin yaşadığını bilmiyordum."

"Yaralandın mı?" diye soruyorum. Bir saniye.

"Evet."

"İyi," dedim. "Bunu unutma. Haneye tecavüz etmek böyle bir şey."

"Hey! Hey!" diye bir ses duydum. Bir adam koşarak geliyordu. "Kimse özel mülkiyet diye bir şey duymamış mı?" diye sordum.

"Baker. Baker, iyi misin?" Bu adam daha yaşlı. Benim yaşlarımda.

Çocuk, Baker, yaşlı adamın koluna yumruk atar. "Seni pislik! Evin boş olduğunu söylemiştin!"

"Öyleydi," diyor. "Üzgünüm."

"Boş değildi," diyorum. "Belli ki."

Adam bana gözlerini kısarak bakar. Evin arkasındaki ışık acımasızca parlaktır, bahçeyi ormanın sınırına kadar aydınlatır.

"Siktir," diyor. "Hey, bunun için üzgünüm. Ben Austin. Bu caddede yaşıyorum. Bu benim yeğenim. Ben, şey..."

Gülmek için durakladı.

"Ona eve girmeye cesaret ettim."

O bir adım yana doğru çekilir ve ben onu daha iyi görebilirim. Kıvırcık kahverengi saçlar. Güzel bir yüz. Uzun boylu.

"Öyle mi?" derim, başımı eğerek kendi buklelerimin öne düşmesini sağlarım. Ona gülümserim.

TURNS Babam üst kattaki banyoda bir ilk yardım çantası bırakmış, üstüne de dikkatli ol, güvenli ol diye bir not yazmış. Onu dışarıya, Baker'ın oturduğu bahçeye götürdüm.

"Kırık değil," diyor Austin, Baker'ın bileğini kontrol ederken. "Sadece burkulmuş."

"Al," diyorum, çocuğun alnındaki sıyrık için antiseptik mendil ve yara bandı uzatıyorum.

Tatlı görünümlü bir çocuk. Büyük gözleri, ağzı diş telleriyle dolu. Ergenliğin eşiğinde, zavallı şey.

"Teşekkürler," diyor Austin, bakışları üzerinde kalıyor. Ben de onun bakışlarına karşılık veriyorum, onu baştan aşağı süzdüm. Gri eşofman altı ve siyah tişört giymiş. Boynunda narin bir altın zincir var. Bir pisliğin üniforması. Onu kurtaran tek şey Vans ayakkabıları. Nike giyseydi, oyun biterdi.

Ayrıca umut verici bir şey daha var: Eşofman altı Costco'dan alınmış gibi görünüyor. Tasarımcı eşofman altı değil. Tasarımcı eşofman altı giyen erkeklerle beni orgazma ulaştıramayan erkekler arasında doğrudan bir bağlantı var. Ne yazık ki bu konuda araştırma yaptım.

Kasları var, ama spor salonunda çalışarak kazanılmış kaslar değil. Omuzlarını ve pazılarını göstermek için tişört giymiyor. Fazla çaba göstermiyor. Bu şehirdeki tüm erkekler fazla çaba gösteriyor, özellikle de göstermiyormuş gibi davrananlar.

"Henüz teşekkür etme," diyorum. "Dava açacağım." Baker'ın zaten büyük olan gözleri daha da büyür.

"Sakin ol, bebeğim. Şaka yapıyorum," diyorum, güverte merdivenlerine oturarak.

"Aslında, *biz* dava açıyoruz," diyor Austin. Baker'ı işaret ediyor. "Şuna bak."

"Trajik bir kaza," diyorum.

"Düşen sen miydin, yoksa o mu seni itti?" diye sorar Austin, Baker'a. "Dürüst ol. Yemin ettin." "Ben...

düşüm," diyor Baker.

"Hmm. Şimdilik paçayı kurtardın, bayan. Şimdilik," diyor Austin. Antiseptik mendili açıyor ve Baker'ın sıyrığına götürüyor. "Ne zaman taşındın?"

"Taşınmadım," diyorum.

Baker yüzünü buruşturur. "Ön tarafta araba yok."

"Arabam yok. Ben şehirli bir kıyım," diyorum. "Burada tam zamanlı yaşamıyorum. Sadece evi tamir ediyorum. Burası annemin eviydi."

"Hay aksi," diyor Austin, dik durarak. "Sana tanıdık geldiğini biliyordum. Daphne?"

Kız kardeşimin adını duymanın şoku beni geriye savurur. Dirseklerimi merdivenlere çarparım.

"Hayır. Clio mu?" diye sorar. "Leda değil."

"Nasıl...?"

"Dediğim gibi, bu caddede yaşıyorum. Burada büyüdüm. Çocukken birkaç kez takıldık."

"Öyle miydi?" Düşünüyorum. O evde kaldığımız kısa sürenin sonuna doğru, kız kardeşlerim ve ben oradan çıkmak için o kadar çaresizdik ki, sonunda komşu çocuklarla arkadaş olduk. Bayrak kapmaca, donma oyunu oynardık. Diğer çocuklar birbirlerini daha iyi tanıyorlardı çünkü aynı okula gidiyorlardı, aynı otobüse biniyorlardı, ama biz öyle değildik. Barnes kızları özel okula gidiyordu. Eminim bu da gizemimizi artırıyordu.

Austin, Baker'ın kafasına yara bandını bastırır. "Ah!"
der Baker.

"Kardeşim Jackson annenizin taşınmasına yardım etti," diyor Austin.

Annem onun hakkında yazmıştı. Evi sevmediğini söylediğini inkar eden korkmuş genç.

"Evin hayaletli olduğunu mu düşünüyordu?" diye soruyorum, bir sivrisineği kovarken. "Kardeşin."

Austin yara bandı ambalajını buruşturup cebine koyar. "Sanmıyorum. Kitap çıkıncaya kadar kimse öyle düşünmüyordu."

"İlginç," diyorum. "Ama sen evin hayaletli olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden yeğenini eve girmeye mi gönderdin? Bir meydan okuma olarak mı?"

Elini ensesine koyar. Yanakları kızarır. "Ne diyebilirim ki? Ben kötü bir bakıcıyım."

Baker'a bakarım. "Bence kötü bebek bakıcısı sensin."

"Ha. Evet. Belki. Evet," der.

"Beni hatırlamıyor musun?" diye sorar Austin.

"Üzgünüm. Pek bir izlenim bırakmamış olmalısın."

O gülüyor. "Utangaçtım. Sen ve kız kardeşlerin beni korkutuyordunuz." "Hâlâ da öyle."

"Clio, değil mi?"

"Benim," diyorum ve elimi uzatıp ona tokalaşmak için uzatıyorum. Elim tutuyor. Eli sıcak, cildi yumuşak. "Bir dahaki sefere gelmek istersen, kapıyı çal."

"Bir dahaki sefere, ha?"

"Şimdi içeri giriyorum," derim, ayağa kalkıp ilk yardım çantasını alırım. "İyi geceler, Baker. İyi geceler, Austin."

"Tekrar özür dilerim," dedi Baker. Austin ona ayağa kalkmasına yardım etti.

"Ben de, evlat. Suç hayatına zorlu bir başlangıç," diyorum, merdivenleri çıkıp terasa çıkıyorum. İçeri girip arkamdaki sürgülü kapıları kapatıp kilitliyorum.

Kanepeye uzanıp battaniyeyi göğsüme kadar çekiyorum. Kız kardeşlerime grup sohbetimizden mesaj atıyorum.

Austin adında bir komşu çocuğu hatırlıyor musunuz?

İkisi de cevap vermez. Şaşırtıcı değil: saat geç oldu. Daphne hala çalışıyor olmalı ve Leda uyuyor olmalı — o ve Tommy muhtemelen MiraLAX içip saat dokuz buçukta sızmışlardır.

Yan dönüp yatıyorum. Eskiz defterim, votka şişesinin yanındaki sehpa duruyor.

Bir şey beni rahatsız ediyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Oturup sürgülü kapılara bakıyorum. Arka ışığı açık bırakmışım.

Kapatmak için kalkıyorum, sonra dişlerimi fırçalamak ve akşam cilt bakım rutinimi yapmak için banyoya gidiyorum.

Günün erken saatlerinde, Daphne ve Leda'nın odasındaki ikiz yataklardan birini kendim için hazırlamıştım. Odamda uyumak istemiyorum çünkü halıya basılmış bot izleri ve buruşuk çarşaflar, annemin benim yatağında ölmüş olabileceği

—hala doğrulamak istemediğim bir şey—ve orada fareyi gördüm, yani genel olarak ideal bir durum değil. Annemin odasında da uyumak istemiyorum çünkü çok garip. Muhtemelen o yatakta şeytanbilimci Roy ile seks yapmıştır. Daphne ve Leda'nın odası, pek rahat olmayan kanepeden başka tek seçenek.

Ekstra sıcaklık için kanepeden yeni favori battaniyemi alıp omuzlarıma sardım ve koridorda dans eder gibi yürüdüm. Leda ve Daffy'nin odasında onlar yokken bulunmak yanlış geliyor. Sanki kutsal bir kuralı çiğniyormuşum gibi. Sanki her an odaya girip bana çıkmam için bağıracaklarmış gibi.

Uykuya dalmak zorlaşıyor. Ve burası çok sessiz. Babamın evinden bile daha sessiz. Buradaki cırcır böcekleri utangaç olmalı.

Yarım saat geçtikten sonra pes edip kalkıyorum, oturma odasına gidip taşınabilir hoparlörümü alıyorum. Onu kız kardeşlerimin odasına getiriyorum, Bluetooth'a bağlanıyorum ve YouTube'da "Uyku için Şehir Sesleri Ambiyansı"nı açıyorum. Genel şehir sesleri duvarlara ulaşip odayı doldururken, ben yorganın altına giriyorum. Gözlerimi kapatıp uykuya dalmayı bekliyorum.

Neredeyse uykuya dalmışken fark ettim.

Trafik ve uzaktaki konuşmaların korosu arasında belirgin bir ses var. Sanki döngünün bir parçasıymış gibi gelip gidiyor, ama parçanın geri kalanıyla tam olarak uyuşmuyor. Araba kornalarının sesini bastırarak kadar yüksek bir fısıltı. Her zaman aynı, aynı şeyi söylüyor.

Merhaba merhaba.

Seni tekrar görmek çok güzel.

Merhaba merhaba.

Seni tekrar görmek çok güzel.

İlk başta sinir bozucu, ama sonunda bu tekrar hipnotik bir hale geliyor.
Beni uykuya daldırıyor.

Merhaba merhaba.

Seni tekrar görmek çok güzel.

Merhaba merhaba.

Seni tekrar görmek çok güzel.

Merhaba merhaba.

Merhaba merhaba.

"Merhaba."

Tavan arasına giriş Cici'nin dolabındaydı. Boyalı bir tahta levha ile kaplı küçük dikdörtgen bir açıklıktı. Oraya çıkmak için merdiven gerekiyordu, ama benim merdivenim yoktu.

Yağmurlu bir cumartesi günü, kızlar babalarının evindeyken, bir yemek sandalyesini aşağıya Cici'nin odasına sürükledim, üzerine birkaç kitap yığdım ve tavan arasına tırmandım.

Tavan arası, aslında garajın üzerindeki bir tavan boşluğuydu. Ayakta durmam için yeterli yer yoktu, eğilip durmak için bile. Kar gibi beyaz eski bir yalıtım malzemesi vardı. Kirişlerden örümcek ağları sarkıyordu. Soğuktu, evin geri kalanından çok daha soğuktu. Bunun bir açıklaması, bir nedeni yoktu, çünkü dışarısı bile ılık ve hoştu — mayıs ortasıydı. Ama tavan arasında kış vardı. Issız ve dondurucu.

Orada en fazla birkaç dakika kalabilirdim. Titreyerek kendimi açıklıktan aşağı bıraktım. Ayaklarım kitap yığınının buldu. Kitaplar altımdan kaydı ve düştüm.

Ertesi gün baban seni bıraktığında, ben kendimde değildim, hala kanamalıyım. Sarhoş olduğum için düştüğümü sandı. O

ayrılır ayrılmaz avukatlarını aradı. Gerçek şu ki, içki içmiştim. Çatı katına bakmak, orada olduğunu düşündüğüm şeyle yüzleşmek için sıvı cesarete ihtiyacım vardı. Ama düşmemin sebebi bu değildi. Ve bunu sadece sizi güvende tutmak için yaptım. Her şeyin sebebi buydu.

Kafam duvara çarptı ve dizim kapı çerçevesine çarptı.

Şok içinde yatıyordum. Elimi başıma uzattım ve elim kanlı çıktı.

O anda kesin olarak anladım. Kristal berraklığında.

Orada yaşıyor.

Orada yaşıyor.

Evimde bir şey yaşıyor.

Sonra ilk gece olduğu gibi yine duydum. Korkunç, şeytani bir kahkaha.

Ama bu sefer saklanmaya çalışmıyordu. Kendini gizlemeye, gizlice hareket etmeye çalışmıyordu. Benim bildiğime sevinliyordu. Orada olduğunu bilmemi istiyordu.

Çünkü o bir şeyi anlamıştı, benim anlamadığım bir şeyi. Kimse bana inanmazdı.

(I) Yatakta ters yönde uyanıyorum. Başım ayaklarımın olduğu yerde, ayaklarım da başımın olduğu yerde. Battaniyeler yerde yığılmış.

Bu bana daha önce hiç olmamıştı. Kafam karışıyor. Hoş değil.

Alnımı ovuşturuyorum. Çok fazla içmemiş olmama rağmen akşamdan kalmayım. Sanmıyorum.

"Düz votka," diyorum, gevşek yumruğumu gökyüzüne doğru sallayarak.

Şehrin seslerini kapatıyorum. Alarmı kurmayı unutmuşum ve saat neredeyse on bir Sabah. Bu pencerelerden çok az güneş ışığı giriyor. Lanetli gelinlik perdeler de kesinlikle yardımcı olmuyor.

Yeni pencere perdeleri, taze bir kat açık renk boya, stratejik olarak yerleştirilmiş lambalar, aynalar. Belki bir kristal avize. Tavanlar yeterince yüksek değil.

Notlar uygulamamda bugün satın almak istediğim her şeyi içeren bir liste yapmaya başlıyorum. Babama mesaj atıp beni şimdi almaya gelip öğle yemeği yiyebilir miyiz diye soruyorum.

Yirmi dakika sonra eve geliyor, Amy de yolcu koltuğunda. Üçümüz en sevdiğimiz sandviççide sandviç yiyoruz, sonra Home Depot'ta çok fazla zaman ve para harcıyoruz, sonra Benjamin Moore'a gidiyoruz çünkü lüks bir boya istiyorum, sonra ilham almak için Chester'daki en sevdiğim antika dükkanına gidiyoruz. Bazı teneke tavan panelleri, birkaç ayna, bir çift art deco duvar aplikleri ve güzel bir pirinç bankacı masası lambası alıyorum.

"Bu eşyalarla ne yapacağımı asla bilemezdim. Yaratıcılığın beni çok etkiliyor," diyor Amy, ağzına bir sakız atarak. Bana paketi uzatıyor. "Senin *bir vizyonun* var."

"Teşekkürler, Amy. Sakız ve iltifat için."

Antika dükkanında bana fotoğraflarını çektiriyorum. Bu konuda babamdan daha iyi.

"Peki ya ben?" diye soruyor babam arabaya doğru yürürken. "Benim teşekkürüm nerede? Pazar günümü feda ediyorum."

"Lütfen. Sen bunu seviyorsun," diyorum. "En sevdiğin kızınla kaliteli zaman geçirmek." "En sevdiğim yok. Hepiniz benim en sevdiğim kızlarımsınız."

"Tabii." Ona göz kırptım ve o kahkahayı patlattı.

"Çok ince," diyor, başını sallayarak. "Seninle ne yapacağım ben?" Dönüş yolunda, Journey ve Whitesnake şarkıları söyleriz.

Yarım saat sonra, 6 Edgewood'a vardık.

"Akşam yemeğine gelmek istemediğinden emin misin?" diye sordu Amy.

"Buzdolabında spagetti artıkları var," diyorum. "Ve öğle yemeğinden kalan sandviçimin diğer yarısı. Ben iyiyim."

"Tamam," diyor babam, arabayı park edip bana kapıyı açmak için dışarı çıkıyor. Alışverişlerimi eve taşımama yardım ediyor. Amy arabada kalıyor.

"Amy'nin batıl inançlı olduğunu hiç bilmiyordum," derim babama, ön kapının şifresini girerken.

"Öyle değil. O tür saçmalıklara inanmadığını biliyorsun," der. "Burası çok fazla acı ve ıstırap yaşattı. Hepimizi yeniden bir araya getiren oydu. Özellikle kız kardeşlerini."

Daphne ve Leda, Amy'ye çok güveniyorlardı. Onu seviyordum, ama büyürken çoğu zaman o benim dans öğretmenim gibi geliyordu. Tesadüfen benim evimde yaşayan ve babamla evli olan bir dans öğretmeni. Belki de ben gerçekten yetenekli bir dansçıydım, yarışmalara katılıyordum ve bu nedenle kız kardeşlerimden daha fazla zamanımı Amy ile geçiriyordum.

Amy ile ilişkim bebek havuzu kadar derin. Ama tatlı ve kolay, ve sanırım ben bu şekilde olmasını tercih ediyorum.

Sakızımı patlatıyorum.

"Bunu yapma," diyor babam. "Bundan nefret ediyorum." Tekrar yapıyorum.

Kalanları içeri taşıyoruz ve babam yarın öğle arasında uğrayacağını söylüyor, sonra bana sıkıca sarılıyor ve gidiyor.

Oturma odasının duvarına birkaç renk örneği boyarım, ama en beğendiğimi belirlemek için yeterli gün ışığı kalmamıştır. Kanepede otururken sandviçimin diğer yarısını yerim ve bir şişe kombucha içerim, antika dükkanının fotoğraflarını düzenler ve yayınlarım.

Kapının çalınması o kadar rahatsız edici ki, kapı çalındıktan sonra öylece oturup, gerçekten kapı çalındı mı diye merak ediyorum, ta ki kapı tekrar çalınana kadar.

Babamın aramış olup olmadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum. Belki yanlışlıkla bir şey unutmuştur ya da bırakacağı bir şey vardır? Ama cevapsız arama yok. Mesaj da yok, en azından ondan gelmemiş.

Telefonumu elimde, merdivenlerden dikkatlice aşağı iniyorum. Kapının cam panelinden birini görüyorum, ama çiçekler onu gizliyor. Teslimat mı? Bir şey sipariş edip unuttum mu? UPS için biraz geç oldu.

Kafamı sokacak kadar kapıyı açıyorum.

"Bu sefer kapıyı çaldım," diyor. Austin. Altı paket bira ve bir tepsi kurabiye getirmiş.

"Öğreniyorsun," diyorum. "Yeğenin nasıl?"

"Narkotik polisi," diyor. "Eğlenceli amca olmaya çalışıyorsun ve birdenbire kötü örnek oluyorsun."

"Araları çok ince
bir çizgi var."

"Aynen öyle."

"Girmek ister misin?" diyorum, geri çekilip kapıyı açık tutarak. Beni geçip evin içine bakıyor.

"Çok korkmuyorsan," diyorum.

"Korkuyorum," diyor, eşiği geçip güzel yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

"Ama açıkçası evden değil."

"Not aldım," diyorum. "Yukarı çıkabiliriz."

Onun arkasından giderek manzarayı seyrediyorum. Kot pantolon ve sıradan siyah bir sweatshirt giyiyor. Ayakkabıları Vans.

"Kurabiyeler annemden. Bira benden," diyor. "Çok tatlı," diyorum.

"Seni hatırlıyor. Anneni de. Birkaç kez kahve içmişler," diyor ve kurabiyeleri yemek masasına koyuyor. Etrafına bakınıyor.

"Bu beni şaşırttı. Annem sık sık dışlanmış bir boşanmış kadın olduğunu hayıflanırdı."

"Şey, benim annem dul, o yüzden..." Duvara doğru yürür, benim seçtiğim boya renklerini inceler.

Onun ölen ebeveynini duymak istemiyorum, tıpkı onun benimkini duymak istemediği gibi. "Şişe açacağı getirdin mi?"

Cebinden bir anahtarlık çıkarır ve geri gelir, benim için bir bira açar. Sonra kendisi için de bir tane açar.

"Şerefe, komşu," diyor.

"Şerefe," diyorum. Şişeleri tokuşturuyoruz. "Demek annenle birlikte yaşıyorsun." Gülüyor. "Çok doğrudan konuşuyorsun."

"Gözlem gücün sınırsız." Gülümserim ve bir yudum bira içerim. Teorik olarak, pazar akşamı banliyöde, ana kuzusu biriyle ılık Yuengling içmek benim için pek de eğlenceli bir fikir değil. Pratikte ise o kadar da kötü değil. "Dışarıda oturmak ister misin? Hava çok güzel."

Sürgülü kapıdan dışarı çıkıp terasta bulunan iki plastik Adirondack sandalyeye otururuz. Hemen içeri girip battaniyemi alırım. Mayıs ayı için hava biraz serindir. Ama yıldızlar parlıyor ve ay dolunay ve parlaktır.

"Evet, annemle birlikte yaşıyorum," diyor. "Yirmi altı yaşına girdim ve annemin evinde yaşıyorum."

Omuz silkiyorum. "Babam hala cep telefonumun faturasını ödüyor."

Yine gülüyor. Çok gülüyor. Bu özelliğini seviyorum.

"Evet, annem MS hastası," diyor. "Zor bir durum." "Yani sen iyi bir evlatsın, beceriksiz biri değil misin?"

"Oh, ikisi deyim," diyor.

"İkisi de değilim."

"İyi bir evlat değil misin?"

"Hayır," diyorum. Bu öğleden sonra babamı düşünerek ekliyorum, "Ama en sevilen kızıyım."

"Anlıyorum," diyor. Bir esrar sigarası çıkarıyor. "Sakıncası var mı?" "Al bakalım."

"Kız kardeşlerin nerede?" diye soruyor, esrarı yakarken. "Sana yardım ediyorlar mı?"

"Hayır. Çok travmatize oldular," diyorum, esrarlı sigarayı ondan alıp içiyorum. "Şeytanlar falan yüzünden değil. Annem yüzünden."

"Ah," der.

Kız kardeşlerime, babama veya Amy'ye söyleyemediğim için ve o burada olduğu ve canım istediği için, ona "Evde annemin kitabının bir kopyasını buldum. İçine benim için küçük notlar yazmış" diyorum.

"Daha önce okumuş muydun?" diye sordu.

"Hayır. Babam okumamızı istemiyordu. Bize söz verdirtti. Küçük parmaklarımızı birbirine bağladık.

Yemin ettik."

"Mantıklı. O, hikayenin kahramanı sayılmaz." "Okudun mu?"

"Lise yıllarımda bir kopyası elden ele dolaşmıştı."

"Sadece ilk birkaç bölümü okudum. Sadece ilk birkaç bölümü *bulabildim*. Kopya o kadar eskiydi ki parçalanıyordu; ciltteki yapıştırıcı çözülmüştü ya da her neyse," diyorum ve esrarı uzatıyorum. O da kabul ediyor. "Gerisini bulamıyorum."

"Merak ediyorsan indirebilirsin."

"Hayır. Dijital olarak mevcut değil. Ve baskısı da tükenmiş. Ama sorun değil. Umurumda değil. Başka bir kopyasını bulmak için özel bir çaba sarf etmeyeceğim. Okuması pek keyifli bir kitap değil. Tam olarak iyi vakit geçirebileceğin bir kitap değil."

"Huh. Evet," diyor. "Berbat bir kitap."

"Çocukluğumu kastediyorsan, daha açık olmalısın."

"Hayır, sadece kitabın ikinci yarısının çoğu seninle ilgili."

Bir yudum daha bira içiyorum. Sonra bir yudum daha. "Ben de şeytanın başrolde olduğunu sanmıştım."

"Sen de oradasın," diyor. "Ne kadarı doğru bilmiyorum. Ama... berbat."

Konuşma artık eğlenceli değil, ama çözümü kolay. "Neden buraya geldin?" diye soruyorum ona.

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Başını çevirip bana baktı. Dilimi çenesinden aşağıya doğru gezdirmek istedim. "Bunu yapmak için."

"Dışarıda oturup bira içip, yıldızların altında kafayı bulup, üzücü şeyler hakkında konuşmak için mi? Zavallı biz."

"Hayır. Şey, evet. Ama çoğunlukla sana bakmak için. Ve bunu yapmak için." Elini uzatıp buklelerimden birini nazikçe düzeltir. "Çocukluğumdan beri bunu yapmak istiyordum."

Şimdi gülme sırası bende. Başımı geriye atıp deli gibi kıkırdamaya başlıyorum. Sonra yüzünü tutup onu öpüyorum.

—

İçeriye sendeleyerek giriyoruz. O benim elbiseyi başımdan çıkarıyor, ben onun kot pantolonunun düğmelerini açarken o Vans ayakkabılarını çıkarıyor. Pantolon ayak bileklerine kadar iniyor ve o tökezliyor. Kanepeye düşüyoruz.

O mükemmel bir öpüşücü ve ellerini nasıl kullanacağını çok iyi biliyor. Onun kapıma gelmesi ne büyük şans.

"Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor. Evet dememi, kulağına fısıldamamı bekliyor, sonra parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırıyor.

Benimle konuşmuyor, ki bunu takdir ediyorum. Bana bir sonraki soru soran kişi, *Evet, hoşuna gitti mi? diye soran kişi kesin bir hayır cevabı alacak.*

Sadece elleriyle beni orgazma ulaştırıyor ve ben de bunu yeterli bulabilirim, ama onu o kadar seviyorum ki ona oral seks yapıyorum. Parmaklarını saçlarımın arasına geçiriyor. Çekmiyor, bana sert davranmıyor, ama beni soğutacak kadar nazik de değil. Bitirmeden önce beni uyarıyor.

Sonuç olarak, harika bir ilişki. Not yok.

Giyiniriz ve bizim için iki bira daha açar. Bu sefer kanepede içeriz, bacaklarım onun kucağında, elleri baldırlarım, dizlerim, uyluklarım üzerinde geziyor. Saçlarıyla oynarım.

"Senin saçların da kıvrıcık."

"Seninki gibi kıvrıcık değil. Esnek değil."

"Doğru," diyorum.

"Orada ne var?" diyor, eskiz defterini işaret ederek.

Uzanıp onu alıyorum ve ona veriyorum. Sayfalarını çeviriyor.

"Vay canına. Sen de yeteneklisin," diyor. "Seksi ve yetenekli."

"Onlar sadece eskizler."

"Hadi oradan," diyor. "Gölgelendirme var." "Ne olmuş yani?"

Sayfayı çevirir. "Tamam. Bu bir eskiz." "Bakabilir miyim?" diye sorarım ve eskiz defterini ondan alırım.

Açıkça benim çizdiğim bir şeye bakıyorum, ama onu çizdiğimi hiç hatırlamıyorum.

Sadece kalın el yazısı ile yazılmış "Merhaba" kelimesi var. Bu benim sık kullandığım karalamam. "Ne bu?" diye soruyor Austin. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyorum, eskiz defterini kapatıp sehpaye koyuyorum. Avuç içlerim birden terlemeye başlıyor. Eskiz defterini başka bir yere, gözden uzak bir yere koymak istiyorum. Başka bir odaya. Çöp kutusuna. Yakmak istiyorum.

Nedenini bilmiyorum.

"Geç oldu," diyorum, ayağa kalkarak.

Austin başını sallar. Ayağa kalkar, boş bira şişelerini mutfığa götürür.

Geri gelir ve dudaklarımdan öper. "İyi geceler, Clio Barnes." "İyi geceler."

O merdivenlerin aşağısında, kapı açık ve ben onun dönüp bir şey söylemesini bekliyorum. Söylemiyor, ben de söylüyorum.

"Işıklar açıksa, ben buradayım."

Dönüyor, gülümsüyor. "Yine de önce kapıyı çalacağım."

Arkasından kapıyı kapatıyor. Telefonumdaki uygulamadan kapıyı kilitliyorum.

Sosyal medyamı kontrol edip yorumlara cevap verirken iki kurabiye yiyorum, sonra yatmaya hazırlanıyorum.

Şehrin sesleri yerine, basit beyaz gürültü sesi açtım.

Yatağa girdiğimde yastığı en alta koyuyorum, böylece bu sabah uyandığımdaki pozisyonda oluyorum, dün gece uykuya daldığım pozisyonun tam tersi. Gece boyunca pozisyonumu değiştirmiş olmalıyım, bu şekilde daha rahat olduğuma karar vermişim.

Yatağa yerleşip anında uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, yerdeyim.

I Resim yapmaya **başladım**," diyorum Daphne'ye, mürver çiçeği gimletleri içerken. İş için şehirde ve bize Upper West Side'da çılgın bir restoranda şefini tanıdığı için ücretsiz yemek yiyebileceğimiz bir restoran.

"Yani, tekrar başladın mı? Yağlı boya mı?" diyor, sanki sınav olacakmış gibi menüyü inceleyerek. Kaşları çatılmış, dudağını ısırıyor.

"Ev. Evi boyamaya başladım. Astar boya. Önce astar boya sürmek gerekiyor. Annemin ofisini, üst kattaki koridoru ve alt kattaki koridoru bitirdim. Senin eski odanın kenarlarını boyadım. Mutfağı henüz boyamadım, çünkü büyük bir iş olacak gibi görünüyor. Banyoda da duvar kağıdı yapıyorum. Bak." Seçtiğim duvar kağıdını göstermek için telefonumu çıkarıyorum, ama o başını ve iki elini sallayarak menüyü düşürüyor.

"Görmek istemiyorum," diyor.

"Duvar kağıdını görmek istemiyor musun?"

"Üzgünüm, Cli. Keyif aldığın için mutluyum, ama bunu düşünmek istemiyorum."

Bir garson gelip durumu kurtarıyor. Daphne onlarla sohbet ediyor ve şef, havyar ve crème fraîche ile istiridye ve patates cipsi gönderiyor.

Daha sonra, daireme geri dönüp yüz maskeleri takıp pipetlerle adaptogen soda içerken, Daphne, "Az önce sana sert çıkmak istemedim." der.

"Ne?"

"Duvar kağıdı hakkında," der, aniden somurtkanlaşır. "Geçen gece evle ilgili bir rüya gördüm. Kötü bir rüya."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Edgewood'da kabus görmeyeli çok uzun zaman oldu. Eskiden sürekli görürdüm. Amy'yi uyandırırđım, o da bana sıcak çikolata yapardı. O iğrenç, dondurularak kurutulmuş mini marshmallowlu paketlerden. İğrenç."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye soruyorum, keyfimi kaçırdığı için mantıksız bir şekilde sinirlenerek. "Bu, iekli duvar kağıdını görme yeteneğini nasıl etkiliyor?"

"ünkü tüm bu boklar tekrar başlıyor. Alexandra ölmeden önce her şey yolundaydı. Şimdi sen o evde yaşıyorsun ve ben onun seni bıçakla merdivenlerden kovaladığı zamanla ilgili kabuslar görüyorum."

Bir anlık görüntü. Bir vizyon.

Derinlere gömülü bir anı, şimdi bir zombi gibi toprağı yararak ortaya çıkıyor.

Sırtım kilitli yatak odamın kapısına dayalı, annemin kapıyı yumruklamasına karşı direniyorum. *Seni kanatacağım! Seni kanatacağım!*

Nefesim kesilir. Boğazımı temizler ve ayağı kalkarım, yüzümdeki maskeyi çıkarırım. Onu mutfak öpüne atar, kalan serumu cildime nazikçe yediririm.

"Dramatik tavırları sevdiğimi biliyorsun, ama acı çekmiş biri gibi davranmak istiyorsan, söyle yeter," diyorum. "Sana bir tane yaparım. Hatta dışarı çıkıp sana gerçek marshmallow bile alırım. Taze ve yapışkan olanlardan."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Bu..." "Ne değil?"

O bana karşı savunmasız ve açık olmaya çalışırken benim biraz cadaloz davranmam onu şaşırtmış gibi görünüyor ve acaba manipülatif davrandığının farkında mı diye merak ediyorum. Genelde kendini oldukça iyi tanır.

"Boş ver," diyor ve kalkıyor. Banyoya giriyor ve kapıyı biraz fazla sert kapatıyor.

O yatmaya hazırlanırken, ben de onun uyuyabileceğı kanepeyi hazırlıyorum. Tuvalet sifonu çekiliyor, musluk akıyor. Diş fırçasının sesini, tonerin püskürmesini duyuyorum. Kızgınlık. Sessiz bir şey nasıl bu kadar gürültülü olabilir?

Banyodan çıktığında yanıma gelir ve yatağımın kenarına oturur. Ben yorganın altına girerim.

"Leda ile ikinizin, evi terk etsem de umursamayacağınızı söylemeyi çok seviyorsunuz. Fikrimi değiştirirsem bana karşı kullanmayacağınızı söylüyorsunuz. Ama fikrini değiştiren ben değilim. Beni orada istemediğinizi kabul edin," diyorum. "Tohum ekip, ekmediğinizi iddia etmeyin. Ben o kadar akıllıyım."

"Tamam. Haklısın," diyor. "Orada olmanı istemiyorum. Hoşuma gitmiyor. Beni rahatsız ediyor. Öyle olacağını düşünmemiştim, ama öyle."

"Sen o yerde kabuslar görürken, ben kanepede seksi komşumla sevişiyorum," diyorum, gerginliği ortadan kaldıracak kadar büyük bir gülümsemeyle.

"Dostum. Kes şunu," der, titreyerek. "Ve bu bok neden hep senin başına geliyor? Bu çok adaletsiz. Benim tatlı tanışmam nerede?"

"Bu tatlı bir tanışma değildi," diyorum. "Yuengling ve oral seksin olduğu bir tatlı tanışma olmaz."

Dilini şaklatıyor. "Benimki olurdu."

"Seninki güzel bir sonbahar gününde, bir meyve bahçesinde, aynı elmaya uzanırken olurdu."

"Siktir. Evet, doğru," diyor. "Tamam. Bana duvar kağıdını göster." "Emin misin?" diye soruyorum, telefonumda resmi açarak.

Bana doğru sürünerek gelir, başını benimkinin yanındaki yastığa koyar.

Ona resmi gösteririm. "Bu muhteşem. Vay canına."

Ona izlediğim bazı YouTube eğitim videolarını gösteriyorum. Zaman atlamalı mutfak tadilatlarını izlerken uykuya dalıyor.

Horluyor ve battaniyeyi çalıyor, ben de kanepede yatmak zorunda kalıyorum.

Bu hafta başında iş ve bazı randevularım için şehre geri döndüm — yüz bakımı, kişisel antrenman seansı, saç kesimi ve fön — ve Daphne ile akşam yemeği yemek için. Ama buraya geldiğimden beri eve dönmek için sabırsızlanıyorum. İlerleme bağımlılık yapıyor. Ve potansiyel. Etrafıma bakıp tüm o boş alanı görüyorum. Orada olmakta bir şey var.

Daphne'ye, yatakta yumuşak bir yığın gibi yanımda yığılmış yatak örtüleri ile yerde uyandığımı söylersem ne derdi? Çizdiğimi hatırlamadığım eskizi ona anlatsam?

Muhtemelen duygusal sıkıntı, uykusuzluk veya alkolü suçlardı. Muhtemelen haklı olurdu. Kesinlikle babama ve Leda'ya söylerdi. Ve onlar da kilitleri değiştirip evi satarlardı.

Bu yüzden ona söylemeyeceğim, her ne kadar orada olmamla ilgili endişelerini haklı çıkarsa da. Ona söylemeyeceğim *çünkü* endişelerini haklı çıkarır.

Ona söylemeyeceğim çünkü içimden bir parçanın evin hayaletli olduğuna inanmak istediğini, bunun doğru olduğunu kanıtlamak istediğini düşünmeye başladım.

Yatak odası kapısı olayını nasıl unutabilirim? Böyle bir şeyi nasıl unutabilirim? Annem dışarıda kilitli kalmış, elinde bıçakla içeri girmeye çalışıyor. Çılgılık atıyor.

Hayır.

Hayır, evin hayaletli olduğuna inanmak istediğimden değil. Bir parçam onun deli olmadığına inanmak istiyor.

En yakın kilise St. Ann's'tı. Katolik. Yunan Ortodoks olarak yetiştirilmiştim, ama ailemiz kiliseye pek bağlı değildi. Eski kocam dindar değildi, bu yüzden kızlarımız da inançla yetiştirilmedi.

Çocukken Tanrı'ya olan inancım yıllar içinde azalmıştı. Eğer bir Tanrı varsa, en iyi ihtimalle kayıtsız, en kötü ihtimalle acımasızdı. Neden böyle bir varlığı tapayım ki?

Ama tavan arasından düştükten sonra çaresizdim. Yardıma ihtiyacım vardı ve bu yardımı her yerden, herkesten arayacaktım.

Kızlar babalarıyla birlikteyken, bir Cuma akşamı ayine katıldım. Babaları onları yemeğe ve sinemaya götürüyordu, çünkü onlarla böyle eğlenceli şeyler yapmaya gücü yetiyordu. Hafta sonları benimle olduklarında sıkıldıklarından şikayet ederlerdi.

Katolik ayini ciddi bir olaydı, ama ben onda rahatlatıcı bir şey buldum. Daha önce hiç yaşamadığım bir huzur.

Çoğunlukla boş olan kilise sıralarında oturup, kutsal sözlerin mekanda yankılanmasını dinlediğim o saat için minnettardım.

Kilise çok güzeldi. Dışında, çiçeklerle çevrili Meryem Ana heykeli duruyordu. Kilisenin dışı sadeydi — beyaz ve kare şeklinde, yüksek bir kulesi vardı. İçeride duvarlar soluk sarıya boyanmıştı. Her tarafta özenle işlenmiş vitray pencereler vardı. Tavan yüksek ve kavisliydi, zeminler ise koridordaki yeşil halı dışında kiraz ağacından yapılmıştı. Altarın her iki yanında heykeller vardı, yine Meryem Ana heykelleri — birinde bebek İsa'yı kucağında tutarken, diğerinde ise İsa'nın ölümünden sonra onu kucağında tutarken. Vaaz kürsüsünün arkasında, İsa çarmıhta tek başına duruyordu.

Ayinden sonra, rahip John ile konuşmak için bir fırsat bekleyerek oyalanıyordum. O, gri saçlı ve yumuşak yüzlü yaşlı bir adamdı. Gözleri nazikti.

"Merhaba, Peder," dedim.

"Merhaba," dedi ve elini uzattı. "Sanırım daha önce tanışmadık. Hoş geldiniz."

"Üç kızım ile birlikte bu bölgeye yeni taşındım," dedim. Elimi eline koyduğumda, yüzünde bir gölge geçti. Eli sıcaktı; benimki buz gibiydi. Elimi tuttu. Bırakmadı. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmişti ve sanırım ona güvenebileceğimi bilmemi istedi. "Başlangıç zor oldu. Ben... evimizi kutsayabilir misiniz diye merak ediyordum."

"Tabii ki," dedi. "Memnuniyetle."

Ona adresi verdim ve ertesi Çarşamba saat birde buluşmaya karar verdik. Patronuma doktor randevum olduğunu söyledim, işten erken çıkmak için bir bahane.

Kızlarım evdeyken Peder John'u eve davet edemezdim. Babalarına söylerlerdi, o da bana neden eve bir rahip davet ettiğimi sorardı. İyi bir cevabım, iyi bir yalanım olmazdı ve gerçeği söylemek de bir seçenek değildi. Eski kocam bunu öğrenirse...

Evde bir varlık olduğunu düşündüğümde, bunu benim deli olduğumun bir başka kanıtı olarak görürdü. Benim ıstırabımdan zevk alması beni öfkeliendirirdi. Benim zayıflıklarımın yararlanarak bana karşı silah olarak kullanırdı. Benim insani zayıflıklarımı kullanabileceği her fırsatı değerlendirirdi.

Umudumu Peder John'un ziyaretine bağladım. Evde ne tür bir kötülük varsa, onun onu kovabileceğini düşündüm. Bu da *bir şeydi*.

Gençken Jane Eyre'yi okumuş ve çok sevmiştim. Yetişkin bir kadın olarak, romana bakış açım değişti. Ben Bertha Mason'dım. Rochester romantik bir kahraman değildi; o suçlu bir pislikti.

Salı günü ihtiyatlı bir iyimserlikle uykuya daldım.

Çarşamba günü uyandığımda kızım hasta yatıyordu.

"Karnım ağrıyor," dedi Cici ve çarşafLARımın üzerine kusmaya başladı.

Okula gidemeyecek kadar hastaydı. İşten izin almak zorunda kaldım, patronum zaten yarım gün izin aldığım için şüphelenmişti.

Yatağımanın çarşafLARını çıkarıp çamaşır yıkadım, Cici'yi kanepeye oturttum, ona zencefilli gazoz ve sade tost verdim. O çizgi film izledi ve boyama yaptı. Onun hastalığının, her zamanki gibi huysuz ergenlik çağındaki kız kardeşlerini etkilememiş olmasına minnettardım.

Tüm kızlarım babalarının kızları olsalar da, Cici hala benim bebeğimdi. Beni takip etmeyi, sabahları saçımı ve makyajımı yaparken küvette oturmayı, benimle birlikte kıyafetlerimi seçmeyi severdi. Cici'ye Peder John'un ziyaretini sır olarak saklamasını sağlayabilirdim, ama bunun rüşvet gerektireceğini fark ettim. Cici, elinde koz olduğunu bilecek kadar akıllıydı.

"Öğleden sonra bir misafirim gelecek" dedim ona, büyük kızları okula bıraktıktan sonra.

"Erkek arkadaş mı?" diye sordu, neşelenerek.

"Hayır," dedim. "Adı Peder John. O bir rahip."

Yüzünü buruşturdu, sanki çürümüş bir şey kokmuş gibi.

"Neden bir rahip geliyor?"

"Evi kutsayacak," dedim. "Burada yaşamamızı daha güzel hale getirecek."

O, burun kıvrıdı. "Bunu bilmiyorum." "Neyi bilmiyorsun?"

Çizimine geri döndü — gün batımındaki gökyüzü. Bana cevap vermedi.

"Biraz daha tost alabilir miyim?" diye

sordu. "Daha iyi misin?"

Omuzlarını silkti.

"Kız kardeşlerinin odasına gidip vakit geçirmek ister misin?" diye sordum. "Onlara söylememize gerek yok."

O, yaramaz bir gülümseme attı.

Peder John saat birde tam zamanında geldi. Kahve yaptım, çay isterse diye elektrikli su ısıtıcısını da fişe taktım. Hatta yerel bir fırından kurabiye bile aldım.

Avuçlarım terlemiş halde kapıyı açtım. "Merhaba, Peder."

Papaz yakası hariç, tamamen siyah giyinmişti. Geniş kenarlı şapkasını çıkardı ve başını eğdi. "Merhaba Bayan Barnes. Bugün nasılsınız?"

"Çok iyiyim, teşekkürler Peder. Lütfen bana Alex deyin. İçeri gelin." Eşiği geçerken öksürmeye başladı.

"İyi misin?" diye sordum ve kapıyı kapattım. "Su ister misin?"

O başını salladı.

Eve adımını attığı anda tavırlarında belirgin bir değişiklik oldu.

Beni merdivenlerden yukarı takip etti ve ben de ona yemek masasına oturmasını söyledim. Ona bir bardak su ve kurabiye getirmek için mutfığa gittim. Ama çıktığımda ortadan kaybolmuştu.

"Baba?"

Suyu ve kurabiyeleri masaya koyup adını tekrar söyledim.

Öksürdüğünü duydum. Korkunç, şiddetli, boğucu bir öksürük. Sesi takip ederek merdivenlere doğru gittim ve aşağıya baktım. Ön kapı açıktı. Yavaşça açıldı.

Gitmiş

miydi?

"Baba?"

Kapı çarparak kapandı.

"Baba!" Merdivenlerden aşağı koştum ve ön kapıyı açmaya gittim. Kapı kolu dokunulamayacak kadar sıcaktı, o kadar sıcaktı ki elimden buhar çıkarak uzaklaştı. "Ah!"

"Anne?" diye bir ses duydum. Cici.

"Odana dön!" diye bağırdım. Hala yanıyor ve zonkluyor olan elimi kolumla kapattım ve kapı kolunu çevirdim. Kumaşın içinden bile sıcaktı.

Peder John ön merdivenlerde oturmuş, şapkasını elinde tutmuş, dümdüz önüne bakıyordu.

"Peder? Ne oldu?" diye sordum.

"Lütfen oturun," dedi, ben de oturdum. Onun yanındaki basamağa oturdum, ağırlığımızla ahşap gıcırdadı. "Alex. Beni neden buraya çağırdın?"

Hayalet gibi bembeyazdı ve sesi artık kısılmıştı. "Ben... evde korkuyorum," dedim. "Evden korkuyorum. Kendimi... güvenli hissetmiyorum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

O başını salladı. Cebinden bir mendil çıkardı ve alındaki teri sildi, sonra mendili ters çevirip dilinin üzerinde gezdirdi, ki bunu garip buldum. "Sana yardımcı olabilecek bir iş arkadaşım var. O bu tür... olaylarda daha deneyimli."

"Ne fenomenleri? Ne... neden gittin? Ne oldu?"

Dizime hafifçe vurdu. "Seni onunla görüştüreceğim. Peder Bernard."

"Peder," dedim. Bana bakmıyordu. "Ne oldu?"

Ayağa kalktı. "Adresinizi ona ileteneğim. Mümkün olan en kısa sürede uğrayacaktır."

"En kısa zamanda mı? Neden? Neden evi kutsayamıyorsunuz? Sorun ne?" Cevap vermedi. Şapkasını taktı ve çimleri keserek arabasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ben de peşinden giderek kalması için yalvardım. "Lütfen, Peder. Gitmeyin. Bekleyin. Söyleyin. Söyleyin!"

"Üzgünüm," diye mırıldandı, arabasına binip kapıyı kapatmadan önce. O motoru çalıştırırken, ben sürücü tarafındaki cama yumruklarımı vurdum. Camda kendimi görebiliyordum, saçlarım kıvrılmış, gözlerim şişmişti. Çaresiz görünüyordu. Yorgun. Delirmiş.

"Lütfen!" dedim, arabasını garaj yolunda kovalayarak.

Yağmur yağmaya başlamıştı ve ben orada sersemlemiş ve umutsuz bir şekilde duruyordum.

Sonunda içeri girmeye karar verdiğimde, giysilerim sıırıslıklam olmuştu.

İçeri girerken merdivenlerin dibinde gördüm. Küçük, gri ve kırmızı bir şey. Ölü bir fare. Yarısı ölmüş bir fare. Ortadan ikiye bölünmüştü, bağırsakları dışarı çıkmış, küçük yüzü buruşmuştu. Islaktı, mukusla kaplıydı. Tükürükle.

O zamanlar, Peder John'un bunu ortaya çıkardığı aklıma gelmemişti. Neden gelsin ki?

İçeri girdim ve Cici'nin odasında kendi kendine yumuşak bir şekilde şarkı söylediğini duydum. Akşam yemeği vaktine kadar, onu rahatsız eden her neyse, iyileşmiş olacaktı. Mutfağa gidip Peder John için hazırladığım kahveyi içtim. Elim kapı kolundan yanmıştı.

zaten kabarcıklar oluşmaya başlamıştı.

Kahveyi lavaboya döktüm ve bir bardağa votka doldurdum. İçtiğim şey buydu.

Çok fazla içtiğimi biliyordum, ama herkes kendi yöntemleriyle başa çıkıyordu. Alkol benim sorunum değildi. Sorunlarımın bir tepkisiydi.

Sonraki birkaç gün içinde, kabarcıklar sarı irinle doldu. O kadar acı vericiydiler ki patlayacaklarından korktum. Steril iğnelerle boşaltmak zorunda kaldım. Sonra dezenfektan geldi. Acı verdi ve banyo zemininde tek başıma ağladım. Kendi bandajlarımı yaparken, yalnızlığımdan acı çektim. Zaten bana yardım etmeyecek olan eski sevgilimi özlemedim. Var olmayan birini özlüyordum. Bana bakacak, beni dinleyecek, anlayacak, inanacak empatik bir partneri.

Yardıma ihtiyacım vardı. Ve yakında yardım gelecekti. Ama bunun bir bedeli olacaktı.

Roy'u henüz tanışmamış olmama rağmen özlüyordum. Ona ulaşmamı sağlayan her şeyi pişmanlık duymak zor. Büyük aşkım. Siz kızlara erkeklerden ne beklemeniz gerektiği konusunda dürüst olmaya çalıştım. O zamanlar Roy'u tanısaydım, belki daha az alaycı olurdum. Belki. Her kuralın istisnaları vardır.

(A) USTIN, hortumla boya fırçalarını yıkadığım yere doğru araba yolundan bana doğru yürüyor. Garajda bir evye var, ama oraya girmekten kaçınıyorum, çünkü yapışkan tuzaklara yapışmış ölü fareler olacağından korkuyorum.

"Şeker ödünç almaya mı geldin?" diye soruyorum ona.

Cevap vermek için tam karşımda durana kadar bekliyor. "Evet, aslında," diyor ve dudaklarımdan öpüyor. "Sevimli davranma," diyorum ona. "Bu çok itici."

"Söz veremem," diyor ve beni içeri takip ediyor. "Nasılsın?"

"Meşgul," diyorum. "Uğrarsın diye umuyordum."

"Öyle mi?"

"Merdiveni tutacak birine ihtiyacım var."

O gülüyor. "Beni çalıştırmaya mı kalkışıyorsun?"

"Kapı arkanızda," diyorum. "Kullanmak isterseniz."

Kullanmayacak. Kesilmiş kot şort, çorap ve altında pembe sütyen olan beyaz bir tişört giyiyorum. Boya ve terle kaplıyım. Saçlarım uzay topuzları şeklinde. Komşu kız fantezisi gibiyim.

O bana oturma odasını boyamama yardım ediyor ve teşekkür olarak bize Tayland yemeği sipariş ediyorum.

"Bunu meslek olarak mı yapıyorsun?" diye soruyor, evi işaret ederek.

"Hayır," diyorum.

"Gerçekten mi? Profesyonel gibi görünüyorsun." "Her şeyde iyiyimdir."

"Anlıyorum," diyor. "Ne iş yapıyorsun?"

"Stilistim," diyorum. "Ve moda influencer'ıyım."

Çoğu insanın "influencer" kelimesini duyduğunda yaptığı gibi, onun da yüzünü buruşturacağını bekliyorum. Ama öyle yapmıyor.

"Peki ya sen?" diye soruyorum.

"Ben hemşireyim," diyor. "Bir yaşlı bakım merkezinde çalışıyorum."

"O zaman neden bana beceriksiz olduğunu söyledin?" NHL, NFL ve MLB oyuncularıyla, aktörler ve modellerle, profesörler ve arkeologlarla, New York'un önde gelen beyin cerrahıyla birlikte oldum, ama yaşlı bakımı hemşiresi belki de tüm zamanların en seksi mesleği.

Nedense, şimdi annem ve Roy'u düşünüyorum. Annem onun tuhaf mesleği yüzünden mi ona ilgi duydu, yoksa sadece kendisi miydi, spor öğretmeni olsaydı da fark etmez miydi diye merak ediyorum. Muhtemelen ilki olduğunu düşünüyorum, çünkü şeytanlara inanıyorsanız, şeytan uzmanı olmaktan daha seksi bir meslek var mı?

"Ben doktor olacaktım," diyor Austin, ağzı spring roll ile dolu.

"Yeterince yakın," diyorum. Bana ne olduğunu, neden doktor olmadığını anlatmak isterse, anlatacaktır. Ben sormayacağım.

O gülüyor. "Böyle düşündüğüne sevindim."

"Yaşlı insanları severim. En güzel hikayeleri onlar anlatır. Harika tavsiyeler verirler. Filtre yok, ego yok," diyorum. "Çok yaşlı insanlar ve çok genç insanlar. En eğlenceli olanlar onlardır."

"Bana hep ilaç almamı istiyorlar," diyor. "İlaç ve çikolata. Ve tereyağı."

"Sen bir katipsin."

"Ben yapmıyorum," diyor. "İşimi kaybederim."

"Hiç mi? Bir kez bile mi?" diye soruyorum, kalkıp elini tutup onu kanepeye götürüyorum.

"Beşinci maddeyi kullan," diyor, belimden tutarak. Beni öpüyor.

Yavaşça soyunuyoruz, ikimiz de çıplak kalıyoruz, ama ben kasıtlı olarak çoraplarımı çıkarmıyorum. Kanepede üzerine oturuyorum.

"İstiyor musun?" diye sorar, elleri saçlarımda, dudakları boynumda.

"Prezervatifin var mı?"

Var, diyor.

Omzunu ısıtırım. "Küstah." "Ne diyebilirim ki? Ben iyimser biriyim."

Ona prezervatifi ağızımla takıyorum — bu numarayı, Wall Street'te CEO'nun şeker bebeği olan dansçı arkadaşlarımdan birinden öğrenmiştim — sonra üstüne kayıyorum.

"Siktir," diyor, nefesi kesiliyor, parmakları kalçalarımın bastırıyor.

Beklediğimden daha uzun sürüyor. Uzun zamandır yaşadığım en iyi seks. Hall of Fame'e girebilir.

Bittiğinde ikimiz de bitkin düşüyoruz. Kanepede sızıyoruz.

Sabah, ön kapının kapanma sesiyle uyanıyorum. Üzerime bir battaniye örtülmüş, çoraplarım dışında hala çıplağım. Eskiz defterimden bir sayfa yırtılmış. Kahve masasına bir not bırakmış.

*İşe gitmek zorundaydı.
Dün gece harikaydı... Akşam
görüşür müyüz?*

Altına telefon numarası yazılmış.

Esniyorum ve kağıdı masanın üzerine geri koyuyorum. Kahve ve kahvaltı sandviçi sipariş ediyorum, gelmelerini beklerken telefonumda gezinip duruyorum.

Veronica beni, diğer iki fotojenik arkadaşı Tara ve Simone ile brunch'a davet ediyor. Bazen insanların beni sadece görmek için mi görmek istediklerini anlamak zor. Bu gezinin amacı, deneyimi belgelemek. Oradayken deneyimin tadını çıkarabiliriz, ama önemli olan bu değil. Bu sadece bir görünüş.

Ona gelemeyeceğimi, evde olduğumu söylüyorum.

O adamı yine gördün mü? diye soruyor, muhtemelen biraz kıskançlıkla. Erkek arkadaşına kızdığında beni hayal ediyor mu acaba?

İyi bir penis istiyorsan banliyöye gelmen gerektiğini kim bilebilirdi ki? diye cevap veriyorum.

Aman Tanrım!

Kapı çalınır ve Veronica'yı unuturum. Battaniyeye sarınır ve kapıyı açmaya inerim. Teslimatçı çocuk, altımda çıplak olduğumu fark edince yüzü güzel bir magenta rengine döner.

Kahvemi içer, yumurtalı sandviçimi yer ve duş almaya hazırlanırım. Çok kirliyim, ama yine kirlenmeyeceğim. Daha fazla terleyeceğim.

Kafeinin etkisiyle ve yüksek motivasyonla, kendimi temizlemeden önce evi temizlemeye karar veriyorum.

Dünkü kıyafetlerimi giyerim. Toz alır. Pencere pervazlarından ölü sinekleri toplarım. Süpürge yaparım.

Sonunda, cesaretimi toplayıp garaja giriyorum.

Kapıyı açar açmaz ölüm kokusu geliyor.

Midemi bulandırıyor.

Orada duruyorum, gemiyi terk edip babamı aramak için koşmakla, yapışkan tuzaklardaki zavallı farelerle yüzleşmek arasında kararsızım. Şimdi düşündüm de, bunu sadece bir anlık zayıflığımdan dolayı kabul etmişim. Farelerin evde olmasını istemiyordum, ama ölmelerini de hiç istemedim. Onların bir ağaç kütüğüne taşınmalarını, orada önlük giyip birbirlerine fare boyutunda sevimli fincanlarda çay servis etmelerini istedim.

Onların zamansız ölümlerinde benim rolümden dolayı suçluluk duygusuyla boğuşurken, garaja daha da giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Burnumu ve nefesimi tutuyorum. Işığı açıyorum, korkunç bir floresan ışık, burayı daha da bir suç mahalli gibi gösteriyor.

Tuzakları aramak zorunda kalacağımı tahmin ediyorum, kar küreğinin arkası gibi karanlık köşelere stratejik olarak yerleştirilmiş olmalılar.

Stratejik olarak yerleştirilmişlerdi. Tam önümde, garajın ortasından kıvrılarak uzanan bir çizgi halinde duruyorlardı.

Ve fare parçalarıyla kaplılar. Bütün fareler değil. Sadece parçalar.

Bir kuyruk. Bir pençe. Bir kafa. Bir yarısı.

Diğer yarısı yok. Vücudun geri kalanı yok.

Bir fare parçalar halinde hayatta kalabilir mi?

Bu parçalar aynı farenin mi? Yoksa aynı acımasız sonla ölen farklı farelerin mi?

İğrenç. Şaşırtıcı. Bir
katliam.

Önümde ölü fareler var. Bir kitabın sayfasında, Amityville tarzı bir süsleme olarak görmezden geldiğim bir sahnede ölü bir fare. Ama şimdi...

Parmak uçlarımda ilerliyorum, ellerimi ağzımı ve burnumu kapatarak ölüm kokusundan korunuyorum.

Kan yok. Kan akmaz mıydı?

Kuyruk, pençe, diğer küçük ve tanımlanamayan parçalar... Fareler kendilerini kemirerek kurtulmuş olabilirler. Ama kafa? Yarıısı?

—

Babamı aradığımda, sakın olmamı ve işten sonra geleceğini söyledi.

Bir saat boyunca duş alıyorum. Resim yapıyorum. İnternette alışveriş yapıyorum. Dikkatimi başka yere veriyorum.

Garaja geri dönmüyorum. *Demon of Edgewood Drive*'daki o sahneyi tekrar okumuyorum.

Bazen merdivenlerin yanında ölü fareler, sincaplar, sıçanlar ve ara sıra da yavru tavşanlar bulurduk, mahallenin sokak kedilerinin lütfu sayesinde. Annem gördüğü şey buydu. Tanrı'nın adamının boğazından çıkan, doğaüstü bir olayda ortaya çıkan bir şey değildi.

Ve garajda şu anda olanlar da doğaüstü değil. Sadece uzun süredir devam eden bir istilanın kanıtı. Sadece tuhaf ve iğrenç.

Rasyonel olarak, sağduyulu, parlak zihnimle bunun doğru olduğunu biliyorum.
biliyorum

· Biliyorum.

Babamın arabasının saat beşte otuz civarında geldiğini duyuyorum.

"Her gün kontrol etmen gerekiyordu," diyor kapıdan girer girmez.

"Seni de görmek güzel, baba."

"Seni de gördüğüme sevindim baba."

"Merhaba," diyor, beni kucaklayıp başımın üstüne öpücük konduruyor. Bana bir market poşeti uzatıyor.

"Bu ne?"

"Yiyecek," diyor. Ceketini çıkarıp merdivene asıyor. "Tamam."

O garaja iner, ben de market poşetlerini mutfağa çıkarırım.

Bana kombucha, muz, ekmek, fıstık ezmesi, reçel, granola barları, dondurulmuş burritolar ve White Claw almış. Hâlâ üniversite öğrencisi olduğumu düşünüyor olmalı.

Garaj kapısının açıldığını duyuyorum, umarım bu, katliamı ortadan kaldırdığı anlamına gelir.

Birkaç dakika sonra kapı kapanır ve sonra ellerini beline koyarak merdivenlerden yukarı çıkar.

"Korkmuşlar," diyor. "Olur böyle şeyler."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, White Claw'ı açarken. "Bir fare nasıl kendi kafasını keser?"

"Yapışkandan kurtulmaya çalışırken," diyor. "Buraya böcek ilaçlama şirketini çağırabilirim. Evde başka fare gördün mü?"

"Hayır, şükürler olsun," derim, haç işareti yaparım. Baba, Oğul, Kutsal Ruh.

Babam bundan nefret eder. Hayatımda sadece birkaç kez sinirlerini kaybettiğini gördüm ve bunlardan biri, Bernard Peder ve annemin bizi ayine götürdüğünü öğrendiği zamandı.

"Tamam," diyor. "Yarın onu arayıp ne diyeceğini sorayım." "Teşekkür ederim. Çok minnettarım. İçtenlikle."

Başını salladı. "Şimdiye kadar yaptıklarını bir göreyim."

Onu koridora götürüp tüm uzmanlık becerilerimi sergiliyorum. Sonra tekrar oturma odasına dönüyoruz.

"O köşeler zordu. Gördün mü?" diyerek işaret ediyorum.

"Biraz yardım aldın."

Ses tonu beni geri döndürür. Kahve masasının yanında durmuş, Austin'in notunu elinde tutmaktadır.

"Merdivende tek başıma kalmamı mı istedin?" diye soruyorum. Nedense, prezervatif ambalajının hala kanepede, minderlerin arasından görüldüğünü şimdiye kadar fark etmemişim.

"Bu bir erkek arkadaş mı?" diye sordu, muhtemelen notun altındaki telefon numarasından bunun olmadığını zaten biliyordu. Eğer çıkıyor olsaydık, onun numarasını alırdım.

Uzun süreli ilişkilerim olmaması bizim için bir tartışma konusudur. Babam, Leda gibi benim de yerleşmemi istiyor. Beni başından savmak istediği için değil, bana ihtiyacı olması hoşuna gidiyor, ihtiyacım olması onu mutlu ediyor, bu ihtiyaç olmasa ne yapacağını bilemez. O sadece benim "normal" olmamı istiyor. Arkadaşlarına ve iş arkadaşlarına gönderebileceği, benim ve kocamın gülümsediği, Fox News Channel'da yayınlanacak bir diş macunu reklamındaki gibi görünen, hoş ve zararsız fotoğraflarımı istiyor. Daphne'nin evlenmesi umurunda değil, bu da çok şey anlatıyor.

"Bu seni ilgilendirir mi?" diye soruyorum, başımı yana eğip kirpiklerimi kırıştırarak. "Clio," diyor azarlayarak.

"Bunu unutmaya ne dersin?" diyorum, notu ondan alıp mektup tarafı aşağı bakacak şekilde sehpa geri koyuyorum. "Köşeleri ne kadar güzel yaptığımı görmeye ne dersin?"

"Amy'nin yanına gitmeliyim. Akşam yemeği hazırlıyor."

Merdivenlere doğru ilerliyor, benim seks hayatı olan yetişkin bir kadın olduğumu hatırlatılmasından açıkça rahatsız olmuş durumda. Benden yeterince hızlı uzaklaşmıyor. Mazereti tamamen saçmalık; dünyada hiç kimse Amy'nin yemekleri için acele etmez.

"Tamam. Hoşça kal baba."

"Hoşça kal, Cli," diyor ve ön kapıyı açıyor. "Böcek ilaçlayıcı ne derse sana haber veririm."

"Tamam. Teşekkürler! Seni seviyorum!" O da aynı şeyi söylemiyor.

DAD beni fahişe diye aŝağıladı," bir saat sonra Leda'ya, kendime fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yaparken söylüyorum.

"Ne?" diye sorar, bitkin bir halde. Neden aradığını bilmiyorum; telefonu açtım ve konuşmak istediğim şeyi söyledim. Bu yüzden telefonu açtım. Söyleyecek bir şeyim olmasaydı, aramasını görmezden gelirdim. Telefonda konuşmak hiç eğlenceli değıl.

"Komşuyla birlikte oldum ve bana bir not bıraktı. Babam notu buldu ve babalık yaptı."

"Notta ne yazıyordu?" diye sordu.

"Dün gece eğlendik, tekrar yapalım," diyorum. "Temelde öyle."

"Onun bulması için ortada bırakmamalıydın. Peki o evde ne yapıyordu?"

"Haşere kontrolü."

O içini çekti. "Evi kendin halledeceğini söylemiştin." "Hall ediyorum," dedim.

"Halletmiyorsun. Babamı da işin içine karıştırıyorsun. Kaç kez oraya gitti?"

"Fazla değıl. Garajda ölü fareler vardı. Yapışkan tuzaklara yapışmışlardı. Bütün fareler de değıldi. Paralarıydı. Yapışkan tuzağı yapışmış bir fare kafasını atmak için Tommy'den veya babamdan yardım istemez miydin? Sadece kafa, Leda. Sadece kafa. Vücut yok."

Hiçbir şey söylemiyor. Nefes aldığını bile duymuyorum. Bağlantının kesilmediğinden emin olmak için kontrol ediyorum.

"Leeds?"

Hala cevap

yok.

"Leda, orada mısın?"

"Kitabı okuyorsun," diyor. Kızgın değil, ses tonu suçlayıcı değil. Bu yüzden çok korkutucu.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, inkar ederek, çünkü o nasıl bilebilir ki? İmkansız. "Ölü farelerin kitapla ne ilgisi var?"

Elbette, *Demon of Edgewood Drive*'da rahibin yarım fareyi öksürdüğünü biliyorum. Ama Leda kitabı okumamışsa, bu olayın kitapta yer aldığını nasıl bilebilir?

"Bana neyi söylemiyorsun?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor, sesi tizleşiyor. "Hiçbir şey. Sadece... hepimiz bunu kendi başına yapacağına karar verdik. Yetişkin olmanın bir parçası da kendi pisliğini temizlemektir."

"Bana ders vermek için mi aradın yoksa...?" diye soruyorum, PB&J'den bir ısırık alırken. Tadı nostalji gibi. İlk başta tatlı, sonra neyse ne. Yutuyorum ve White Claw ile yıkıyorum.

"Sadece kontrol ediyordum," diyor.

"Evet," diyorum. "Tommy nasıl? Onu özlediğimi söyle."

"Söylerim," diyor. "Aslında, Holly hakkında konuşmak için aradım."

Leda dedikodu yapmayı sever, ama risk almaktan çok korktuğu için bunu sadece benimle yapabilir, çünkü ben Boston'da tanıdığı kimseyi tanımıyorum. Anlaşılan Holly, kocasını seksi tenis hocasıyla aldatıyormuş. Onun seksi olup olmadığını bilmiyorum, ama öyle olduğunu hayal edersem hikaye daha ilginç hale geliyor.

"Dolapta saklanıyordu. Tıpkı filmlerdeki gibi!" diyor Leda. Onu beyaz kanepesinde beyaz çayını yudumlarken, Tommy'nin diğer odada bulmaca çözdüğünü hayal ediyorum.

Onun hayatını kıskanmıyorum, ama bazen onun hayatından duyduğu memnuniyeti kıskanıyorum. Bu kadar az şeyden bu kadar çok şey elde etmek nasıl bir şey olmalı?

"Aferin ona," diyorum. "Bu dünyadaki zamanımız çok kısa. Burada iyi vakit geçirmek için varız, uzun süre kalmak için değil."

Leda alaycı bir şekilde gülüyor. "Lütfen. O hem pastasını yiyor hem de onu yiyor. O bencil."

"O senin arkadaşın."

"Yakın arkadaşım değil," diye mırıldanıyor. "Tabii ki onun tarafını tutarsın." "Aynı fahişe olarak mı?" diye soruyorum.

"Demek istediğim o değil," diyor. "Sen sapkınlık uğruna sapkınsın."

"Değilim," diyorum. "Sadece bencil olmanın yanlış bir tarafını görmüyorum."

Annemin sesi, kristal berraklığında ve keskin, kafamın arkasına bir darbe gibi sarsıcı. Babam, Bernard Peder hakkında epik bir öfke nöbeti geçirdikten sonra, Edgewood'daki merdivenlerde oturan annemin görüntüsü. Babam ona bencil demişti. Diğer şeylerin yanı sıra. Daha kötü şeyler.

Ona yaklaştım ve o da yüzümü ellerinin arasına aldı.

Erkekler asla bencil değildir. Onlar akıllıdır. Kadınlar ise her zaman bencildir. Bekar olmak mı istiyorsun? Bencil. Bir eş ve anne olarak, kocana ve çocuklarına düşkünlükten başka bir şey mi yapıyorsun? Bencil. Sen ve kız kardeşlerinin bu kelimeyi bir iltifat olarak algılamayı öğrenmenizi istiyorum. Sana bunu söyleyenler, istediğin şeyi yapmaktan vazgeçirmeye çalışıyor. Bu, doğru bir şey yaptığını anlamanın yoludur.

Bu gerçekten oldu mu? Kitabın içinde mi okudum? Gözlerimi kapatıp sayfadaki kelimeleri hayal etmeye çalışıyorum, ama yapamıyorum. Tek gördüğüm o.

Bu, yanlış bir anıyı uyandıran kurgusal bir sahne mi? Belki de kitap anılarımı yeniden şekillendirmiş, ayrıntıları şekilsiz bir kil parçasına kazımıştır. Belki de anılarda gerçek yoktur. Belki de geriye baktığımızda, sadece görmek istediğimizi, şu anda bize uygun olanı görürüz.

"Cii?" diye soruyor Leda.

"Evet?"

O, "Dinlemiyorsun" diye

homurdanıyor. "Dinliyorum."

"Boş ver," diyor. "Yatmadan önce okumam gerekenleri okuyacağım."

Hala Anma Günü için babamın evine gitmeyi planlıyorsun, değil mi?

"Öyle düşünüyorum," diyorum. "Daha iyi bir teklif gelmezse tabii."

"Sen imkansızsın," diyor.

"Seni seviyorum, üstüne bir de kiraz

koy!" "Seni seviyorum." Telefonu

kapatıyor.

White Claw'ımı merdivenlere götürüyorum, annemin benimle bencilik hakkındaki düşüncelerini paylaştığı sırada oturduğu yere oturuyorum. Kitabın o bölümünü tekrar okuyabilirim, ama kitap gerçek anıları ortaya çıkarıyor mu, sahte anılar mı yaratıyor, yoksa sahip olduğum az sayıdaki anıları mı kirletiyor, bilmediğim halde bunun ne anlamı var? Ya da hepsi birden.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Artık gazı kaçmış sert seltzerimden bir yudum daha alıyorum.

Düşünme anım bir sesle kaba bir şekilde kesintiye uğrar.

Sesin nereden geldiğini anlayamıyorum. Sadece orada olduğunu biliyorum.

Garip bir ses. Sanki bir şey kayıyormuş gibi. Sanki ağır bir şey yerden sürükleniyormuş gibi.

Ayağa kalkıp merdiven sahanlığına iniyorum, sesin üst kattan mı yoksa alt kattan mı geldiğini anlamaya çalışıyorum. Ama şimdi ses kesildi. Sessizlik.

Bir şey düştüğünde, bunu hayal mi ettim diye merak etmeye başlıyorum. Bir şey düştü. Önemli bir şey. Yukarıda. Merdiven mi?

Yukarı koşuyorum ve merdivenin köşede dik durduğunu görüyorum. Etrafa bakıyorum ama hiçbir şeyin yerinde olmadığını görüyorum. Saloon kapılarını iterek mutfağa giriyorum.

Fıstık ezmesi kavanozu yerde duruyor. Ters düşmüş. Onu alıp tezgahın üzerine geri koyuyorum.

Tezgahlar, yıllar içinde sararmış, korkunç beyaz laminattan yapılmış.

Mutfak derinlemesine temizliğe ihtiyaç duyuyor, ama her şeyi baştan aşağı yenilemeyi ciddi olarak düşündüğüm için kendimi motive edemiyorum.

Çirkin tezgahlara bakıyorum. Fıstık ezmesi kavanozuna bakıyorum. Nasıl düşmüş olabilir?

Kenarına mı bıraktım? Öyle olmalı.

En azından her yere sıçramamış.

Annemin kitabındaki o sahnede olduğu gibi.

Bunu kim yaptı?

Bu komik mi olmalıydı?

"Muhtemelen dolabımda yaşayan şey yapmıştır," diyorum kendime, kavanozu alıp dolaba koyarken. Fındık ezmesini seven şeytani bir varlık fikrine gözlerimi deviriyorum.

Şeytan ya da her neyse, onun varlığını ne kadar çok düşünürsem, o kadar gerçek hale gelir. Evdeki her gürültüyü, her tuhaf olayı, her ürpermeyi bir öcüye atfedersem, bir öcüye sahip olurum.

İki yıl önce, Veronica bir meditasyon retreatine gitti ve geri döndüğünde, evrenin ona doğru yolda olduğunu gösteren bir işaret olarak kelebekler gönderdiğini fark ettiğini söyledi. Şimdi her yerde, her zaman kelebekler görüyor. Dipsiz bir brunch'ta gün boyu sarhoş olacak, bir kelebek görecektir ve "*Vay canına, evren dördüncü Bloody Mary'mi içtiğim için çok mutlu, ne güzel*" diye düşünecek. Biraz kendini beğenmişlik olsa da, tatlı bir inanç, ama ben kimim ki yargılayayım?

Bu sadece inanç ve yanılsama hakkında düşünmemi sağlıyor. Gerçekte aralarındaki fark nedir?

Belki de yanılgı, inanmaya olan istekliliktir. Buna olan çaresizliktir.

Annem hiç bunları düşündü mü? Kendine bu soruları sordu mu? Kitaptaki annem değil, onun anılarındaki ya da benim anılarımdaki annem. Hayattaki annem. O zamanlar, gerçek hayatta.

Asla bilemeyeceğim.

Esniyorum ve koridora çıkıyorum.

Sürüklenme sesi geri geliyor. Hızla kazıma sesine dönüşüyor. Çirkin bir gürültü. Tebeşir tahtasına tırnaklar. Nereden geliyor... altımdan mı? Ayaklarımın altından mı?

Sanki aşağıda biri tavanda tırmık çekiyormuş gibi.

Bu bir inanç ya da yanılsama meselesi değil. Gerçekten oluyor. Gerçekten oluyor.

Sıcaklık düşüyor. Kalbim mideye çakılıyor. Dizlerim titriyor. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve... ve böyle korkmayı bilmiyorum. Vücudum bu korkuyla ne yapacağını bilmiyor. Zihnim de öyle.

Savaş ya da kaç refleksim yok. Hayatımın neredeyse tamamını rahatlık içinde geçirmiş bir varlığım ve bu kazıma sesini dinlemenin verdiği büyük rahatsızlık beni delirtiyor. Saçlarımı yumruklarımınla tutuyorum. Sırtım duvara dayalı.

Duvarlar eğiliyor mu? Zemin eğiliyor mu? Ayaklarımın üstünde duramıyorum.

Sürtünme sesi kesiliyor, dünya duruyor, kısa bir an ama orada.

Gölüyorum.

Işıklar titreyip sönene kadar bir saniye sürer.

Karanlıkta, yine sessizlik hakim. Gözlerim alışıkça uzanıyorum, tökezleyerek ilerliyorum, tamamen yönümü kaybetmiş durumdayım.

Dokunduğum şey deri. Parmak uçlarımda sıcak bir deri.

Işıklar tekrar yanar ve önümde hiçbir şey yoktur.

Olduğum yerde kalıyorum, boşuna kendimi toparlamayı umuyorum. Bir dakika sonra, Bambi'nin bacakları gibi titreyerek kanepeye doğru ilerliyorum.

Otururum ve dümdüz önüne bakarım. Dinlerim.

Sessizlik, garip seslerden, sürüklenme ve kazıma seslerinden daha tehditkar. Kahkahalar. Bu sessizlik sakın değil, bekliyor. İçinde bir şey kıvrılıyor, biliyorum. Hissedebiliyorum. İnanıyorum. Gözlerimi kapatsam, onu görebilirim.

Bazen sessizlik huzur değildir; savaştır.

Gözlerimi kırpmaya korkuyorum.

Gözlerimi açık tutuyorum. Her yere bakıyorum.

Çizim defterim sehpa, hatırlamadığım bir çizimin olduğu sayfada açık duruyor, hatırlamadığım bir kelime yazılmış.

Merhaba.

Peder John'un ziyaretinden sonra uyuyamadım. O gece, kızları yatırdıktan sonra, evin içinde odadan odaya dolaştım. Manik bir haldeydim. Onu davet ettiğim için kendimi aptal hissettim, herhangi bir erkekten, hatta kutsal bir erkekten yardım alabileceğimi düşündüğüm için kendimi aptal hissettim. Belki de özellikle kutsal bir erkekten.

Katolik Kilisesi'nin gözünde, tüm kadınlar günahkardır. Sonuçta bu işi biz icat ettik. Havva ağacın meyvesini kopardı.

Kendime bir kadeh şarap doldurup arka terasta oturdum. Kız kardeşim Helen'i aradım.

"Sanırım evde bir sorun var," dedim ona. "Ya da ben aklımı kaçıyorum."

"Ne diyorsun sen? Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Telefonun diğer ucunda sigara içtiğini duyabiliyordum ve bu beni sigara içmek istememe neden oldu. Anne babamız sigara içiyordu, biz de içiyorduk, ama eski kocamla tanıştığımda onun ısrarı üzerine sigarayı bıraktım. Kötü bir alışkanlık olduğunu söylüyordu. O gece, terasta tek başıma titreyerek otururken sigara içmek için canım çekiyordu.

"Sesler duyuyorum."

"Evler ses çıkarır. Buna alışırsın," dedi. "İnanılmaz bir stres altındasın. Yıllardır sürekli stres altındasın. Yorgun düşmüş olmalısın."

"Öyleyim. Ama mesele o değil. En azından sadece o değil," dedim. "Yemin ederim. Bana güldüğünü duyuyorum. Benimle alay ediyor. Evde dolaşıyor. Orada olduğunu bilmemi istiyor, ama başkalarının bilmesini istemiyor."

"Lex. Sakin ol."

"Bana zarar vermek istediğini bilmiyorum. O... benim kendime zarar vermemi istiyor," dedim. Sözler ağzımdan çıkıp geceye karışana kadar tam olarak farkında olmadığım bir gerçeği söylemiştim. Bu gerçeği yüksek sesle duymak korkutucuydu.

O gece Helen ile telefonda konuştum, ama konuşmamızın ayrıntılarını hatırlamıyorum. Bu kısmı uydurdum. O, benim evin hayaletli olduğundan şüphelendiğimi zaten biliyordu. Peder John'u da zaten tanıyordu. Senin kız kardeşlerinle konuştuğun gibi, ben de onunla neredeyse her gün konuşuyordum. Bana inanmadığını anlayabiliyordum ve ona karşı biraz kızgındım. Beni deli sanıyordu, ama en azından anlayışlıydı. O zamanlar birkaç arkadaşım vardı. Rebecca

onlardan biriydi, en yakın olanı. Onun telefonlarıma cevap vermediğini söyledim. Diğer arkadaşlarım boşanmadan sonra benden uzak dururken, Rebecca hiç rahatsız olmadı ve tehdit hissetmedi. Ama ona hayaletlerden bahsedersen, beni terk edeceğinden korktum. O zaman gerçekten kimsem kalmazdı. Komşular dost canlısıydı, ama hepsi nakış işlemeyi ve kurabiye pişirmeyi severdi. Mary Kay ürünleri satıyorlardı ve Tupperware partileri düzenliyorlardı. Ben oraya uyum sağlayamıyordum. Uyum sağlamak da istemiyordum. Bu beni çok depresif yapıyordu. Sıradan bir okuyucunun bunu anlayacağını sanmıyorum, ama sizin anlayacağınızı düşünüyorum. Bilmiyorum. Belki de anlamamanızı umuyorum.

"Yarın patronumla konuşacağım. Oraya gelmeliyim galiba," dedi.

"Hayır, Helen. Beni dinleme..." Bir an geçti. Bir sigara daha yaktığını duydum. Yine yavaşça şarabımdan bir yudum aldım. "Bir rahip evime geldi."

"Bir daha söyle?"

"Gitti. Bir dakika bile kalmadı. Bir dakika bile."

"Rebecca ne durumda? Son zamanlarda onu gördün mü? Komşularla tanıştın mı? Arkadaş canlısı biri var mı?"

"Boşanmada herkesi kaybettim!" diye bağırdım. "Bunu biliyorsun." "Rebecca dedin..."

"Telefonlarıma cevap vermiyor. Yalnızım Helen. Yalnızım ve bu beni mutlu ediyor."

"Sürekli 'o' diyorsun. 'O' nedir?"

"Emin değilim. Rahip başka birini göndereceğini söyledi, ama bence ciddi değildi. Kendimi... kendimi umutsuz hissediyorum." Gözyaşlarına boğuldum.

Yine aşağı gelmeyi teklif etti, ama ona zahmet etmemesini söyledim. Onu, evde olanlara karıştırmak istemedim.

içinde olanlara bulaşmasını istemiyordum.

Diğer hatta bir arama geldiğini belirten bir bip sesi duyuldu.

"Helen, gitmem gerek." Sabah onu arayacağıma söz verdim, onu sevdiğimi ve takdir ettiğimi söyledim ve sonra hattı kapattım.

"Alo?"

Onu sevdiğimi söylediğimi sanmıyorum.

Helen'ı gerçekten seviyor ve takdir ediyorum, ama birbirimize böyle şeyler nadiren söyledik. Biz öyle yetiştirilmedik.

Babanız size her zaman sizi sevdiğini söylerdi ve siz kızlar da ona karşılık verirdiniz, birbirinize söylerdiniz. Ben bu konuda hiç iyi değildim. Hayatımın büyük bir bölümünde, burnumu cama dayayıp, camın ötesinde herkesin mutlu olduğunu izliyormuşum gibi hissettim.

"Alexandra Barnes hanım? Ben Peder Bernard. Sizin ve kızlarınızın büyük tehlike altında olabileceğine inanmak için nedenlerim var."

Bunu söylemedi. Aramadı. Ertesi sabah elinde bir İncil, bir haç ve hoşuma gitmeyen bir tavırla kapımıza geldi.

Ama terasta şarabımı içip ağlamak yerine, bu bölümü bitirmek için çarpıcı bir şeye ihtiyacım vardı.

W Rüya gördüğümde annemin sesini duyarım. Rüya gördüğümü bu Şekilde anlarım, çünkü uykuda bile onun öldüğünü bilirim.

Peder Bernard, kızları okula götürmeden önce ertesi sabah geldi.

Elle, Dee ve Cici, kapı zili çaldığında mutfak masasında yulaf ezmesi yiyorlardı. Merakla canlandılar.

"Bu benim ziyaretim ve benim kişisel işim," dedim onlara.

"Kimse iŐgzarları sevmez."

"Meraklı biri nedir?" diye sordu Elle.

Sanırım babana söyleyen o. "Dedikoducu."

AŞağı inip kapıyı açtım.

Peder Bernard yetmiŐli yaşlarında yaşlı bir adamdı. Tamamen keldi ama yüzüne yapışmış kara dullar gibi uzun, koyu renkli, sert kaşları vardı. Peder John gibi, rahip yakası hariç tamamen siyah giyinmişti. Peder John'un aksine, Őapkasız gelmişti. Ve terbiyesizdi.

"Günaydın, Peder," dedim. O

homurdandı. "Bayan Barnes."

"Alexandra. Lütfen içeri gir," dedim.

Önceki geceki telefon görüşmemiz kısa sürmüştü. Baba John ile ev hakkında konuştuğunu ve sabah uğrayacağını söylemekten başka ayrıntı vermedi.

İçeri girmeden önce haç işareti yaptı.

Giriş salonuna adımını attığı anda yüzünü buruşturdu. Sonra havayı kokladı. İki kez abartılı bir şekilde nefes aldı ve burnunu kırıştırdı.

Bu inanılmaz derecede, utanmazca

kaba bir davranıştı. "Kükürt. Dışkı."

"Anlamadım?"

Kafasını salladı. "Burada hoş karşılanmıyorum. Varlık bunu belli ediyor. Beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Çok güçlü."

Böyle ani bir doğrulama almaktan şok oldum. "Varlık mı?" diye sordum.

Beni görmezden geldi, sanki bir sivrisinekmişim gibi elini salladı. Benim önümden geçip merdivenlere baktı, sonra merdivenlere, sonra tekrar merdivenlere, sanki hangi yöne gideceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi. Merdiven sahanlığında bir tür araf vardı.

İncil'i göğsüne sıkıca bastırdı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Kızlarım," diye fısıldadım, onun peşinden giderek. "Onlar bilmiyorlar."

"Peki," dedi.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda, kızların yemek masasının etrafında toplandığını gördük. Sandalyelerini birbirine yaklaştırmışlar ve küçük bir kurt sürüsü gibi bize öfkeyle bakıyorlardı.

"Merhaba," dedi Peder Bernard, yapmacık bir neşeyle. Kızlara bana davrandığı kadar kaba davranmadığı için minnettardım, ama onun niyetini anlayacaklarını biliyordum. Onlara yabancılara karşı şüpheli olmayı öğretmişim, sezgilerini geliştirmek için elimden geleni yapmışım.

Tahmin ettiğim gibi, gözlerini ona dikip baktılar.

Özellikle Cici, kaba biri olarak algılanmaktan asla korkmazdı. "Kimsin sen?"

"Ben Peder Bernard," dedi. "Yeni evinizi görmek için kısa bir ziyaret için buradayım."

Cici yüzünü buruşturdu. "Diğer adam gibi mi?" "Peder John, evet. O benim arkadaşım."

Çoğu zaman sezgilerimizi görmezden gelmek için eğitiliriz. Tatlı ve nazik olmak, kollarımızı açmak, ayak bileklerimizi çaprazlamak dışında her şeyin kaba ve mantıksız olduğu öğretilir. Ailem, öğretmenlerim, arkadaşlarım, eski sevgililerim, baban tarafından azarlandım. Doğru olan sezgilerimin yanlış olduğu o kadar çok kez söylendi ki, artık kendime nasıl güveneceğimi bilemedim. Erkekler güzel aptalları sever. Daha doğrusu, zayıf erkekleri. Kızların benim gibi acı çekmesini istemedim.

"Oldukça kötü bir zaman geçirdi," dedi ve kahvaltısına geri döndü. Elle ve Dee hiçbir şey söylemedi. Birbirlerine baktılar, sonra kalkıp odalarına gittiler.

Cici masada kaldı, ara sıra yulaf ezmesini karıştırırken not defterine bir şeyler karaladı.

"Evi tek başıma keşfetmem daha iyi," dedi Peder Bernard. "Senin etkiden uzak."

"Etkiniz mi?" diye sordum.

Beni yine eliyle uzaklaştırdı ve kendi kendine dualar mırıldanarak dolaşmaya başladı.

Cici'nin yanına, soğumuş kahvemle birlikte yemek masasına oturdum.

Peder Bernard evin içinde dolaşıyordu. Yavaş ve metodikti. Elinde İncil, duaları ve bir şişe kutsal su vardı.

Cici resim yapıyordu. Soğuk kahvemi bitirdim.

Elle odasından çıktı. "Okula geç kalacağız."

"Geç kalabilirsin," dedim ona. Ne yapabilirdim ki?

O, çenesini ve yumruklarını sıkarak öfkeyle odasına geri döndü ve kapıyı çarptı.

Cici'ye baktım. Evin resmini çiziyordu. "Çok güzel olmuş," dedim ona, çünkü gerçekten öyleydi. Yedi yaşındaki bir çocuk için bir resim değildi. O bir dahi idi. Çok yetenekli bir sanatçı. "Teşekkürler," dedi. "Biliyorum."

Aşağıda bir gürültü duyuldu.

Ben nefesimi tuttum, ama Cici hiç etkilenmedi. Kaşlarını kaldırdı, omuz silkti.

"Peder Bernard?" diye seslendim, ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürüdüm.

O, merdiven sahanlığına çıkıyordu ve mendiliyle başını okşuyordu.

"Alexandra, seninle konuşmam gerek," dedi sert bir sesle.

"Dışarıda. Hemen, lütfen."

"Hemen dönerim," dedim Cici'ye.

"Ooooh, başın belada," diye şarkı söyler gibi konuşarak bana sırıttı.

Dışarıda Peder Bernard ile buluştum. Ön bahçede volta atıyordu. Sıcak ve bunaltıcı bir gündü. Nem oranı inanılmazdı. Terden sıırılsıklam olmuştu.

"Peder John'u çok uzun zamandır tanıyorum. Sen daha babasının gözünde bir ışık bile değildin ki, biz birlikte altar çocuklarıydık. Ondan telefon aldığımda, konunun acil olduğunu anladım. Biliyorsun, tüm rahipler okült fenomenler konusunda bilgili ve eğitilidir, ancak sadece bazıları bu tür konuların uzmanıdır. Ben de bu uzmanlardan biriyim, bu yüzden John bana ulaştı. Olası bir istila konusunda endişelerini ilettili. Şeytani bir müdahale."

Genel olarak korkunç bir ifade, ama özellikle bir rahibin ağzından, ve özellikle bu rahibin ağzından.

"Özür dilerim. Bu ne anlama geliyor?"

Bana ciddi bir ifadeyle baktı ve "Size bunu bildirmekten üzgünüm. Sanırım evinizde bir varlık yaşıyor. Ve sanırım bu varlık şeytani olabilir" dedi.

O ana kadar hayatımın en korkunç anıydı. Aynı zamanda en özgürleştirici anıydı.

Sonrasında ne olacağını asla tahmin edemezdim.

İşte, benim korkularımı doğrulayan, başından beri bildiğim şeyi teyit eden biri vardı.

Evimde kötülük gizleniyordu.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum ona, neredeyse dizlerimin üzerine çökmüş, yalvarırcasına.

"Böyle bir varlığın bir evde yaşaması çok nadirdir, ancak imkansız değildir. Yerleri ve nesneleri ele geçirmek, bu tür varlıklar için genellikle bir amaçtır. Onların nihai arzusu, bedeni ele geçirmektir. Bir bedeni. Bir zihni. Bir insan. Bu yüzden sizin ve kızlarınızın risk altında olabileceğine inanıyorum. Ancak kendi dürüstlüğü için, evinizde şeytan çıkarma ayinini gerçekleştirmeden önce emin olmam gerekiyor. Dışarıdan bir araştırma ekibinin, karşı karşıya olduğumuz şeyin bir hayalet veya poltergeist değil, gerçekten bir iblis olduğunu doğrulamasını tavsiye ederim. Aklımda birkaç isim var. Bu arada, bazı önlemler almanızı öneririm."

"Ne gibi?"

"Duanın gücünü küçümseme. Tanrı'nın gücünü. Kızların vaftiz edildi mi?"

Peder Bernard'ı soyut olarak hatırlıyorum. Onu görüyorum, siyah giyinmiş bir adam, ama yüzünün olması gereken yerde hiçbir şey yok. Ayırt edilemeyen bir leke. Annemin onu tarif etmesi, onun görüntüsünü, nasıl görüldüğünü canlandırmak için yeterli değildi.

Kız kardeşlerimi okul üniformalarında görüyorum. Mutfak masasını, önümdeki kağıdı, bir kutu renkli kalem, kalemtıraşı, düzgün spiral şeklinde kalem talaşlarını, henüz tamamlanmamış ev çizimimi görüyorum.

Annemi görüyorum. Onu görüyorum, sesini duyuyorum. Ama ona dokunamıyorum, o da bana dokunamıyor, beni duyamıyor, göremiyor. O benim yanımdan geçip gidiyor. Benim ötesine.

Arkamda.

Kanepede, pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla uyanıyorum. Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum. Sehpa da dört kutu White Claw var. Eskiz defterim açık, içinde yeni bir karalama var.

"Beni Yalnız Bırak" yazısı uzayda süzülüyor, etrafında yıldızlar ve gezegenler var.

Bunu çizdiğimi hatırlıyorum.

Telefonuma bakıyorum. Öğleni geçmiş. Bugün mutfağı ve banyoları incelemek, bana bunlar ve zeminler için fiyat teklifi vermek üzere iki müteahhit gelecek. İlki kırk dakika sonra burada olacak. Erken kalkıp alt katı boyamaya başlamak istiyordum. Yoga yapmak istiyordum. Duş almak. Kahve içmek. Geçen hafta Brooklyn'de çektiğim fotoğrafları paylaşmak. Şimdi içerik paylaşım programım bozuldu. Şimdi trajik bir şekilde kafeinsizim.

White Claw kutularını topluyorum ve mutfak lavabosunun altındaki geri dönüşüm kutusuna atıyorum. Elbise olarak giydiğim uzun Oxford gömleğimi giyiyorum, loafer ayakkabılarımı giyiyorum, misafirler için kendimi şık hale getiriyorum.

Dişlerimi fırçalayıp Listerine ile gargara yapıyorum. Cesurca yıkamaya çalışsam da, ağızımda hala korkunun tadı var.

Fareler var. Duvarlarda yaşıyorlar. Öyle duydum. Kazıma sesleri. Elektrikle ilgili bir sorun var. Işıklar titriyor. Ben varım, belki fark ettiğimden daha yıpranmış. Tüm bu gidip gelmeler. Brooklyn. Penn İstasyonu. New Jersey. Leda. Daphne. Babam. Amy. Annem. Geçmiş. Şimdiki zaman.

Ya da belki de annemin burada bizimle yaşadığına o kadar ikna olduğu, ama sonunda kovulamayan şeytandır. En büyük beleşçi. İstenmeyen misafir.

Annemin haklı olduğunu kanıtlamak isteyen tarafım, New York'ta çok daha büyük ve cesurdu. Dün gecedен önce çok daha büyük ve cesurdu.

İlk müteahhit on beş dakika geç kalır ve bana "hanımefendi" diye hitap eder, ki bu pek hoşuma gitmez, ama ben de buna uyum sağlarım ve ikinci müteahhitten daha iyi bir fiyat teklifi alırım. İkinci müteahhit tam bir profesyoneldir ve bana "bayan" diye hitap eder, ki bunun bedeli yedi bin dolar gibi görünüyor.

İlk müteahhit, "Demo'yu kendim yapsam ne olur?" ve "Bu duvarı yıkmak mümkün mü?" gibi sorular sorduğumda küçümseyici davranıyor.

İkincisi iç çekiyor ve etrafına bakarken ellerini sık sık beline koyuyor.

Her zaman daha fazla ücret isteyen kişiyi seçecektim — sadece ikinci el dükkanlarında pazarlığa güvenirim. Beni açıkça yeteneksiz gören kişiyi reddedebilmek çok tatmin edici.

Dürüst olmak gerekirse, beceriksizim. Boyamak bir şey, ama tezgahı değiştiremeyeceğimi veya tek başıma parke döşeyemeyeceğimi fark ettim. Instagram Reels aldatıcı olabilir, ama aldatıcıyı aldatmak mümkün değildir.

Bunu yapacaksam, doğru düzgün yapmak istiyorum. Bir profesyonel tutmak birikimlerimi neredeyse tamamen tüketecek, ama birkaç emlakçıya danıştım ve bunun buna değeceğini söylediler. Risk yoksa, ödül de yok. Burayı tanınmaz hale getirmenin verdiği tatmin o kadar tatlı olacak ki, pencere kenarında soğumaya bırakılmış bir turta gibi kokusu bana doğru yayılacak.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Sizinle iletişime geçeceğim. Zaman *ayırdığınız için teşekkürler*," diyerek birinci müteahhitin kapısını kapatıyorum.

İkinci müteahhide hafta sonuna kadar arayacağımı söylüyorum. Onu işe alacağımı biliyorum, ama benim çok hevesli olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Müteahhitlerle randevularım bittikten sonra, Oxford elbisesini çıkarıp boya kıyafetlerimi giyiyorum. Bavulum Leda'nın yatağının üzerinde, fermuarı kapalı çünkü bu evde kemirgen olmadığını hiç sanmıyorum. Böceklerin de olmadığı kesin değil. Burada olduğum her gün en az bir ölü sinek buluyorum.

Çantayı açıp, annemin kitabının bulunduğu iç bölmeyi açtım.

Dikkatlice çıkarıyorum. On beş yıllık bu ciltsiz kitabın ciltlenişine, her şeyi bir arada tutmak için verdiği mücadeleye empati duyuyorum.

Ön kapakta daha önce hatırlamadığım bir yırtık var. Nakliye sırasında olmuş olmalı. Parmağımı üzerinde gezdirerek hasarı inceliyorum.

Bir düşünce. Bir komplo.

Daphne kitabı bulmuş olabilir mi? Daireme geldiğinde eşyalarımı karıştırmış olabilir mi? Kapak bu yüzden mi yırtılmış? Leda bu yüzden mi bana sordu?

Yere diz çöküp bir dakika boyunca başparmağımı ısıırıyorum. Leda'nın yapabileceğini düşünürüm, ama Daphne'nin bu şekilde mahremiyetimi ihlal etmesi beni şaşırtır. Üçümüz asla bu sınırları aşmadık, birbirimizin günlüklerini okumadık, bunun gibi şeyler yapmadık.

Kitabı elimde defalarca çeviriyorum, sonra son bölüme açıyorum - en azından elimde olan kısmına. Hala kitabın ikinci yarısını evde bulamadım ve hala kendimi başka bir kopya bulmaya ikna edemedim. Boş kenar boşluklarından, annemin bana yazdığı notların olmadığı boş alanlardan korkuyorum. Sayfada onun yokluğundan korkuyorum. Hatırlamadıklarımın korkuyorum. Gerçeklerden korkuyorum. Kurgudan korkuyorum.

Bu kısmı zaten okudum. Birden fazla kez.

Ama yine okudum.

Peder Bernard'ın ısrarı üzerine, kızları kiliseye götürmeye başladım. Geceleri onlarla birlikte dua ettim. Onlar isteksizdi. Kafaları karışık. Dee açıkça öfkeliydi. Elle ise onaylamadığını daha ölçülü bir şekilde ifade ediyordu. Bir sabah kapımın altına, Katolik Kilisesi'ne karşı argümanlar içeren bir makale bırakmıştı.

Katolik Kilisesi'ni eleştiren bir makale yazdı ve bir sabah kapımın altından içeri attı.

Cici ise hiç rahatsız değildi. Ayini gerçekten seviyor gibiydi. Nedenini sorduğumda, "Bir gösteri gibi. Kostüm giyip şarkı söylüyorlar" dedi.

Kızlarımdan bıkmıştım, onlar da benden bıkmıştı.

Onları korumaya çalıştığımı göremiyorlardı. Yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi.

Uykum kötü rüyalarla bozuluyordu. Evde koşuşturup kızlarımı arıyordum ama onları bulamıyordum. Etrafa bakınıyordum ve duvarlarda, yerde, ellerimde kan vardı. Boğazım kısılana kadar onları çağırıyordum. O acımasız, korkunç kahkahalarla uyanıyordum.

Ev kokmaya, çürük kokmaya başladı. Kızlar şikayet ediyordu. Mum yaktım. Adaçayı yaktım.

Kaçınılmaz olanın gerçekleşmesi üç hafta sürdü. Ta ki eski kocam kızlarımızı bırakmak için kapımıza geldiğinde, yüzü kıpkırmızıydı. Boynundaki her damar görünüyordu ve alnındaki öfkeli damar patlamak üzereydi.

"Onları kiliseye mi götürüyorsun?" dedi.

"Onlar benim de kızlarım." Hazırlanıyordum, peki neden bu kadar hazırlıksız hissediyordum? "Onların inanç hakkında bilgi edinmelerini istiyorum. İyilik hakkında. Değerler sahibi olmalarını istiyorum."

O itiraz etti. "Onlar iyi çocuklar. Değerleri var. Onlara değerleri öğrettim. Gitmek istemiyorlar. Sen onları zorluyorsun."

O her zaman böyle yapardı. Sözlerimi çarpıttırdı.

Elbette iyiydin. Benim demek istediğim o değildi ve o da bunu biliyordu.

"Ben onların annesiyim," dedim, çünkü başka argümanım yoktu. Orada, o varken, o anda aklıma gelen başka bir argüman yoktu.

önümde, bağıırıyordu. Onun öfkesi karşısında donakaldım. "Sen Katolik bile değİlsin!" dedi, ellerini havaya kaldırarak. "Ne oynadığını bilmiyorum. Bu yargıç için mi? Kendini dindar, Tanrı'dan korkan bir anne olarak konumlandırmak için mi? Bunu kızlar için yapmıyorsun; bunu kendin için yapıyorsun. çok bencilsin!"

İster inanın ister inanmayın, babanızın bu tasviri cömert bir tasvirdir. Bu konuşma, benim anlattığımdan çok daha kötüydü.

Nefesini toparlamak için bir dakika bekledi. "Artık kilise yok. Artık zorla dua ettirme yok. Avukatımdan haber alacaksın."

—

Midem bulanırken, kitabı bir kenara koydum ve onu kendi günümü mahvetmek için kullandığımı fark ettim. Geriye dönüp bakınca, domino taşlarının düşmesini izlemek ne garip bir şey.

Ev sessiz ve aklıma bir şeylerin olmasını beklediğim geliyor . Evde yalnız kalmak benim için sorun değil, ama evde yalnız mıyım diye *merak etmek* istemiyorum.

Ayağa kalkıp Austin'in telefon numarasının yazılı olduğu notu arıyorum. Not, bıraktığım yerde, sehpanın üzerinde.

Yanında, dün gece yaptığım çizimin olduğu sayfa açık olarak çizim defterim duruyor. Kozmik "Beni Yalnız Bırak" çizimim.

Yeni bir ekleme var. Küçük, alt köşede, bir takımyıldızın ortasında, galakside yüzen. Bir yanıt.

HAYIR 😊

H EY," diyor Austin, araba yolunda yürürken. Son iki kutu White Claw ile ön merdivenlerde oturuyorum. Benim kutum çoktan boşaldı. Onunki muhtemelen ılık. Son bir saattir buradayım. Eskizi izlemeye devam edemedim. O kelimeye, küçük gülen yüze. Eğlenceli ve meydan okuyan. Tam benim tarzım. Bu kadar korkmasaydım, belki de etkilenirdim.

Austin'e gelmesini mesaj attım. Şimdi burada.

"Senin... İyi misin?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. Endişesi sevimli. Kot pantolon ve düz siyah V yakalı tişört giyiyor. Zinciri. Göğüs kıllarını görebiliyorum. Yeterince. Fazla değil.

Eve geri dönmemin tek yolu onunla birlikte gitmek, bu o kadar acınası bir durum ki çılgılık atmak istiyorum.

"Clio?"

"Evet," diyorum. "Ve hayır. Evet, ben Clio'yum. Hayır, iyiyim değilim."

Önümde diz çöküp saçlarını yüzümden çekiyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kafamı sallayıp ona White Claw'ı uzatıyorum. "Al. Bunu senin için sakladım."

Kutuyu alır. Kapağını açar ve bir yudum alır. "Mm-hmm. Sıcak." Bu beni güldürür. Şu anda herhangi bir şeyi komik bulabilmem bir mucize ve bu her şeyi komik hale getiriyor.

Bir iblis gülümseyen bir yüz çiziyor mu? Çok komik. Kahkaham çılgınca bir hal alıyor.

"Özür dilerim," diyorum Austin'e, nefesimi tutmaya çalışarak.

O bunu doğal karşılıyor. Merdivenlerde yanıma oturuyor. "Özür dilemene gerek yok. Mesaj attığına sevindim. Bekliyordum."

"Ah. Söylesene, esrarın var mı?"

"Sanki işteymişim gibi hissediyorum."

"Sadece ben gençlik ve canlılıkla doluyum."

"O yerin canlılığı seni şaşırtacak," diyor. Sıcak White Claw'dan bir yudum daha alıyor. "Beni kullanıyorsun."

"Bana izin veriyorsun."

Bir yudum daha. "Tamam. Beş dakikaya dönerim. Sen bunu bitirebilirsin." Bana kutuyu uzatıyor.

"Bekle," diyorum, kabul ederek. "Seninle geleceğim." Kaşlarını kaldırıyor. "Gelmeyi mi istiyorsun?"

"Ne? Beni annene tanıtmak istemiyor musun?" diye soruyorum, sırtarak.

Elini uzatır. Ben de elimi uzatırım. "İçeceği geri almak istedim, ama tamam," der.

Elimi çekiyorum.

"Şaka yapıyordum. Elini ver." "El tutma ayrıcalığını kaybettin."

"Bana sevimli davranmamamı söyledin. Sevimli davranmanın itici olduğunu söyledin." "O zamandı," diyorum, ayağa kalkarak.

"Şimdi ise bu."

İkimiz de araba yolundan aşağı yürüyoruz ve yolun sonuna geldiğimizde el ele tutuşuyoruz.

Sokak sonuna gelmek iyi geliyor. Evi bir süreliğine arkamda bırakmak. Gözden uzak, akıldan uzak.

"Molly Ericson o evde yaşıyordu. Onu hatırlıyor musun?" diye soruyor, sol tarafta kırmızı kapısı ve mavi panjurları olan, önünde bayraksız bir bayrak direği olan evi işaret ederek. "Dış teli. Gözlük."

"Hayır," diyorum.

"Sadece ben değil miyim? Kimseyi hatırlamıyor musun?"

"Özellikle kimseyi. Ben..." Yılan tılsımına uzanıp zincir üzerinde ileri geri kaydırıyorum. "Bilmiyorum. O dönemden pek bir şey hatırlamıyorum. Bu garip mi?"

"Sanırım on sekiz yıl önceydi? Kahretsin. Ve sen o kadar uzun süre burada değildin."

"Hayır. Hayır, pek sayılmaz," diyorum, White Claw'ı bitirip komşunun geri dönüşüm kutusuna atıyorum.

"Ama uzun gelmişti. En azından bana. Çocukken bir hafta sonsuz gibi gelir," diyor ve bir araba yoluna giriyor. "Bu."

Austin sıradan bir kolonyal tarzda bir evde yaşıyor. Dar beton verandayı kaplayan tentenin üstüne kadar tuğla, üst kısmında sarı kaplama. Kahverengi panjurlu geniş pencereler.

Beni, örümcek ağlarıyla kaplı bisikletler, çatlamış plastik kar kızakları, sönmüş futbol topları ve kırık hokey sopalarıyla dolu iki arabalık garaja götürüyor — mutlu bir çocukluğun hüznü müzesi gibi.

Kapıya çıkan tek bir merdiven var ve o kapıyı benim için açıyor.

Evi ucuz mumlar gibi kokuyor. Bir aile sitcomunun seti gibi dekore edilmiş. Her yerde onun ve kardeşlerinin resimleri var. Kardeşleri, standart sarışın gelinleriyle düğün günlerinde. Baker, muhtemelen kardeşleri veya kuzenleri olan iki çocukla birlikte.

"Merhaba anne," diyor Austin. "Clio da benimle geldi."

Austin'i takip ederek oturma odasından mutfığa geçiyorum. Annesi masada oturmuş, önünde dizüstü bilgisayarı açık. Bilgisayarı kapatıp bize bakıyor.

Kestane rengi saçları bob kesim. Kâkülleri gri çizgilerle dolu. Eczaneden alınmış okuma gözlüğü, siyah fermuarlı hırka ve bol, açık renkli suni kot pantolon giyiyor. Bir çift altın kalp şeklinde küpe dışında takı takmıyor. Görünüşünde çok rahatlatıcı bir şey var. Hiç "anne" gibi görünen bir annem olmadı. Annem asla bol dekolteli kıyafetler giymezdi ve Amy hala Y2K dönemindeki gençler gibi giyiniyor. Ama karşımdaki bu kadın katalogdan çıkmış gibi. Klasik bir anne.

"Merhaba," diyor. "Ayağa kalkardım ama..." Masaya yaslanmış bir baston var.

"Önemli değil. Ben de size katılayım," diyorum, bir sandalye çekip onun soluna oturuyorum.

Gözlüklerini çıkarır ve masaya koyar. Bir an beni inceler. "Çok güzelsin. Ona çok benziyorsun. Alex."

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek.

"Su ister misin?" diye sorar Austin. "Anne? Clio?" "Çay ister misin?" der.

"Evet, lütfen," diyorum. "Çay."

"Onun vefatını duyduğuma çok üzüldüm," diyor.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Üzgünüm, adını bilmiyorum."

Austin'in soyadını bile bilmiyorum, bu yüzden ona Bayan Ne-her-olan-olmaz diyemem. "Dawn," diyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Dawn," diyorum. Mutfak masasında pembe ve sarı lalelerden oluşan bir buket var. Bir an durup onları hayranlıkla seyrediyorum. "Austin, sizinle annemin birkaç kez kahve içtiğini söylemişti?"

"Evet," diyor. "O zamanlar. Ve son zamanlarda. Roy ile birlikte sık sık evimize gelirdi."

"Roy'u tanıyor muydun?"

"Birkaç kez görüştüm. İyi bir adamdı. İlginç bir işi vardı," diyor. Kibar davranıyor ama durumu yokluyor, bunu takdir ediyorum.

"Duyduğuma göre, şeytanbilim aslında çok sıkıcı bir meslekmiş," diyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde, çok fazla evrak işi var."

Dawn gülüyor ve sanırım onu seviyorum.

Austin adanın ötesinden bizi izliyor. Su ısıtıcısının kaynamasını beklerken tezgaha yaslanıyor. Saçları alnına yapışmış. Burası sıcak. Havası boğucu.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diyorum. "Annem hakkında."

Bu çok direkt bir soru ve mutfakta bir tedirginlik dalgası yayılıyor. Dawn'ın yüzünde. Austin'in yüzünde. Su ısıtıcısı, çığlık atmak üzere, gittikçe daha yüksek sesle inliyor.

Açık sözlülüğümü haklı gösterebilir, açıklamalar ekleyebilirim, ama öylece bırakıyorum. Onun dürüst cevabını istiyorum. Benim olduğum yerde benimle buluşmasını istiyorum. Bence öyle yapacak. CVS okuma gözlükleri ve Kohl's kazağı beni kandırmıyor. Üç oğlunu tek başına büyüttü ve MS hastası. O narin bir çiçek, banliyöde yaşayan sıradan bir kadın değil. Özellikle de annemle birden fazla kez kahve içmeyi kabul ettiyse.

Austin, su ısıtıcısı çığlık attığı anda ocağı kapatır. Bir başka sessiz an geçer.

Dawn başını eğdi. Kaşları birbirine yaklaştı. Austin, yan tarafında pastoral bir manzara resmedilmiş seramik bir kupa önünüze koydu. Çayırda bir geyik.

"O, daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. Bu beni çok ferahlattı. Jackson onu buraya taşıdıktan sonra kendimi tanıtmak için yanına gittim. Ona kurabiye getirdim, o da bana teşekkür etti ama yemeyeceğini söyledi. Beni içeri davet etti ve bir kadeh şarap ikram etti. Saat öğleden sonra dördüydü."

Austin bana aynı kupadan bir tane getirir, ama geyik yerine tilki resmedilmiştir. Bir bardak suyla masamıza katıldı.

"Bana karşı çok açıktı. Eski kocasıyla olan durumunu anlattı. Babanı. Seni ve kız kardeşlerini anlattı."

"Hayatının tüm öyküsünü, hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattı, eminim."

"Evet," diyor Dawn, çay poşetinin demlenmesini izlerken, derin düşüncelere dalmış. "Ama ev hakkında hiçbir şey söylemedi. Kitap çıkıncaya kadar bunların hiçbirini bilmiyordum. Sonra sokakta her türlü trafik oldu. Kimse bundan memnun değildi. İlğiden."

"İlk Cadılar Bayramı çılgınca geçti," diyor Austin. "Polisler geldi."

"Velayeti kaybettiğini ve taşındığını duydum. Evi satmasını bekledim, ama bu hiç gerçekleşmedi. Onu bir daha görmedim, ta ki... Hatırlayamıyorum. Jackson Rutgers'a gidene kadar. Sen lisedeydin, sanırım," diyor Austin'e dönerek. "Bir öğleden sonra garaj yolunda bir araba gördüm. Bana geldi. Bana kurabiye getirdi. Ve şarap." Bir an durup, o anıyı hatırlayarak gülümsüyor. "Roy ile Connecticut'ta nasıl yaşadığını anlattı, ama evini satamıyordu çünkü mülkiyet hakkı... askıda mıydı? Sanırım o kelimeyi kullanmıştı. Bana ilk kez o zaman bundan bahsetmişti. Belki de kitap çıkmış olduğu için, bu konuyu dolambaçlı konuşmanın bir anlamı yoktu. Ama merak ettim..."

"Hepsini uydurmuş olabilir mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor. "Kitapta Jack hakkında yazmıştı, ama onun hatırladığı gibi değildi. O zamanlar on altı yaşındaydı, üniversitede değildi. Hiçbir şey söylediğini, hiçbir şeye atıfta bulunduğunu hatırlamıyor. Evde komik bir şey yoktu, ta ki... Sokakta olan kargaşa ne kadar sinir bozucu olsa da, ona karşı hiç kin beslemedim. Zor bir dönem geçiriyordu."

Bunu anlayabiliyorum. Çocuklarını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu, kafasında birkaç vidayı gevşetmişse... Anlıyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Onu tanıyan ve onun hakkında gerçekten konuşabileceğim pek fazla insan yok. Alexandra, babam, üvey annem, hatta kız kardeşlerim için bile hassas bir konu, dürüst olmak gerekirse. Teyzem var, ama o da karmaşık bir durum. Bir de şeytanbilimci Roy ve Connecticut'taki okült topluluğun geri kalanı falan var. Herkesin önyargıları var. Söylediklerine güvenmek benim için zor, beni etkilemeye, onu istedikleri gibi görmemi sağlamaya çalışıyorlar mı diye merak ediyorum. Bir de onun kitabı var, ki o da kurgu. Tabii ki."

Kız başını salları ve çayından dikkatlice bir yudum alır. Bana söylemediği bir şey var.

Austin bunu hissediyor mu, yoksa sadece otu alıp benim evime gidip kafayı bulup çıplak kalmak için sabırsızlanıyor mu, merak ediyorum. Ayağa kalkıyor. "Hemen dönerim."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum," diyorum ona. Başparmağımı morluğa koyuyorum. Bana hızlıca dudaklarını sıkarak gülümsüyor. Göz teması sınırlı.

"Dawn," diyorum, uzanıp fincanına dokunarak. "Bana söyleyebilirsin. Ne olursa olsun. Bilmek istiyorum. Başa çıkabilirim. Göründüğümde daha dayanıklıyım, ama nasıl olduğunu bilirsin."

Bu sefer gerçek bir gülümseme. Ama acı tatlı bir gülümseme. "Sen gerçekten ateşli birisin, değil mi?"

"Hem bir lütuf hem de bir lanet."

Yavaş, düzensiz bir nefes alır. "Sanırım... Alex'i hayatta gören son kişi ben olmuş olabilirim. Sonunda pek iyi olmadığını düşünüyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"O gün erken saatlerde bana geldi. Ben postayı almaya çıktım. Garaj yolunu inip çıkmak biraz zamanımı aldı. Beni gördü ve aceleyle yanıma geldi. Keyifsiz görünüyordu ama ben bir şey söylemek istemedim. İnsanların onu deli sanmasından çok rahatsız olurdu."

"Ruh hali bozuk mu?"

"Kafası karışık. Konuşurken kelimeleri geveliyordu. Sarhoş olabilir. Üzgünüm, Clio. Belki de birini aramalıydım. Bilmiyorum."

“Kimi arayacaktın? Gündüz sarhoş olması nadir bir durum değildi,” diyorum. Onu teselli etmek için içtenlikle söylüyorum. Kızgınlığım yersiz. Ama ikisi bir arada var, aynı ipin iki ucu gibi. Annemin ölmesi Dawn’ın suçu değil. Ama sezgilerine, endişelerine göre hareket etseydi, belki işler farklı gelişirdi. Belki de gelişmezdi.

“Ona iyi olup olmadığını sordum ve o da... ‘Sonunda hepimizin içindeki şeytanlar bizi yakalar’ dedi. Sonra bana sonra görüşürüz dedi ve uzaklaştı. Arkasını dönüp eve gitti. Onu takip etmedim. Keşke etseydim. Sürekli bunu düşünüyorum.”

Austin, elleri cebinde odaya geri döner.

"Bu akşam Clio'ya resim yapmasında yardım edecektim," der, bizim gitmemiz için akıllıca bir bahane uydurur.

"Oh," der Dawn. "Oh, tamam. Çok verimli bir akşam olacak gibi görünüyor."

Ayağa kalkıp Dawn'a sarılırım. "Seninle tanışmak çok güzeldi."

"Benim de," der.

Garaja çıktığımızda Austin elimi tutmaya çalışır. Ben çekilirim. "Beni bir yere götür," derim ona. "Henüz eve gitmek istemiyorum."

WE uyuşturucu alıp, sanki on altı yaşındaymışız gibi arabasının arka koltuğunda seks yapıyoruz. Sonra beni yerel bir lokantaya götürüyor ve saat dokuz olmasına rağmen kahvaltı sipariş ediyoruz.

. Bir kabinde karşılıklı sessizce oturup yemeğimizi bekliyoruz. O, küçük reçel paketlerinden bir piramit yapıyor. Ben kolyemle oynayıp yılanı dans ettiriyorum.

Konuşmaya çalışabilirim, ama konuşacak bir şeyimiz kaldı mı diye merak etmeye başlıyorum. Belki de aramızdaki kimya tükendi. Belki de çok kafamız güzel. Belki de çok yorgunum. Belki de annemin mecazi ve gerçek anlamda şeytanlarından başka bir şey düşünmekle meşgulüm.

"İşte geldi," diyor garson, krep, yumurta, pastırma ve dev bir Belçika waffle'ı içeren tabakları masaya bırakırken. "Afiyet olsun."

"Bu saçma sapan bir miktar yemek," diyorum Austin'e, ki o da çırpılmış yumurta tabağı tarafından devrilen reçel piramidinin yıkılmasına hayal kırıklığıyla bakıyor.

"Yirmi dakika önce iyi bir fikir gibi görünüyordu," diyor. "şimdi disko patates istiyorum."

"şşş. Pastırmanın seni duymasına izin verme. Onun duygularını incitirsin." "zgnm," diyor. "Kırmak istemedim."

"Seimlerimizi yaptık ve şimdi bununla yaşamak zorundayız," diyorum, bir krepı bıçaklayarak. "Yetişkin gibi davranın."

"Bunda yetişkinlik falan yok," diyor. "Sen eve gitmek istemediğin için karanlık basmışken boktan bir lokantada kahvaltı yapıyoruz. Orada olanlarla uğraşmak istemiyorsun."

"Bu beklenmedik bir şekilde ciddileşti," derim, şurubu uzanarak.

"Bir ebeveynimi kaybettim," diyor, gözlerimin içine bakarak. Benimkiler de onunki kadar kan çanağı mı acaba? Kırmızı gözleriyle bile çok güzel. Doğal kirpikleri, tanıdığım kızların para verip yaptırdığı kirpiklere benziyor. "Bana anlatabilirsin. Neyin var, söyle."

Cevaplarımı düşünürüm. Ona ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyip konuyu değiştirebilirim. Saldırgan davranıp, tanımadığım, hatıraları yalanlarla örtülü birini yas tutmanın imkansız olduğunu söyleyebilirim. Ya da evimin aslında hayaletli olduğunu düşündüğümü itiraf edebilirim. Tüm hatalarına, tüm uydurmalarına, yarattığı tüm kaosa rağmen, annem Edgewood konusunda haklı olabilir.

Ama ona bunu söylersem ve bana inanmazsa, her şey biter. Ona söylersem ve bana inanırsa, o zaman ne olacağını bilmiyorum.

"Bu keder değil," diyorum, ki bu gerçeğe yakın bir şey. "Bir sorun yok. Beni üzdüğü için evden kaçmıyorum. Sadece şehre alışkınım. Sürekli hareketliliğe. Her yerde insanlara. Ben sosyal bir yaratığım."

"Haklısın," diyor. İkna olmamış, ama ipucunu anlıyor. "Komşuların dost canlısı olduğu için şanslısın."

"Ne şanslıyım."

—

AUSTIN, benimle kalma teklifimi kabul etti. Onu Leda ve Daphne'nin odasına götürdüm, iki tek kişilik yatağı birbirine yaklaştırdım. Rahat değil, ama idare eder. Burada tek başıma kalmaktan daha rahat.

O burada olduğunda ev farklı hissettiriyor. Daha kokulu — restoran yağının, otun ve terin kokusu var. Daha gürültülü — horluyor. Daha sıcak — bana sarılıyor, ki normalde bundan nefret ederim ama şu anda umursamıyorum, ayrıca yatakların boyutu göz önüne alındığında bu gerekli.

Huzursuz bir uykuda bir uykuya dalıp bir uyanıyorum.

Gecenin bir saatinde, kapı gıcırdayarak açılır, menteşeler notu dışarıda tutar ve odada bizimle birlikte bir şey olduğunu fark ederim.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, şüpheyi görmezden gelmeye çalışıyorum ve uykuya dalmaya çalışıyorum.

Neredeyse uykuya dalmışken, battaniyenin yavaşça kaydığını hissediyorum. Ayaklarım açıkta. Ayak bileklerim. Oda soğuk, ama bir saniye önce öyle değildi. Ter, ensemde, şakaklarımda donuyor. Ayak parmaklarım uyuşuyor. Garip bir his topuklarımdan baldırlarıma doğru yayılıyor, hayali bir gıdıklanma.

Benim nefesim gibi bir nefes var. Austin'in nefesi olabilir. Ama o zaman neden yüzümde nefes hissediyorum? O arkamda ve ben o kadar uzun süredir nefesimi tutuyorum ki ciğerlerim yanıyor.

Rüya görüyor olabilirim. Hayal ediyor olabilirim. Hatırlıyor olabilirim.

Bir gece, annemin merdivenlerden aşağı, koridora doğru sendeleyerek yürüdüğünü duyarak uyandım. Ağır ayak sesleri. *Güm güm güm*. Kapımı hiç tamamen kapatarak uyumazdım ve bir gözümü açarak koridordan gelen ışığın onun silueti tarafından kesildiğini gördüm. Kapımın önünde durmuş, beni izliyor ve yoğun bir şekilde nefes alıyordu. Nefes nefeseydi. Gözümü kapattım ve uyuyormuş gibi yaptım. Ama onun beni izlediğini *hissedebiliyordum*.

Sonunda gözlerimi açtım ve o gitmişti.

Şimdi gözlerimi açıyorum, hiçbir şey beklemeden, boş bir oda. Gördüğüm şey, bana bakan iki devasa soluk göz.

Sonra gördüğüm şey yer. Bana doğru geliyor. Çarpma her şeyi karartıyor.

"Kahretsin! İyi misin?" Austin beni nazikçe sırt üstü çeviriyor. "Siktir. Seni yataktan mı düşürdüm? Çok üzgünüm. Clio? Nefes al."

Nefes nefeseyim. Sadece nefes almayı hatırlıyorum.

"Clio," diyor. "Nefes al. Sorun yok. Sen iyisin."

Nefes vermek, bir hıçkırıkla kesiliyor.

"Clio. Hey."

"İyiyim," diyorum, oturup saçlarımı yüzümden çekerek. "Kötü bir rüya gördüm."

"Başın nasıl? Yüzün? Buz ister misin?"

"Hayır, buz istemiyorum. Buzum bile yok," diyorum, odada nereye gittiğini görmek için etrafa bakınıyorum. Eğer gitmişse. Burada ne varsa. "*İyiyim.*"

Gözümün ucuyla bir hareket görüyorum. Bir şekil. Bir gölge. Garip bir çıkıntı. Uzun ve dar. Duvarın arkasında bir yılan gibi hareket ediyor. Boyanın altında. Kapıya doğru kayıyor ve sonra köşeyi dönüp koridora kayboluyor.

"Tamam," diyor Austin.

"Tamam..." Onun korktuğumu bilmesini istemiyorum. Bilmemeli. Derin bir nefes alıyorum. Nefes alıyorum. Nefes veriyorum.

"Ama her ihtimale karşı," diyor, yüzümü ona bakabilmek için yana çevirerek. "Beyin sarsıntısı geçirmemiş olduğundan emin olmak istiyorum."

"Hepsi bu mu? Yoksa umutsuz bir romantik olduğun için gözlerimin derinliklerine bakmak mı istiyorsun?"

"İkisi de," diyor. "Görüşün nasıl? Bulanık mı? Çift görme var mı? Gölgeler? Dalgalı görünüyor mu?"

"Ne? Hayır," diyorum, savunmacı

bir tavırla. "Tamam," diyor.

"Tamam."

Beni kaldırıp yatağa yatırıyor. Arkama bir yastık koyuyor.

"Kraliçe yatak var," diyor. "Sadece söyleyeyim dedim. Annemin bodrumunda bir kraliçe yatak var, ama yine de kraliçe yatak."

"Dawn beni yargılar mı?" diye soruyorum, ama umursadığımı sanmıyorum. Başka bir yerde uyuyabilmek için onun yargısını göze alırım. "Annemi seviyorum. Onu skandalize etmek istemem."

"Hayır, o iyi biri," diyor.

Ayağa kalkıp giyinmeye başlıyorum. "Gidelim."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi," diyorum ve ona gömleğini atıyorum. "Beni kraliçene götür."

—

Onun sinir bozucu alarmıyla uyanıyoruz. Bana yatakta kalabileceğimi söylüyor ve ben de teklifini kabul ediyorum. Tekrar uykuya dalıyorum.

Bir süre sonra telefonum beni tekrar uyandırır. Veronica, Hannah, Emma, Samantha, Kiera ve Kaleigh ile yaptığım grup sohbeti. Kaleigh, loungewear markası SLIP ile ortaklığını duyurmuştur. Onu emojilerle tebrik ederim. Kelimelerle uğraşacak halim yok.

Veronica, daha özel grup sohbetimizde bana ve Hannah'ya mesaj atıyor. Bu bir FELAKET olacak! Bana bir keresinde bir uyku seti göndermişlerdi ve yıkamada tam anlamıyla parçalanmıştı. Kelimenin tam anlamıyla erimişti.

Hannah, "Bu, ucuz işçi pijamaları" diye cevaplar.

Onlara kaç para aldığını düşündüklerini sormak üzereydim, ama sonra umurumda olmadığını ve başımın çok ağrıdığını fark ettim.

Kız kardeşlerimizin sohbet grubundan Daphne ve Leda'nın mesajlarını kaçırmışım. Daphne bize Hudson Vadisi'nde doğan güneşin fotoğrafını göndermiş. Leda da Boston'da doğan güneşin fotoğrafını göndermiş. Burada güneş çoktan doğmuş; benim katkıda bulunacak bir şeyim yok.

Zaten Edgewood Drive'da güneşin doğuşunun fotoğrafını istemezlerdi. Ne kadar güzel olursa olsun.

Esniyorum ve oturuyorum, odaya bakıyorum. Austin'in odası. Dün gece karanlıktı ve geç saatlerdi, o da benimleydi, bu yüzden etrafı karıştırmadım.

Beni burada yalnız bırakması cesurca.

Işık çıkış penceresinden içeri doluyor. Perdeleri yok. Çarşafı ekose desenli. Ergen erkek çarşafı.

Mobilyaları Ikea'dan alınmış gibi görünüyor. Üzerinde kitaplar olan bir kitaplığı var, bu iyiye işaret.

Çerçevesiz sanat eserleri de umut verici. Duvarına posterler yapıştırmış bir adamın bana birden fazla orgazm yaşattığını öğrenseydim, krize girebilirdim.

Çekmecelerini karıştırıyorum ama rahatsız edici bir şey bulamıyorum. Giysileri temiz ve katlanmış. Maaş bordroları üzücü ama düzenli.

Dizüstü bilgisayarını şifre korumalı.

Aramamı bitirdikten sonra, yapabileceğim tek şeyin gitmek olduğunu anlıyorum. Eve geri dönüyorum.

Çıkarken Dawn'a rastlamaktan korkuyorum ve o ne kadar sevimli olsa da, boğazımda bir yumru ve kafamın içinde bir çarpıntı varken, onunla sohbet etmek istemiyorum.

Neyse ki, o ortalıkta yok. Çıkışım hızlı ve kesintisiz. Sokakta yürüyüşüm bir cenaze marşı gibi.

Yine kolyemle oynarken buluyorum kendimi, parlak elmas gözlü yılan kolyemle. Belki de ona bu kadar bağlı olmamın sebebi, onu annemin öldüğü gece almış olmamdır diye düşünüyorum.

Bu keder değil, birkaç saat önce Austin'e söyledim. Ama olabilir. Daha önce hiç kederlenmedim. Belki de bunu hafife alıyorum. Belki de o cevabı eskiz defterine yazdım. Belki de karanlıkta büyük soluk gözleri gerçekten görmedim. Belki de yanlış şeytanları endişelendiriyorum.

Annemin sarhoş olduğunu, Edgewood'da bana doğru yürüdüğünü hayal ediyorum. Dawn'ın onu son kez gördüğü gibi. Dağınık, saçmalayan, geveleyen. Onu hayal etmek zor değil — sarhoş, mantıksız konuşan — çünkü onunla ilgili anılarımın yaklaşık yarısında sarhoş.

Ve dün gece kafam çok iyiydi.

Eve vardığımda, mantıkla barıştığımda, kendi kendime ilaç almayı bıraktığımda, garip olan şeylerden duyduğum korku dağılıyor.

Şifreyi giriyorum ve ön kapı açılıyor. Merdivenleri yavaşça çıkıyorum.

Evin havası durgun.

Attığım her adımda, korku geri geliyor. Korku. Boynum ürperiyor. Kalın saçlarımdan ter damlarken, sırtımın alt kısmında birikse de titriyorum.

En üst basamağa ulaştığımda, birdenbire başım dönüyor, sanki baş aşağı tutulmuşum gibi. Dünya ters dönmüş, bana karşı dönmüş. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ellerimi yüzüme vurarak çenemin düşmemesi için kendimi tutuyorum.

Neye bakıyorum? Ne görüyorum? *Nasıl?*

Her yerde kağıtlar dağılmış. Eskiz defterimden koparılmış sayfalar. Ayağım takılır, dizlerimin üzerine sertçe düşerim.

Hepsinin üzerine, tüm sayfalara aynı kelime yazılmış.

Merha

ba

Merha

ba

Merh
aba
Merh
aba
Merh
aba
Merh
aba

Öne doğru sürünerek ilerliyorum, onları toplamaya başlıyorum, buruşturuyorum. Onları ateşe vermek istiyorum. Bu hiç olmamış gibi davranmak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum, bu yüzden çığlık atıyorum. Artık çığlık atamayacak hale gelene kadar çığlık atıyorum.

Farklı bir mesajın yazılı olduğu sayfayı bulana kadar, bu beni susturur.

Hatırladın mı? 😊

Koridordan geçip Leda ve Daphne'nin odasına gidiyorum. Valizimi alıp beni tren istasyonuna götürmesi için bir araba çağırıyorum.

Dışarıda bekliyorum.

Dikkatimi çekmek istedi ve dikkatimi çekti. Bu gerçek.

Gerçek.

Gerçek ve artık bunu biliyorum. Ama kimsenin bana inanmayacağını da biliyorum.

(D) AD ve Amy, Anma Günü barbeküsü için ellerinden geleni yaptılar. Eger ben olacağım, olacağım, şüphe şüphe bunun çünkü onlar hissedebildikleri anlayış Danimarka'da

çürümüş bir şey olduğunu hissedebiliyorlar ve krallığı yatıştırmak ve ruhları yükseltmek için kaburga rafları, pahalı biftekler ve çeşitli mayonez bazlı salatalar sunuyorlar.

Son iki haftadır ailemden uzak duruyorum. Tepkisiz davranmak benim tarzım değil ve bu durum onları telaşlandırıyor.

İtiraf etmeliyim ki, onların kıvranışlarını izlemek hoşuma gidiyor. Çünkü konuşmak istediğim şey, karanlıkta sabırla ortaya çıkmak için bekleyen, her kelimenin, her düşüncenin arkasına saklanan hayalet, onların konuşmak istemediği şey. Asla konuşmak istemeyecekleri şey.

Öyleyse ne söylenebilir ki?

Eskiz defteri olayından bu yana eve iki kez gittim, her ikisinde de Austin'le birlikte. Ofisi, Daphne ve Leda'nın eski odasını ve üst kattaki koridoru boyadık.

Garip olaylar olmadı, iletişim kurma girişimleri olmadı, bu da neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor. Tanık olmaktan mahrum kalıyorum.

Ya da belki de hiçbir şey olmaması Austin'in varlığıyla ilgisi yoktur. Belki de evde olan şey, benim onun aslında var olmadığına kendimi ikna etmemi bekliyordur. Şüphem korkumu yendiğinde, o da yeniden ortaya çıkacaktır. Bana bir not daha ver.

Geceyi evde geçirmedi. Austin'in evinde uyuyorum.

Ebay'den annemin kitabının bir kopyasını daha satın almayı başardım. Not olayının hemen ardından pes ettim, kitabı bitirme konusundaki isteksizliğim, yeni keşfettiğim acil merak duygusu tarafından ezildi.

İlk siparişim iptal edildi, satıcı teslimat adresinden şüphe duydu. Ama şimdi yolda. Nedense Austin'e söyledim ve o da ben okurken yanımda oturmayı teklif etti. Bu çok tatlı bir davranış, ama sevdiğim birinin yanında berbat çocukluğumu okumaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

"Bir erkek arkadaşın olduğunu duydum," diyor Amy, bize votka limonata hazırlarken. "Clio! Bu harika!" diyor Tommy. Yüzünün her yerinde beyaz güneş kremi lekeleri var

"Şanslı adam kim?"

"Kaynakların yanlış," diyorum, şapkamın siperliğini aşağı çekerek.

"Biriyle çıkmıyorsun, değil mi?" diye soruyor Amy, bana bükülebilir pipetli mavi bir Solo bardak uzatarak. İçinde bir limon dilimi yüzüyor. Pipetle onu deliyorum.

"Çıkmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorum," diyorum. Bir yudum alıyorum. Tadı çok sert. "Ve pek de umursamıyorum."

"Sen mutlu olduğun sürece sorun yok," diyor Tommy, kalkıp içeri giriyor, muhtemelen babamın yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya. Babamın hiç sahip olmadığı oğlu olmaya çalışıyor, ama babam onunla ne yapacağını bilmiyor.

"Teşekkürler, Tommy," diye sesleniyorum arkasından. Arka kapıyı kapatmadan önce bana iki parmağını da yukarı kaldırarak selam veriyor.

Amy kanepenin yanıma oturur. Veranda mobilyaları bütün kış boyunca kulübede kilitli kaldıkları için küflü kokuyor, Amy ise ucuz, tatlı kokulu parfümüyle şeker gibi kokuyor. Uzaklardan kömür kokusu geliyor. Komşunun havuzundan klor kokusu. Limonatadan gelen narenciye kokusu. Yaz.

Leda mahallede yürüyüşe çıktı, babam mutfakta eti marine ediyor ya da öyle bir şey yapıyor. Daphne çalışmak zorunda olduğu için gelmiyor.

Bir ara komşular, babamın ve Amy'nin arkadaşları gelecek, ama şimdilik mavi mavi gökyüzü ve acımasız güneşin altında sadece biz varız.

Amy ayağa kalkıp şemsiyeyi ayarlıyor.

Bu benim içimdeki sinsi eğilimden olabilir ya da sadece fırsatın kendiliğinden ortaya çıkmasından. Ya da her ikisinden. "Herkesin senin ve babam gibi harika bir aşk hikayesi yok."

"Ah," diyor Amy, kızarak. Şemsiyeyi bırakıp yanıma oturuyor ve votka limonatasından bir yudum alıyor.

"Belki de bir parçam, ikinizin sahip olduğu şeye, romantizme tutunuyor," diyorum, başımı omzuna yaslayarak. Sesimi fısıltıya indiriyorum. "Bana söyledi. Seni gördüğü anda sana aşık olmuş. Biliyorum."

Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor, saçlarımla oynamaya başlıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Bana birini bulmamı istiyor. Biliyorsun," diyorum, votka boğazımı yakıyor. "Alexandra yüzünden bıkkın olmamı istemiyor. Ve merak etme. Anlıyorum. Onların evliliği senle tanışmadan çok önce bitmişti."

Kolunu çekip içkisini iki eliyle tuttu. Konuşmasını bekledim. Bir dizi küçük, gergin yudum aldı. Mahallenin bir yerinde bir çocuk ağlıyordu.

"Amy. Rahatla. Hiç umursamıyorum. Herkes için her şey yolunda gitti," diyorum, dizimle onun dizine hafifçe vurarak. "Aşk sadece kaybedenler için kaybedilen bir oyundur, anlıyor musun?"

"Clio, neden bahsettiğini hiç anlamadım," diyor. Sorun şu ki, poker yüzü yok. Onu hazırlıksız yakaladım. Güneş yakıcı; çocuk hala ağlıyor.

"Lütfen. Eğer bir şey varsa, o da kıskançlığım," diyorum, uydurma bir öfkeye geçerek. "Birini bulmak istiyorum. Çok çabuk sıkılıyorum. Kimse ilgimi çekemiyor. Seni kıskanıyorum. Herkes on dokuz yaşında ruh ikizini bulamaz."

"Yirmi iki yaşındaydım!" diye bağırarak içkisini kucağına döker. "Kahretsin."

"Üzgünüm," derim, aptal rolü yaparak. "Peçete ister misin?"

"Ben... ben hallederim," diyor telaşla. "Üzgünüm."

İçeri girmek için ayağa kalkarken, ben de hızlıca hesap yapıyorum.

Babam Amy'den on altı yaş büyük. Evlendiklerinde babam kırk bir yaşındaydı, yani Amy yirmi beş yaşındaydı. Düğünden önce ne kadar süredir birlikte olduklarını ya da babamın bizi oturup birlikte olduklarını ne zaman söylediğini hatırlamıyorum. Biz tam zamanlı olarak taşındığımızda Amy zaten o evde mi yaşıyordu?

Suçlu olmasaydı az önce sinirlenir miydi? "Herkes nerede?"

Leda, arkasında ateşli bir hale gibi güneş var.
"İçeride," diyorum, şapkamı tekrar düzelterek.
Kanepeye oturur ve hemen kalkar. "İyy! Neden yapış yapış?"
"Bu sorunun iyi bir cevabı yok, değil mi?" "Ne
içiyorsun?"
"Votka limonata," diyorum. "Bir yudum ister misin?"
"Hayır," diyor. "Ne oluyor? Bir sorun var."
"Bir sorun yok," diyorum, şapkamı geriye doğru çekerek gülümsememi
görebilmesini sağlıyorum. "Her şey mükemmel. Hayat bir rüya gibi."
O alaycı bir şekilde güldü.
Sonra Tommy cips ve salsa ile çıkar, ardından babam ve Amy sebze tabağı ile
gelir, sonra da sokağın aşağısından Bob ve Lara Costigan gelir ve burada keyifli
bir öğleden sonra geçirmek için gerçek bir potansiyel var gibi görünür.
Ama yüzümde bu gülümsemeyle otururken, Lara Costigan'ın elbisemle ilgili
iltifatlarını kabul ederken, Bob'la New York'taki kiralık emlak piyasasının nasıl
olduğu hakkında sohbet ederken, gözümün ucuyla babamı ve Amy'yi izliyorum.
Artık yaz kokusunu alamıyorum. Ne klor, ne kömür, ne de tatlı, limonlu
limonata kokusu. Yanık kokusu alıyorum. Ateş — eskiden var olanın, aile
tarihimde bir zamanlar iyi ve saf olduğuna inandığım bir şeyin sıcak yok oluşu.
İnanabileceğim iyi bir şey var mı? Yoksa geriye sadece şeytanlar mı kaldı?
Nefes
alıyorum.
Sadece
duman var.

—

Öğleden sonra yavaş yavaş geçiyor. Güneş sonunda batıyor. Daha fazla komşu
kırmızı et, bira ve sohbet için geliyor. Ne kadar votka limonata içersen içeyim,
bu durumu daha katlanılabilir hale getirmiyor.

Daphne'yi özlüyorum. Yukarı çıkıp yatak odamdan onu arıyorum, ama
telefonu açmıyor.

Penceremden gelen sohbet seslerini ve Bruce Springsteen'i dinlerken, burada olmayı tercih ettiğime karar veriyorum. Bugünlük bu kadar yeter.

Vücudum yorgun, ama zihnim uyanık ve meşgul olmaya ihtiyaç duyuyor. Soyunup kendi fotoğrafımı çekiyorum. Austin'e gönderiyorum.

Beş dakika içinde cevap veriyor, bu hem çok yavaş hem de çok hızlı. "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Mesajını okuduktan sonra kırk beş dakika boyunca sosyal medyada gezinirim, ta ki Leda kapımı çalarak içeri girene kadar.

"Giysilerini giy," diyor. "Aşağı gel. Kaba davranıyorsun." "Değilim. Sen beni özlüyorsun," diyorum, yataktan kalkıp "Fermuarımı çek."

"Amy sarhoş," diyor, fermuarımı çok sert çekerek. "Bana hala onu sevip sevmediğimi sorup duruyor."

"İyi ki cevabım evet," derim, eteğimin havalanması için dönerek. "Böylece yalan söylemene gerek kalmaz."

Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Ne oluyor sana?" "Ablam bana zorbalık yapıyor."

"Seni zorlamıyorum." "O zaman git," dedim.

Ellerini beline koyar. "Çok kötüsün. Yaramazlık yapmak seni hayatta bir yere götürmez, Clio."

Yatağıma yaslanıp bacaklarımı çaprazlarım. "Şimdiye kadar oldukça iyi gitti." Kaşlarını çatıyor ve ne yazık ki gerçekten üzüldüğünü anlayabiliyorum.

"Oraya geri dönmek istemiyorum," diyorum. "Sohbetler çok yorucu oluyor. Ve biliyorsun, babam işleri karıştırıp ilginç hale getirmeye çalışırsam kızacak. Area 51'i gündeme getir ve ne olacağını gör. Hiç eğlenceli değil. Hiç eğlenmiyorum."

"Ben de eğlenmiyorum," diyor ve kapıya dönüyor. "Hiç eğlenmiyorum."

Annemin yaptığı gibi kapıyı arkasında çarpar.

Annemizin varlığı her yerde, etkisi her yerde. Onun hayaleti biziz. Tembel bir anın ardından, Leda'nın peşinden gitmek için kalkıyorum.

Partiye yeniden katılmak niyetiyle aşağıya iniyorum.

Ama babamın çalışma odasının ışığı yanıyor. Kapı açık. Kapı her zaman açıktır, ama genellikle içeri girme ihtiyacı hissetmem. Bu ihtiyaç çok güçlü ve birdenbire kendimi dışarıda buluyorum, içeri girerken kendimi izliyorum.

Burada yalnız kalmam nadirdir.

Etrafında kitap rafları, ağır bir meşe masa, deri sandalyeler, bir dosya dolabı var. Dev bir Mac. Masasının arkasında durup çekmeceleri açmaya başlıyorum.

Ne aradığımı düşünmeye bile vaktim olmadan buluyorum. Yıpranmış eski bir kitabın yarısı. *Demon of Edgewood Drive*'ın notlarla dolu bir kopyası. *Benim* kitabımın diğer yarısı.

Bir parçam bunun burada olduğunu biliyor muydu? Benim olmadan eve gittiğinde onu bulduğunu, ilk fareyi gördükten sonra kaçtığımdan iki hafta sonra geri dönüp aramaya başlamadan önce odamda tesadüfen bulduğunu? Bir parçam onun aldığını biliyor muydu? Benden sakladığını ya da kendine sakladığını? Yoksa tüm bunları şimdi, içeri girmeden önce mi birleştirdim? Bilmiyorum. Geriye dönüp bakınca çok açık görünüyor.

Ona uzanıyorum. Elimde, ve ağır ayak sesleri duyuyorum.

Benim ayak seslerim.

Koridora, mutfığa, güneş odasına doğru koşuyorum. Arka kapıda duruyorum. Bağırıyorum.

"Baba! Baba!"

Sonunda, sohbetler sessizleşiyor ve sadece ben kalıyorum. Ben ve Bruce. Koşmak için doğmuşuz.

"Clio?" diyor babam.

"Bu da ne lan?" diye bağırarak kitabı havaya kaldırıyorum.

O bahçeyi geçip doğruca bana doğru geliyor.

"Clio..." der, çenesini sıkarak. Kitabı elimden alır ve beni içeriye götürür.

"Onu geri ver," diyorum.

"Bunu nerede buldun?" diye sordu ve beni çalışma odasına götürdü.

Arkamızdan kapıyı kapattı.

"Nerede olduğunu biliyorsun. Masanın çekmecesinde," diyorum. "O benim. O benim için bırakmış."

Kitabı açar, belirli bir şeyi arar. Bulur. "Bak. Bunu mu istiyorsun? Bunu mu istiyordun?"

Sayfayı okuyabilmek için öne doğru adım attım.

Bizi aradığına sevindim. Tüm deneyimlerimizle, değerlendirmemize güveniyorum," dedi Ruth. "Yardımcı olabiliriz. Ama şeytan çıkarma işlemini geciktirmemeliyiz. İblisin kızına ilgi duyduğunu düşünüyorum,

Clio. CLIO

"Görmüyor musun? Aklını kaçırmıştı," dedi babam, sayfayı bırakarak. Kitap kapanıyor. "Clio Louise. Hadi."

Titriyorum, kemiklerime kadar üşüyorum. Kusabilirim.

"Bunun üzücü olduğunu biliyorum. Zor olduğunu biliyorum. Ama bunu görmeni istemedim. Böcek ilaçlama şirketiyle görüşmeye gittiğimde buldum. Eski odanın dolabındaydı. O, senin düşünmen için bilerek oraya koymuştu... Bilmiyorum."

"Aynı el yazısı," diyorum, kitaba uzanarak. "Bir bakayım." "Clio. Dur," diyor, kitabı benden çekerek. Kitabı arkasında tutuyor. arkasına sakladı.

"Baba. *Lütfen*."

"Bu tam da onun istediği şey," diyor. "Anlamıyor musun?"

Yanılıyor ve bu beni öylesine kızdırıyor ki, ateş püskürmek istiyorum. "Onu aldattın."

"Ne?" diyor. İç çekip başını sallıyor. "Harika. Mükemmel." "Aldattın. Kabul et."

"Kabul etmiyorum. Bu doğru değil," diyor. "Onun elinde kanıt yoktu."

"Kanıt olmaması, bunun gerçekleşmediği anlamına gelmez."

Bana daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyor. Aşağılayıcı bir bakışla.

Sanki başka bir yüz takınmış gibi. "Tıpkı ona benziyorsun."

Bunu bir hakaret olarak söylüyor, ben de bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. "İyi." "Clio," diyor. "Bunu istemezsin. Seni koruyorum."

"Ama ben korunmak istemiyorum. Dürüstlük istiyorum," diyorum ve ona doğru adım atıyorum.

"Burada bulamazsın," diyor, gözleri kararmış. "Seni bana karşı kıskırtıyor."
Odanın dışına çıktı.

"Baba? Nereye gidiyorsun? Baba..."

Koridora çıkıyorum ve onun köşeyi döndüğünü görüyorum. Onu takip ediyorum.

Dışarı çıkıyor. "Baba!"

Arka kapıya geliyorum. Bahçeyi geçip ateş çukuruna doğru ilerliyorum. "Baba!"
diye bağıriyorum, yine barbekü sohbetini bölüyorum. "Yapma!"

Sırtı bana dönük, ama sonra dönüyor. Dönüyor ve kitabın alevlere atıldığını görebiliyorum.

TOMMY SÜRÜCÜ koltuğunda sessiz, iki eli de direksiyonda, saat 10 ve 2 pozisyonunda.

Olaylı bir sahneydi. Kitap yakma. Babama bağırمام. Onu asla affetmeyeceğimi söylemem. Eşyalarımı toplarken Leda'nın beni üst kata kadar takip etmesi, ne olduğunu sorması. Ona anlattım. Anlayışlı olmak yerine, sözümü tutmadığım için bana kızdı. Annemin kitabını okuduğum için.

"Hayır, sen sadece annem bana bir kopya bırakıp sana bırakmadığı için kıskanıyorsun," dedim, ama bu pek işe yaramadı.

Tommy gerginliği yatıştırmak için beni tren istasyonuna götürmeyi teklif etti. Teklifini kabul ettim. Şimdi Leda ona da kızgın. Onun benim tarafımı tuttuğunu düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, öyle.

"Aslında şehre geri dönmek istemiyorum," dedim ona. "Eve gitmek istiyorum."

"Bence bu iyi bir fikir. Artık herkes sakinleştiğine göre konuşabiliriz. Eminim baban..."

"Babamın evine değil. Edgewood'a. Sol şeritten... burada."

Dur işaretinde duruyoruz. O sinyal vermiyor. "Sola, Tommy."

Düz devam ediyor. "Clio."

"Thomas."

"Seni oraya götürmek konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Seni orada bırakmak..."

Seni trene götüreceğim."

"O zaman kenara çek ve beni indir. Taksi çağırayım," derim, çantamda telefonumu ararken. "Kimse beni dinlemiyor. Bu çok sinir bozucu."

"Ben dinliyorum," diyor. "Buradayım."

"Sana güvenemem," diyorum. Camı indirip içeri biraz hava girmesini sağlıyorum. "Leda'ya söylediğim her şeyi ona anlatacaksın. Zaten fark etmez, çünkü kimse beni ciddiye almıyor."

"Sence bu doğru mu? Yoksa şu anda öyle hissediyorsun çünkü..."

"Yapma. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Beni seviyorlar. Benden korkuyorlar. Ama bana inanmıyorlar."

"Neye?"

Başımı pencereden dışarı uzatıp gökyüzüne bakıyorum. Biri havai fişek atıyor. "Önemli değil."

O konuşmaya devam ediyor, basmakalıp sözlerle beni teselli etmeye çalışıyor. Benim hiç havamda değilim. Birkaç dakika onun gevezelik etmesine izin verdikten sonra gözyaşlarımı tutamıyorum. "Beni Edgewood'a götüreceksin, götürmeyecek misin?"

On beş dakika sonra, araba yoluna girdiğimizde, "Burası mı?" diyor.

"Burası."

"O kadar da korkutucu değil," diyor, arabayı park ediyor. Ön camdan dışarı bakıyor, gözlüklerini burnuna itiyor, boğazını temizliyor. "Bu gece burada yalnız kalabilir misin? Zor bir akşam oldu."

"Erkek arkadaşımı arayacağım," derim, kapıyı açarken göz kırparak.

"Sevgilin yok sanıyordum," der ve benim için bagaj kapağını açar. Arabadan inmez. Bana çantalarımı taşımak istemediği için değil, Leda yüzünden. Eğer buraya adımını atarsa, Leda bunu bir ihlal olarak görecektir. Beni buraya getirdiğini öğrenirse, çok kızacaktır.

"Belki yaparım, belki yapmam," diyorum. "Teşekkürler, Tommy."

"Rica ederim, Clio. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. İstedğin zaman ara. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum, kalbimi çaprazlayarak.

Ben içeri girene kadar bekler ve sonra arabasıyla uzaklaşır.

Giriş holündeki ışıkları açıp merdivenleri çıkıyorum, sonra oturma odasındaki anahtarı çeviriyorum.

Her şey bıraktığım yerde. Hiçbir şey yerinden oynamamış. Yeni not yok. Gerçi, kağıt bırakmamıştım.

"Evdeyim," diyorum. "Bugün yaşadıklarımı inanamazsın."

Mutfağa gidip bir bardak su alıyorum. Onu kanepeye götürüyorum. Ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Austin'in evde olup olmadığını görebilirim — kardeşinin evinde geçirdiği günden dönmüş olabilir.

Ya da burada oturup bu evdeki şeyle iletişim kurmaya çalışabilirim, bu dünyada sevdiğim ve beni seven herkesin bana var olmadığını söylediği, sözlerle ya da eylemlerle varlığına inanmanın delilik belirtisi olduğunu söylediği şeyle. Affedilemez bir suç.

Bacaklarımı altına çekip, baldırlarımın üzerine oturuyorum.

"Merhaba," diyorum.

Kahkaha. Alçak ve uğursuz, uzak bir gök gürültüsü gibi. Arkamdan geliyor.

Merdivenlerden mi, koridordan mı?

Dönüyorum.

Kalbim vahşi bir çaresizlikle atıyor; gözlerim, bulunmak istemediği sürece bulamayacakları bir şeyi odada arayan iki büyük aptal gibi. Boşuna arıyorlar ve çorak kalıyorlar ama kapanmıyorlar, gözlerini kırpma için bile. Vazgeçmiyorlar çünkü umutsuz olduğunu kabul edemeyecek kadar aptallar, aradıklarını görseler bile bunun bir zafer olmayacağını anlayamıyorlar.

Demek paranormal olaylar insana böyle bir şey yapıyor. Zihnini bedeninden ayırıyor, mantığını kangrenli bir uzuv gibi koparıyor.

Bu eşsiz bir ıstıraptır. Empati yerine daha çok alay konusu olmaya neden olan bir ıstırap. Roy'u düşünüyorum ama onu aramak için fazla gururluyum.

Ve içimde, buraya gelmek için bir sirk toplayacağına dair rahatsız edici bir şüphe var. Tüm medyumlar ve canavar avcıları, abartılı oyuncaklarıyla, iPhone kameralarıyla, üzücü YouTube kanallarıyla. Bununla sessizce ilgileneceğine, benim inancımı ifşa etmeyeceğine güvenemem.

Kendimle dalga geçemem. Tüm hayatım imajım üzerine kurulu. Acaba iblis bunu biliyor mu?

Acaba ona fazla değer mi veriyorum?

Şimdi ortalık sessiz olduğuna göre, bunun hala burada olduğunu nasıl biliyorum acaba? Beni izlediğini. Arkamda, şöminenin önünde durduğunu. Ne kadar hızlı dönersem dönsem

ne kadar hızlı dönersem dönsem, onu göremeyeceğim, çünkü o daha hızlı. Çünkü şu anda bedeninde değil.

Omuzlarım geriye doğru kayıyor, duruşum cesaret taklidi yapıyor.

Dönüyorum. Bütün ev sallanıyor. Tavan vantilatörü dönmeye başlıyor.

Kahkaha sesi yine geliyor.

Arkamda. Her zaman arkamda. Nereye dönersem dönelim.

"Şöyle bir şey var," diyorum, bacaklarımı altımdan çekip her iki ayağımı da haliya sağlamca basıyorum. "İstediğim zaman gidebilirim. Burada yaşamıyorum. Benimle oynamak istiyorsan, nazik oynamalısın."

Su bardağımı bitirip mutfığa doğru yürüyorum, bu gece burada yalnız kalabilecek miyim diye merak ediyorum.

Sürtünme sesi beni durdurur. Dört uzun, belirgin sürtünme sesi.

Dördüncü ses sırasında pes ediyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum.

Haftalar önce özenle beyaz boyayla astarladığım şöminenin yanındaki duvarda dört devasa çizik var. Alçıpanın derinliklerine kadar uzanıyor.

Çizikler belirli bir şekil oluşturuyor. Bir görüntü. Büyük. Oyun parkındaki paslı eski atlıkarıncalardan birinin büyüklüğünde, dizlerinizi sıyırıp Neosporin sürmenizi garantileyen türden.

Evet, işte burada. Bir yanıt.

—

AUSTIN'İN SAÇLARI ISLAK. Yatakta, çarşafların üzerinde, sadece boxer şortuyla yatıyor. Garaj kapısını benim için açık bırakmış ve içeri girmemi söylemiş.

"Selam," diyor.

Ayakkabılarımı ve elbisemi çıkarıp ona doğru sürünerek yaklaşıyorum. Başımı onun çıplak göğsüne yaslıyorum.

Beni kollarına alıyor, elini sırtımda gezdiriyor.

Boğazımda o kadar acı veren bir yumru var ki, ılık atmak istiyorum. Saımda, yangını, babamın kitabı yakmasını, alevlerin onu kle, yok olana dönüştürmesini hatırlatan duman kokusu var. Bana yazdığı, asla okuyamayacağım sözler.

Ve gözlerimi kapattığımda, kaşlarını çatmış bir yüz görüyorum. Hasarlı bir duvar. Bir şey var ama kanıt yok.

şu anda onun kollarında ağlasam, Austin beni teselli ederdi. Nedenini ona söylememe gerek kalmazdı.

Ama gözyaşlarımı bir silah gibi kullanıyorum. Onlar samimi olamazlar. Bu yüzden ağlamayacağım. Bu dürtüye karşı koyacağım. Austin'in gğ्सne gülümserim ve dilimi nazikçe meme ucuna srerim.

—

"İşe geç kalacağım," diyor Austin, ben boynunu öperken. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Alarmı çaldı ve beni uyandırdı, dn gözlerimin önünden hızlıca geçti. Hangisi daha üzücü bilmiyorum: anılar mı, yoksa zihnimin montajı ne kadar kötü düzenlediği mi?

Geri kalanını unutmak, anı yaşamak için onu öpmeye başladım. Pek işe yaramıyor.

"Clio," diyor.

"Arayın," diyorum. "lmezler. lrlerse de, bu sizin suunuz mu, yoksa sadece zamanın acımasız akışı mı?"

"Sapıka konuşmalarını geliştirmelisin," diyor ve beni güldürüyor.

Beni gldrdğnde, gerçekten komik bir şey söylediğinde her zaman şaşırırım. Tüm arkadaşlarım standartlarımın çok yüksek olduğunu söylüyor, ama bu benim başından beri bildiğim bir şey. Yeterince yüksek değiller.

"Clio," diyor Austin, saçlarımı geriye iterek.

"Austin."

"Gitmem gerek," diyor. "Gitmek istemiyorum."

"İstemeseydin, gitmezdin," diyorum, ondan kayarak. Bana istediğim şeyi vermediği için hayal kırıklığına uğruyorum. Arkadaşlık. Dikkatimi başka yöne çekecek bir şey.

"Öyle mi?" diye soruyor, üzerimden kalkıp komodinine doğru sendeleyerek.

Ayaklarım yere değdiği anda, bir anı yatak altındaki bir canavar gibi ayak bileklerimi yakaladı. Dün gece bir rüya gördüm. Ailemle ilgili. Babam ve Amy ile değil. Babam ve annem ile. Kavgalarından birini. Anı, rüya, nefes almadan beni içine çekiyor.

Senin standartlarına uymayan başka ne yapıyorum, hmm? Annem bağırdı. İlk evimizin oturma odasındaki kanepede, Daphne ve Leda'nın arasında sıkışmışım. Birbirimize sarılarak mutfaktan gelen çığlıkları dinliyorduk. *Neden bana bir liste yazmıyorsun?*

Bir tabağın temiz olup olmadığını görmek o kadar mı zor? Bu senin işin. Bütün gün başka ne yapıyorsun? Bu çok mu fazla bir istek?

Tabak kırılma sesi. *Hiçbir şey senin için yeterince iyi değil!*

Nefes alamıyorum.

"Keşke seninle yatakta kalabilseydim," diyor Austin, bir çift kot pantolon giyerken. "Güven bana."

Eğiliyorum, her şeyin kenarları bulanıklaşıyor. Sonunda nefes almayı başarabiliyorum.

Nefes veriyorum.

"Clio? Hey." Elini uzatıp yüzüme dokunuyor. "İyi misin?"

"Harikayım," diyorum, elini iterek. Kalkıp yerden elbiseyi alıyorum, başımdan geçiriyorum.

"Tamam..." Biraz sinirlendiğini anlayabiliyorum ve bu yüzden ona daha fazla saygı duyuyorum.

Birinin bana sadece katlanması çok sıkıcı.

Aniden kötü niyetli bir merak duyuyorum. Onu ne kadar zorlayabilirim? Babamın anneme konuştuğu gibi benimle konuşacak mı? Bunun için ne kadar kırılmam gerekir? Yaklaştım mı? Hiç olmadığı kadar mı yaklaştım?

"Beni tren istasyonuna bırakabilir misin?" diye soruyorum.

"Tabii," diyor. "Önce sana kahve bile ısmarlarım."

"Bu seni geç kalır mı?"

Omuzlarını silkiyor.

Onu öpüyorum ve sonra kulağına, dizlerinin titremesine neden olacak bir şey fısıldıyorum. "Bu kadar müstehcen konuşma nasıl?"

(W) Şehre vardığımda, eski sevgilimden esrar alıp çatımda içiyorum. Tekrar kendi kendime ilaç tedavisine başladım. Ufka bakıyorum. Instagram'da gezinirim. "Roy Johnston"u Google'da aratırım ve New England Occultist Society'nin web sitesine ulaşıyorum, site o kadar dandik ve acınasıdır ki hemen kapatırım.

Daphne'yi arıyorum ve hemen cevap veriyor. "Clio."

"Evet," diyorum.

"Dostum. Ne oldu? Ne oldu?"

"Senden sekiz bin cevapsız arama geldiğine göre, zaten biliyorsundur diye düşünüyorum."

"Senin ağzından duymak istiyorum. Senin tarafını."

"Anne ve babamın bulaşıklar yüzünden kavga ettiklerini hatırlıyor musun? Kirli tabak yüzünden kavga ettiklerini?"

"Ne?"

"Dün gece bir rüya gördüm, ama sanırım o rüyalar gibi, aslında bir anıydı. İkisi eski evimizin mutfağında birbirlerine bağırıyorlardı. O, annem tabakları yıkamadığı için kızgındı. Bunun annemin tek işi olduğunu ya da ona benzer bir şey söyledi. Sonra annem tabağı kırdı. Paramparça etti."

"Alexandra birçok tabak kırdı. Bardakları. Vazoları. O kadar dramatikti," diyor Daphne. "Bunun ne alakası var?"

"Hiçbir şey. Her şey."

"Neyin var senin? Sesin..."

"Kafam güzel," diyorum. "Ve yorgunum. Yorgunluğun ötesindeyim, Daffy." "Neden bana söylemedin?"

Bulutlar çok hızlı hareket ediyor. "Neyi?"

"Kitap. Bana söyleyebilirdin, ama söylemedin. Bana yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Söylemedim."

"Yalan söyledin."

"Babam kitabımı yaktı. Neden bu konuşmanın konusu bu değil?"

Neden benim hatam olsun ki?"

"Bu... bunu yapmamalıydı. Ama üzüldüğü için onu suçlayamazsın."

"Aslında suçlayabilirim."

"Sınırı aştın. Sözüünü tutmadın. Yalan söyledin," diyor. "Hepimize."

"Sana ne borçluyum?" diye soruyorum, şehri seyrederek. Kızgın olmaktan çok sinirliyim. Daha anlayışlı olmamasına hayal kırıklığı duyuyorum. Ondan empati bekliyordum ve bunu göremediğim için üzülüyorum. "O sözü çocukken verdim. Sınıf arkadaşlarım hala Noel Baba'ya inanırken."

"Tamam. Yine de," diyor. "Kitabı bulduğunda bize gelmeliydin. Okumaya başladığında."

"Yaptığım her şey için senin onayına ihtiyacım yok."

Dilini şaklatıyor. "Evet, bunu açıkça belirttin. Ama o zaman sonuçlarına katlanmalısın. Yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmelisin."

"Leda gibi konuşuyorsun."

"Ona karşı çok sert davranıyorsun. İkimize karşı," dedi. "Ve babaya karşı."

"Ya yeterince sert olamazsam?" diye soruyorum. Esrar beni sakinleştirmiyor. Sadece daha da endişelendiriyor. Bakışlarımı aşağıdaki sokağa çeviriyorum. Bir binadan atlama dürtüsü hissettiğinde bu ne denir? Bu dürtünün bir adı yok mu? Ölmek istemiyorum. Sadece düşmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. "Ya babam sandığımız kişi değilse? Ya annemin söylediği gibi biriyse? Onu Amy ile aldattı ve bu konuda yalan söyledi."

"Bunu bilemezsin." "Vay

canına. Her neyse,"

diyorum.

Derin bir nefes alır. "Özür dilemelisin." "Kime özür dileyeyim?"

Kaptan Beatty'ye mi?"

"Evet. Ve Leda'ya. Ve Amy'ye. Herkes çok üzgün."

"*Ben de* üzgünüm," diyorum, sesim titriyor. "Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm."

Gözlerimi kapatıyorum ve karanlık olması gereken yerde duvardaki çizikleri görüyorum. Kaşlarını çatmış yüzü.

"Lütfen, Clio," diyor Daphne. "Beni dinle. Alexandra'nın gitmesi... işleri karmaşık hale getiriyor. Duygusal olarak. Ama o bize zarar verdi. Bize nasıl bağırıldığını hatırlamıyor musun? Evde bizi kovalardı. Lanet olası bir şeytan çıkarma ayini sırasında bizi terasta kilitli tuttu. Dans resitalimize kavgacı, sarhoş bir halde geldi, bizi utandırdı ve sonra otoparkta arabasını çarptı. Bunun hakkında hiç konuşmadığımızı biliyorum, ama ben bunu düşünüyorum. Ayılmadan, şeytanlar hakkında bağırıp çağırmayı bırakmadan bizi göremeyeceğini düşünüyorum, ama o bunu yapmayı reddetti. Biz onun için değerli değildik, Cli. O iyi değildi. Bize kötü davranıyordu. Bize yaptıkları, kötü muameleden başka bir şey değildi.

"Bu senin sözlerin mi?" diye soruyorum, başımı sallayarak, pencerenin kenarından uzaklaşarak. "Yoksa babamın mı?"

"Dur. Benim anılarımı sorgulayamazsın. Benim deneyimlerimi. Bu adil değil. Her şey seninle ilgili değil, Clio."

"*Bu* benimle ilgili. Bütün aile benim etrafımda dönüyor. Ben güneşim. Bu yüzden bana ihtiyacınız var. Özür dilemem ve barışmam için bana ihtiyacınız var, böylece hepiniz normal ve mutluymuşuz gibi davranmaya devam edebilirsiniz, her şey yolunda ve her zaman yolundaymış gibi. Ve ben rol yapmaktan bıktım."

Telefonu kapatıp hemen Veronica'yı arıyorum. "Hey, hey," diyor. "Ne oldu, bebeğim?" "Bu gece dışarı çıkmak ister misin?"

"Tabii ki."

"Burada sigara içebilir miyiz?" Arkamdan bir ses geliyor. Üst kat komşum. 6B. Saçları kısa kesilmiş, bebek yüzlü ve işsiz, kirasını ödeyen şımartıcı ebeveynleri var. Ne zaman yanından geçsem ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Onda Daphne'nin eski evcil gerbilini hatırlatan bir şey var. Belki de çok sevimli ama konuşma yapamıyor gibi görünmesi.

"Yakalanmadığın sürece ne istersen yapabilirsin. Sigara iç. Çılgın bir parti ver. Havai fişek patlat. Keyfine bak," diyorum,

ona çakmağımı atıp göz kırpıyorum. İçeri giriyorum. "Üzgünüm V. Yedi buçuk nasıl?"

—

Akşam yemeğinde sarhoş olduktan sonra barlara gittik ve bir şekilde gece yarısından sonra lanetli Scorpio kulübüne vardık, bu da iyiye işaret değildi.

Kiera ve Kaleigh ile birlikteyiz. İkisi de kokain kullanıyor, ama hangisi olduğunu hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Akşamın farklı saatlerinde ikisini de tuvalete kadar takip ediyorum, bana likörden daha sert bir şey ikram etmelerini umuyorum, ama öyle bir şey olmuyor.

Müzik çok banal ve o kadar yüksek ki acı veriyor. Kimse dans etmiyor. Hepsi çılgınca dans ediyor.

"Vape'imi denemek ister misin?" diye bağılıyor Kiera.

"Evet," diye bağııyorum.

Elimden tutup beni dışarı çıkarıyor. Hafifçe yağmur yağıyor. Sisli.

"Burası berbat bir yer," diyor, vape'ini çıkarırken. "Ama aynı zamanda en iyi yer de olabilir mi? Bilmiyorum. Kendimi canlı hissediyorum. Sanki yine on yedi yaşındayım. Kulüplere gizlice giriyormuşum gibi."

"Doğru," diyorum. Sokak çok sessiz. Çok boş. Kıyamet gibi. "Kokain içmek istiyorum."

"Sanırım Kaleigh'de var."

"Sert uyuşturucular ve çocuk işçiliği pijamaları. O gerçek bir patron." Onun vape'inden bir nefes alıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Az önce ne dedin?"

Nane aromalı buharı dışarı veriyorum. "Sakin ol. Onu yargılamıyorum. Uyuşturucuyu ben istedim, hatırladın mı?"

"Hayır. Sen... 'çocuk işçiliği pijamaları'

dedin." "Evet. SLIP ile ortaklığı." "O benim işim."

"Oh," diyorum. Mesajlaşmayı yanlış okumuş olmalıyım. "Tebrikler."

"Bunu söylediğine inanamıyorum. Çocuk işçiliği yok," diyor ve elime aldığı elektronik sigarayı elimden kapıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağırır. "Yok!" "Sen öyle diyorsan öyledir. Sen bilirsin, değil mi?"

"Ben gidiyorum," der ve Balenciaga bıçak topuklu ayakkabılarıyla olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşır. Herkesin Balenciaga'nın BDSM oyuncak ayı skandalı hakkında beş dakika boyunca öfkeli olduğunu hatırlıyorum. Moda dünyasında kimse modadan başka bir şeyle ilgilenmez; sadece itibarlarını korumak için ilgileniyormuş gibi yaparlar.

Keira'yı çağırıp özür dilerim, ama ne için? Sadece vape'ini aldığı için üzgünüm.

"Akrep," diyorum, başımı sallayarak. İçeri girip aşağıya iniyorum ve Veronica ile Kaleigh'i barda kollarını kavuşturmuş halde buluyorum.

"Neden Kiera'ya öyle dedin?" Veronica müzik sesini bastırarak bana soruyor.

"Çünkü SLIP ortaklığının Kaleigh ile olduğunu sanıyordum." "Asla yapmam. *Asla*," diyor Kaleigh. "Asla ama asla."

"Sen hariç herkese mesaj attı," diyor Veronica. "Durum kötü. Çok kızgın."

Omuz silkiyorum. "Aşacaktır. Ayrıca, yanılmadığımı biliyorsun."

"Evet, ama bunu *söyleme*." Veronica'nın kendini beğenmiş tavırlarından nefret ediyorum. Güney Carolina'dan New York'a sadece güzelliği ve *Sex and the City* DVD'lerinin kutu setiyle taşındı. Yakında kocası olacak bir avukat erkek arkadaş buldu, o da ona banliyöde güzel bir ev alacak ve düğün ve taşınmadan sonra, ev döşendikten sonra, içeriğini değiştirmesi gerektiğini fark edecek, bu yüzden bebek sahibi olmaya başlayacak ve umarım paylaşacak kadar sevimli bebekler olacak.

Neden herkes bu kadar tahmin edilebilir?

"Yarın onu arayıp özür dilemelisin," diyor Kaleigh. "Daha fazla drama yaşamamak için."

"Neden haklı olduğum için özür dilemek zorundayım?"

diye soruyorum. İkisi birbirlerine bakışıyor.

"Arkadaşlarım benim tarafımda olmak istemiyorsa, eminim genel halk benim tarafımda olacaktır," diyorum, gülümserken üstü kapalı bir tehdit yapıyorum.

"Evet, haklısın," diyor Kaleigh. Sahte bir esneme yapıyor. "Biliyor musun, yorulmaya başladım."

Tesadüfen, Veronica da öyle.

Hızlıca vedalaşıp dışarı çıkıyorlar. Influencer etiketi konusunda yazılı olmayan bir kuralı çiğnedim ve şimdi onlar tedirgin. Biz sabote etmiyoruz, destekliyoruz. SLIP'i kamuoyuna ifşa edersem, Shine Inc. ne olacak? Elmaslarını nereden temin ediyorlar? Veronica hiç sordu mu? Peki ya yüz düzeltme? Photoshop ne olacak? Sattığımız hayatların yalanı ne olacak?

Stilist olarak kariyerim olduğu için kendimi tam olarak bir influencer olarak görmüyorum. Ama sponsorluklar yaptım. Hepimiz aynı sığ ve kirli kum havuzunda oynuyoruz.

Huzurevindeki Austin'i düşünüyorum. Hayatında iyi şeyler yapıyor. Özverili. Peki bu onu nereye getirdi? Annesinin bodrumuna.

Sanırım onu özlüyorum. Bu da onu nefret etmeme neden oluyor.

O iyi değil çünkü iyi olamaz. Çünkü kimse iyi değil. Babam değil. Muhtemelen Tommy bile değil.

Scorpio'dan çıkıp dolaşmaya başlıyorum. Yemek istiyorum ama aç değilim, ya da açım ama yemek istemiyorum. Susadım. Yorgunum. Uyumak istemiyorum. Uyuşturucu istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Eve gitmek istiyorum. Evde, Edgewood'da, o somurtkan yüze bakmak istiyorum. O kadar uzun süre bakmak istiyorum ki bana gülümsesin.

"Bakın kim gelmiş," diye bir ses duyuyorum. Dönüp bakıyorum ve tanıdık birini görüyorum.

Yakışıklı. Tam zamanında. Ethan. "Benim Lower East Side Sindirellam."

Reverans yapıyorum. "Belki bana yardım edebilirsin. Ayakkabımı kaybetmişim galiba."

Sarhoş arkadaşlarından ayrılıp bana yaklaşıyor. "Seni son gördüğümde beni arabadan atıyordun."

"Ne kadar kaba bir davranış," diyorum. "Sana telafi edeyim." O gülüyor. "Evet, uh, buna bir daha kanmayacağım."

"Neye?" diye soruyorum, şanslı bir taksi çağırarak. Kapıyı açıyorum. "Geliyor musun?"

"Bana cevap vermiyorsun. Tek bir mesaj bile."

"Çok meşgulüm," diyorum. "Taksi sayacı çalışıyor. Vakit nakittir, Ethan. Bunu herkesten daha iyi bilirsin."

"Beni yine kovarsan, yemin ederim..." diye devam eder. Arkadaşlarına işaret eder, sonra beni taksiye kadar takip eder.

Şoföre adresimi veriyorum, sonra Ethan emniyet kemerini takarken ona biraz yaklaşıyorum.

"Ne kadar da izci gibisin," derim, bacağına okşayarak.

Bana bakar, gözleri boynuma takılır. Elini uzatır ve yılan kolyemi kaldırır.

"Bunu Veronica'nın partisinde mi aldın?"

"Evet," diyorum. "Bir ömür boyu yetecek kadar parıltı ile birlikte." "Haftalarca saçımdan yıkadım," diyor.

Köprüyü geçip nehrin manzarasını seyrettikten sonra, Flatbush Caddesi'nde hiç nefes almadan sevişmeye başlıyoruz. İyi bir öpüşücü değil, ama benim için bir şey yapmam gerekiyor.

Elimi kot pantolonunun üzerine koyuyor, böylece onun sertleştiğini hissedebiliyorum. Bu beni tahrik etmiyor. Midemi bulandırıyor.

Ne yapıyorum ben?

"Burada bırakabilirsin," diyorum taksi şoförüne, cüzdanımı ararken. "Ben öderim," diyor Ethan.

Onu tekrar terk edeceğime emin olsam da, ödemeyi ona bırakıyorum.

Arabanın kapısını açıp kaldırıma çıkıyorum. Duman kokusu alıyorum. Yangın. Ben miyim? Hayal gücüm mü? Burnuma kitapların yanma kokusu mu geliyor?

Ama sonra ısı hissediyorum.

"Kahretsin," diyor Ethan.

Köşeyi döndüğümüzde yanıp sönen ışıklar görüyoruz. İtfaiye araçları. Alevler — kırmızı ve sarı, yüksek ve uzanıyor. Acımasız. Açgözlü. Hava yıkım kokusuyla dolu. Sokağım cehenneme dönmüş.

Benim binam yanıyor.

IT, 6B'nin dahisiydi. Çatıda bir parti verdi ve saygın ekibinden biri, muhtemelen kafası çok iyi olduğu için, s'mores yapmak istediklerini söyledi. s'mores yapmak istediğine karar verdi ve geçici bir ateş çukuru yaptı, ama bu ateş çukuru daha çok çatıyı ateşe vermek gibiydi.

İki gün sonra, dizüstü bilgisayarımı, mücevherlerimi, kıyafetlerimi ve pasaport, vergi kayıtları vb. tüm evraklarımın bulunduğu yangın kasamı geri alabildim. Yangın kasası, taşındığımda babamın bana verdiği bir hediye idi. Ayrıca, kiracı sigortası yaptırmamda ısrar etmişti, şimdi bunun için minnettarım. Neyse ki, dairemdeki hasar çok azdı. Üst katlar o kadar şanslı değildi.

İyi tarafı, bu talihsiz yangın yüzünden arkadaşlarım Kiera'ya söylediklerim için bana kızamıyorlar. Kiera beni affetti. En azından öyle söyledi. Dün hep birlikte öğle yemeğine çıktık. Ethan bana bir günlük spa kartı aldı. Kız kardeşlerim beni kontrol ediyorlar. Helen teyzem bana para gönderdi. Babam aradı. Beni almaya gelmeyi teklif etti ama ben hayır dedim. Beni şehirdeki bir otelde kalmamı teklif etti, ben de kabul ettim.

Otelde bir haftadır kalıyorum.

Sahip olduğum her şey, yani kurtarabildiğim her şey, duman kokuyor. Bu oda da artık duman kokuyor.

Burada sonsuza kadar kalamam.

İstediğim zaman gidebilirim. Burada yaşamıyorum. Benimle oynamak istiyorsan, nazik davranmalısın.

Evden ayrılmadan önce böyle demiştim. Şehre dönüp stresimi atmak için çatımda sigara içmeden önce. Aptal komşuma cesaret verici sözler söylemeden önce, istemeden onu kundakçılık yapmaya teşvik etmeden önce.

Bu, Edgewood'da olanların suçu değil. Doğrudan değil. Tesadüf de değil. Bu bir neden-sonuç ilişkisi. Kötü kararlar veren ve felakete yol açan bir sıkıntı. Tüm kötü durumların daha da kötüye gitmesinin nedeni bu. Umutsuzluğa kapıl, içindeki şeytanların kazanmasına izin ver, annem gibi ol.

Ben daha iyi biliyorum.

"Benimle kalabilirsin," diyor Austin. Küvetteyken onu hoparlöre bağlıyorum. "Gündüzleri evinde çalış. Geceleri burada kal. Yukarıda misafir odası da var. Eğer istersen."

"Misafir odası mı?"

"Sana seçenekler sunuyorum."

"İlginç," diyorum. "Benimle günah içinde yaşamak istemiyor musun? Seni hiç eski kafalı biri olarak görmemiştim."

"Hayır mı? Ya öyleyse? Hadi evlenelim."

"Beni eğlenceli bir şeyle baştan çıkarma."

"Annem çok sevinir."

Şaka artık komik değil. "Bir karar verdiğimde sana haber veririm. Gitmem gerek."

Telefonu kapatıyorum.

Edgewood'a geri dönme düşüncesi beni korkutuyor, nefes almayı unutmama neden oluyor, kendi derim tarafından sıkıştırılıp boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. Yine de bir şekilde geri dönmeme düşüncesi daha da kötü.

Çünkü geri dönmek istiyorum. Beni korkutsa bile. Belki de beni korkuttuğu için.

Daha önce sahip olmadığım bir mazeretim olduğunu fark ettim. Bu yangının ardından tadilat projesini bırakırsam kimse beni suçlayamaz. Bitirmek için baskı yok. Bitirmek istediğimde bitiririm. Leda'ya evi satışa çıkarmasını söyleyeceğim, yeni bir daire için depozito parasına ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. Buna karşı çıkamaz.

Bir yanımla hala bitirmek, onlara göstermek, kız kardeşlerime ve babama inat etmek istiyor. Ama göreceğiz.

Bir yanımla sadece ne olacağını bilmek istiyor. Şimdi nasıl çekip gidebilirim? Bu yanımla kalmış doğaüstü gizem

Eski hayatıma dönmek, ki ne yazık ki şeytandan sonra çok daha az heyecan verici görünüyor.

Lisedeki erkek arkadaşım Kyle Matheson, korku filmlerini izlemeyi çok severdi. Biletleri ve patlamış mısırı o öderdi, sonra otoparkta arabasında öpüşürdük. O çok yakışıklıydı ve harika öpüşürdü, ben de oyuna girmiştim. Bir yaz gecesi eve geç geldiğimde, kız kardeşlerim üst kattaki banyodaydı. Daphne, Leda'nın saçını boyamasına yardım ediyordu.

"Neredeydin?" diye sordu Leda.

"Sinemada," dedim, dramatik bir hava katmak için buklelerimi omzumun üzerinden attım.

"Ne gördün?" diye sordu Daffy.

"*Cannibal Dinner Party* adlı bir sanat filmi."

İkisi de gözlerini devirdi. Barneses ailesi için korku filmi, bariz nedenlerden dolayı tercih edilen bir tür değildi.

"O saçmalığı nasıl izleyebildin bilmiyorum," dedi Leda.

"Kyle seviyor," dedim, amonyak kokusunu gidermek için biraz parfüm sıktım. "O kadar da kötü değil. Eğlencelidirler."

"O filmleri hiç anlamadım," dedi Daphne. "İnanamıyorum. Bir grup aptal genç, orada katil yamyamlar ya da hayaletler falan olduğu söylentileri var, hadi gidelim! Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Merak. Heyecan," demiştim. "Ben giderdim."

Bana nasıl baktıklarını hatırlıyorum. Sanki deliymişim gibi. Omuz silktim ve tuvaletten çıktım, aramızda temel bir fark olduğunu anladım. Bazıları uçaktan atlar, bazıları tek başına Avrupa'yı gezer, bazıları Everest'e tırmanır, bazıları köpekbalıklarıyla yüzer, bazıları sokakta tanıştıkları seksi yabancılarla sevişir, bazıları eroin kullanır, tehlikesine rağmen bunun değerini bildikleri için kafayı bulmak için peşinden koşar. Ve bazıları oturup "Ben *asla yapmam*" diye düşünür.

Evet, ev beni korkutuyor. Ama hiçbir şey, o trajik, sıkıcı, asla yapmayacak insanlardan biri olabileceğim düşüncesi kadar beni korkutmuyor.

Bu yüzden otel odamı topluyorum, bazı eşyalarımı depoya bırakıyorum ve Uber ile New Jersey'e gidiyorum. Masrafları babamın hesabına yazdırıyorum. Umarım

nereye gittiğimi görür.

—

Edgewood'a vardığımda kapının önünde bir paket bekliyordu.

Onu içeri alıp açtım, sırtımı kaşlarını çatmış duvara dayadım.

Sipariş ettiğim annemin kitabının kopyası. Bir şekilde bana bıraktığı kopyadan daha kötü durumda. Sırtı çatlamış, kapağı yıpranmış. Sayfalar sararmış ve kokuyor — üst notada kusmuk, alt notada ter kokusu.

Yemek masasına oturup kitabı karıştırarak kaldığım yeri arıyorum. Ama konsantre olamıyorum, arkamdaki kaşlarını çatmış yüz yüzünden odaklanamıyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum.

Resim şortumu ve tişörtümü giyip, macun bıçağımı ve biraz macun alıyorum. Duvardaki derin çizikleri, bunların neden oluştuğunu düşünmemeye çalışarak düzeltiyorum. Kim yaptı bunları?

Bu sırada manikürüm mahvoluyor.

Garajdaki evye, macun bıçağımı yıkamak ve tırnak etlerimde kuruyan spackle'ı temizlemek için kullanışlı olurdu, ama fare katliamından sonra oraya geri dönmeyi reddediyorum. Bunun yerine mutfak evyesinde ellerimi yıkıyorum.

Kötü kokan bir şeyin kokusunu alıyorum, burnumu takip ederek buzdolabına gidiyorum. Açtığımda iç organlar görüyorum.

Mor kan.

Jöle. Kavanoz yan yatmış, kapağı açık. Her yere bulaşmış, üzerinde tüylü beyaz küf lekeleri var.

Kapıyı çarparak kapatıyorum.

Gözlerim tezgâhtaki ekmeği bulur. O da küfle kaplıdır, o kadar ki plastik poşetten dışarı taşmak üzeredir.

Hava korkunç derecede nemli, ama yine de bu kadar küf olması çok garip. Ve babam olmadan, benim yerime bunu temizleyecek kimse yok.

Yüzüme bandana bağlayarak burnumu ve ağzımı kapatıyorum, sonra ekmeği çöp torbasına atıp isteksizce buzdolabına geçiyorum. Temizlik yaparken müzik açıyorum ama bu da durumu daha katlanılır hale getirmiyor

kabul edilebilir hale getirmiyor. Küflü, yapışkan, iğrenç. İki süngeri mahvediyorum ve bir şişe limon kokulu Lysol'ü bitiriyorum. Buzdolabı artık gerçekten pırıl pırıl, ama bana kalırsa bir daha asla temiz olmayacak.

Mutfaktaki işimi bitirdiğimde, uzun bir duş alıyorum. Su sıcaklığı kaynar sıcak ile buz gibi soğuk arasında değişiyor. Havluyla kurulandıktan, giyindikten ve kanepeye oturduktan sonra bile rahatlayamıyorum. Terliyorum, sonra titriyorum, bu yüzden bir battaniye alıyorum, sonra yine terliyorum.

Nem kırılma noktasına ulaşıyor ve yağmur yağmaya başlıyor. Kalkıp sürgülü kapıları kapatıyorum. Yağmuru izlemek için duruyorum, evin üzerine düşen yağmur damlalarının sesini dinliyorum. Ses neredeyse duyulmaz hale geliyor. Uzun, sürünerek atılan adımlar. Neredeyse.

Dönmeye çok korkuyorum.

Gözlerim kocaman açılmış, kırpmıyor. Boynum tutulmuş. Kafam sabit. Hareket eden tek yerim dudaklarım, dişlerim, çenem — titriyorlar ve takırdıyorlar.

Sürgülü cam kapılarda kendi yansıma doğru bakıyorum. Gözümün ucuyla başka bir şey fark ediyorum. Bir siluet. Arkamda, odanın içinde bir gölge.

Bu gölgenin bana ait olamayacak kadar büyük olduğunu biliyorum. Ve şekli... Beynim onu tam olarak anlayamıyor.

Bir şimşek çakıyor, ardından düşük bir gök gürültüsü geliyor ve ardından sessizlik başlıyor. Ürkütücü bir sessizlik.

Sonunda yavaşça dönüp odanın diğer tarafına bakıyorum.

Orada kimse yok. Hiçbir şey yok. Hala masanın üzerinde duran kitap hariç. Ama masanın başka bir yerinde. Belki. Onu nereye bıraktığımı bilmiyorum. Hatırlamıyorum.

Yanına gidip onu alıyorum. Daha önce okumadığım bir bölüm açılıyor. Bu kitapta annemin notları yok.

Ama notlar var.

Peder Bernard, evi daha ayrıntılı incelemek ve şeytani ele geçirilme konusundaki değerlendirmesini doğrulamak için bana ulaşabileceğim kişilerin listesini vermişti.

İlk aradığım yer Baltimore'dan bir paranormal araştırma ekibiydi. Seyahat masraflarını karşılamam karşılığında davayı almayı kabul ettiler. Kız kardeşimden para ödünç aldım, ama ne için olduğunu söylemedim. Utanmıştım, mahcup olmuştum. Ekip ilk aramamdan bir ay sonra geldiğinde durum daha da kötüleşti. Aşırı miktarda "ekipman" taşıyan dört adam, çamurlu botlarını çıkarmaya bile tenezzül etmediler.

Evde dolaşarak cihazlarını, oyuncaklarını ellerinde tutuyorlardı.

"Burada kesinlikle bir şey var," dedi adamlardan biri, kot pantolonunu çekerek. "En güçlüsü alt kattaki yatak odasında. Bence şeytani olacak kadar agresif değil."

"Ne demek 'agresif'?"

"Şeytanlar tırmalar, ısırır, oyuk açar. Hırlar, kükrer. Daha hedef odaklıdır. Şeytanlar genellikle insanları ele geçirir, yerleri değil."

İSTEDİĞİNİZ

HERHANGİ BİR DERİYİ

GİYİN EV DERİSİ

"Ama Peder Bernard dedi ki..."

Elini kaldırdı, birini kesmenin en kaba yolu. "Sizi ikinci bir görüş için bize yönlendirdi. Rahipler sadece şeytan çıkarma ile uğraşırlar. Biz ise tüm doğaüstü müdahalelerle uğraşırız. Sadece tavuk yerseniz, her şey tavuk gibi gelir."

Ekibinin geri kalanı çoktan toparlanmaya başlamıştı. "Eğer bu... bir iblis değilse, o zaman nedir?"

"Poltergeist. İnsan olduğunu unutan huzursuz hayalet. Kötü niyetli olmaktan çok yaramazdırlar," dedi, kolumu okşayarak

ve göğsüme bakarak. "Bu iyi haber. İblis istemezsin, inan bana."
"Yaramazlık yapmıyor gibi geliyor. Sanki... beni izole etmek istiyor gibi. Beni yalnız hissettiriyor. Ve deli gibi."

ASLA YALNIZ
DEĞİL, HER
ZAMAN EVDE

Bunu yüksek sesle söylediğimi duyunca, evimde yaşayan şeyden değil, eski kocamdan bahsediyor olabileceğimi fark ettim. Kendimi yansıtıyor muyum diye merak ettim.

"Evet, şey," dedi adam omuz silkerek.

"Poltergeist'la ne yapacağım?"

"Biz sizin için halledebiliriz..." Ardından bana hizmetlerinin bedelini 3500 dolar olarak söyledi.

O kadar param olmadığını söylediğimde, kredi almamı önerdi.

"Kızlarınızı tehlikeye atmak istemezsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Kötü niyetli olmadığını söylemiştin, değil mi?"

Yine omuz silkti. "Yine de. İblisler daha şiddetlidir, ama poltergeistlerin fiziksel temas kurdukları bilinir. Saçını çeker, sandalyenizi çeker, bunun gibi şeyler."

"Bunu düşünmem gerek."

Bana kartını verdi. "Beni ara. Herhangi bir şey için." Göz kırparak gitti.

Listedeki sonraki isimler Maine'den yaşlı bir evli çift, damatları ve bir başka AV kulübü üyesiydiler. Video kameralarını getirmişlerdi ve çekim yapmamalarını tercih ettiğimi söylediğimde çok sinirlendiler. Beni ve kızlarımı röportaj yapmak, evin içinde çekim yapmak, tüm geziyi kaydetmek için plan yapmışlardı.

kendileri ve hayalet avcılığı maceraları hakkında bir belgesel hazırladılar. Telefonda, ziyaretlerinin ve "hizmetlerinin" bunun karşılığında sunulduğunu belirtmemişlerdi. Çekim izni, kayıt izni, kendimi kamuoyunun incelemesine açma izni.

Eski kocamın kontrolü altındaydım. Beni ve ebeveynlik tarzımı sürekli eleştiren eski kocam, beni o kadar endişeli ve paranoyak bir duruma sokmuştu ki, sorguya çekildiğim başka bir duruma düşmüş olmam bana özellikle acımasız geliyordu. Doğru olduğunu bildiğim bir şey hakkında sorguya çekiliyordum. Davranışlarım, seçimlerim, inançlarım için yargılanıyordum.

Başlangıçta, çektikleri görüntülerin aleyhime kullanılabileceğini bildiğim için reddettim, ama sonunda pes ettim. Kapımın önündeydi ve ben çaresizdim.

Onlara izin verdim, feragatname imzaladım. Kızlarımla konuşmamalarını açıkça söyledim. Kızlarımı üst kattaki yatak odasına kapatmıştım ve bir saat boyunca odadan çıkmazlarsa alışveriş merkezine götüreceğime söz vermiştim.

Fark etmedi. Cici tuvalete gitmek için odadan çıktı ve ben alt katta karısıyla konuşurken, kocası üst katta onunla röportaj yaptı ve evdeki ilk gecemde duyduğum kahkahaları açıkladı.

"Belli ki bu odada yaşıyor," dedi kadın, Cici'nin yatak odasına girerken titreyerek. "Ooh, tanrım. Benim burada olmamdan hoşlanmıyor."

Kusmaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Beni burada istemiyor!" diye bağırdı. Gözleri şişti, yeşilden sarıya döndü, sonra beyazlara dönüştü. Bana dilini çıkardı. İnsanların yapabileceğinden çok daha fazla uzamış gibi görünüyordu.

Odanın dışına çıktım, o da dilini sallayarak peşimden geldi.

Gölmeye başladı ve sesi, ilk gece duyduğum kahkaha gibi geliyordu. Az önce tarif ettiğim kahkaha.

Damadı tüm bu süre boyunca çekim yapıyordu.

Neyse ki, ziyaretlerinden sonraki aylarda ve yıllarda çifti saran bir dizi dava ve skandal nedeniyle, bu görüntüler ve Cici'nin kısa röportajı hiçbir zaman yayınlanmadı. Eski eşim bunu mahkemeye sunmak için ele geçirmeyi başardı.

"Merhaba," dedi kocası, Cici tuvalete giderken onu koridorda yakaladı. Üst kattaki koridor ışıklar sönük olduğunda karanlıktı ve Cici, Goodwill'den seçtiği mavi kurdeleli bir elbise giymiş olarak karanlıktan çıktı. Elbisenin *The Shining* filmindeki Grady kardeşlerin kıyafetlerine benzediğinin farkında değildi, ama eminim ki sosyal hizmet görevlileri ve yargıç bunun farkındaydı.

Önündeki yabancı adama gözlerini kısarak baktı. "Kimsin sen?"

"Yardım etmek için buradayım," dedi adam.

"Hayır, değilsin," dedi. "Neden kötü kokuyorsun?"

Doğduğundan beri hassas bir burnu ve keskin bir dili vardı. "Çürük yumurta gibi," dedi.

Kamera ve AV görevlisine döndü. "Kükürt."

"Gitmelisin," dedi, banyo kapısına yaklaşarak. "Neden, tatlım?" diye sordu.

"Bana tatlım deme," dedi soğuk bir sesle. "Beni duydun mu? Şimdi gitmelisin."

"Özür dilerim. Neden şimdi gitmeliyim?"

"Çünkü seni sevmiyor. Çünkü burada kalırsan, dışarı çıkıp seni yakalayacak. Onu gördüğünde, görmemiş olmayı dileyeceksin. Sonra pişman olacaksın."

O, benim tanıdığım o sinsî küçük gülümsemeyi gösterdi — bana binlerce kez aynı bakışı atmıştı. Ama başkaları için bu, kötü niyetli bir bakış olarak yorumlanabilirdi. Bu, onun

evdeki kötölük tarafından yozlaştığının bir işareti olarak yorumlanabilirdi. Ya da eski sevgilime göre, benim tarafımdan.

Banyoya girdi ve kameranin yüzüne kapıyı çarptı.

GİT VE ASLA GERİ DÖNME AMA YİNE DE
KAFALARININ İÇİNE BAKIYOR VE İYİ
DÜŞÜNCELERİ İÇİYORUM 😊

"Git buradan," dedi kapının arkasından. "Hoşça kal!"

Görüntüler, karısı merdivenlerden yukarı koşup ön kapıdan çıkarken kesişiyor. Sonra her iki kamera da statik görüntüye geçiyor.

Onlar geldikleri şeyle gittiler, ben ise hiçbir şeyim kalmadım. Hiçbir şeyden de az. Beni kullandılar.

Onlar Maine'e geri döndükten sonra, söz verdiğim gibi kızlarımı alışveriş merkezine götürdüm ve işbirliği yaptıkları için her birine bir ödül seçmelerine izin verdim. Elle Barnes & Noble'dan bir kitap seçti, Dee hiçbir şey seçmedi ve Cici Macy's'ten pahalı bir çift küpe seçti. Rüşvetimi verdikten sonra, onları yemek alanına götürdüm, orada iki tabak tavuk teriyaki paylaştık ve onlara gerçeği anlattım.

"Bu yüzden mi kiliseye gidiyoruz?" diye sordu Dee.

"Bu bir önlem," dedim.

"Bu evin hayaletli olduğunu sanmıyorum," dedi Elle, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Eninde sonunda babasına söyleyeceğini biliyordum. Ona sadıktı. Benim orada olmamdan, onları benim yetiştirmemden dolayı bana kızgındı. Yalvarsaydım, belki biraz zaman kazanabilirdim. Kaçınılmaz olanı erteleyebilirdim.

Ya da yalan söylemeye devam edebilirdim, ama çok yorgundum ve onlardan zaten çok şey saklamıştım.

Kızlarını dünyaya nasıl hazırlarsın? Onları nasıl korursun?

Onlara her çirkin gerçeği anlatarak anlamalarını mı sağlıyorsunuz? Ne bekleyeceklerini bilmeleri için mi?

Yoksa kafalarını hayallerle doldurup en iyisini umuyor musunuz? Kendileri için daha fazlasını istesinler ve dünyanın gidişatına razı olmasınlar, daha iyisini talep etsinler ve belki de bu sayede daha iyi olsunlar diye mi?

"Ben olsam endişelenmezdim," dedi Cici, plastik çatalını bükerek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bizimle mutlu, ama o insanları sevmedi."

EVET

Kız kardeşleri ona baktı. O ise onları görmezden geldi. "Seninle konuşuyor mu?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Seni ilgilendirmez." "Beni ilgilendirir."

"Neyse. Boş ver," dedi, koltuğunda kıpırdanarak. Ne kadar baskı yaparsam, o kadar çekingen olacağını biliyordum. Bu konuda inatçıydı. Ben de konuyu kapattım. Kızları eve götürdüm.

Daha sonra, Cici'ye iyi geceler dediğimde, bir süre yatağının ucunda oturdum ve onunla bir bağlantısı olduğunu düşündüğüm evdeki varlık hakkında daha fazla bilgi vermesini bekledim. O da benim gibi bunun gerçek olduğunu biliyordu.

"Elle babama söyleyecek," dedi, yaklaşık yirmi dakika geçtikten sonra. "Babam çok kızacak."

"Biliyorum."

"Babam bizim onunla yaşamamızı istiyor. Ama o bizim kalmamızı istiyor." "O ne?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Şşş. Dinliyor. Burada."

"Cici. Bu ciddi bir durum."

Kıkırdamaya başladı. Daha önce ondan hiç duymadığım bu çılgın, düzensiz kıkırdama. "Ben en sevileniyim," dedi. Aniden kıkırdamayı bıraktı ve bana baktı, şimdi çok ciddiye. "Ben onun en sevdiği kişiyim."

I Okurken uykuya **dalıyorum** ve uyandığımda karanlık. Gece olmuş.
Ev geceleri farklıdır. Ya da belki karanlıkta cesur olmak daha zordur.

Şehirden ayrılmadan önce aldığım elektronik sigarayı, telefonumu ve cüzdanımı alıp ayakkabılarımı giyiyorum ve Austin'in evine doğru yürüyorum.

Artık yağmur yağmıyor, ama havada nem var ve yazın olgunlaşmış toprağın kokusu geliyor. Çim, mantar, sardunya ve toprak kokusu.

Austin'i
arıyorum.

"Selam," diyor.

"Oraya geliyorum. Tamam mı?"

"Tamam." O ilk kapatıyor, bu hoşuma gitmiyor.

"Bak kim geri dönmüş," diyor, bir dakika sonra garaj yolunun sonunda beni karşılıyor.

Vape'imi içiyorum, aramızdaki boşluğa nefesimi veriyorum.

"Ne istersen yap, ama o şeyler ciğerlerini mahvedecek," diyor, vape'yi işaret ederek.

"İlgin için teşekkürler," derim ve tekrar çekiyorum.

Araba anahtarlarını havaya atıp diğer eliyle yakalar. "Sana disko patatesi ısmarlayayım."

"Benim beyaz atlı prensim. Parlak zırhlı şövalyem."

"Tamam. Milkshake de alayım."

Kendim hakkında düşünmek veya konuşmak istemediğim nadir durumlardan biri, ama bu gece o nadir durumlardan biri. Bunun yerine, Austin'e kendisi hakkında sorular soruyorum. O anlatıyor, ben dinliyorum. Gerçekten dinliyorum.

Babasının ölümü beklenmedik ve zordu. Ağabeyleri aşırı başarılı, ikisi de farklı şekillerde pislikler. Annesi, o üniversitede ikinci sınıftayken MS teşhisi kondu. Ödemek için elinden geleni yaptığı, deli gibi bir öğrenci borcu var. İki uzun süreli kız arkadaşı oldu; biri lisedeyken, diğeri yirmili yaşlarının başında ve onunla ömür boyu birlikte olacağını düşünüyordu. Birlikte yaşıyorlardı. İlişkiyi bitiren oydu ve bunun daha kötü olduğunu, çünkü şimdi doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ederek yaşamak zorunda olduğunu söylüyor. Kız arkadaşı, ihtisasının ikinci yılında olan bir adamla evlendi.

Ayrıldıktan sonra Austin annesinin yanına taşındı.

"Annenle yaşarken insanlarla tanışmak kolay değil," diyor omuz silkerek ve milkshake'inin son yudumunu içiyor.

Belki, ama kadınlar bunu umursamıyor. Bu bir özgüven meselesi. Charlie Manson'ın mülkü yoktu ve boyu sadece 1,57 metreydi. Ama karizması vardı. Ve güzel saçları.

Sanırım Charlie Manson'ı fazla düşünüyorum.

"Uygulamaları kullanıyor musun?" diye soruyorum, ıslak bir patates kızartmasını bıçakla keserken. "Kullanıyordum," diyor.

"Moral bozucu. Sen kullanıyor musun?"

"Tanrım, hayır," diyorum gülererek. "İnsanlarla tanışmakta hiç sorunum yok."

Bana bakışından, aramızdaki bu şeyin ne olursa olsun, ona içtenlikle yatırım yaptığını anlıyorum. Yapmasaydı çok daha basit olurdu.

Bunu rahat tutamadığı için ona kızıyorum.

Bir erkek olarak, bağlılığa açık isen neden ince bir altın zincir takarsın ki? Bu, sikici erkeklerin evrensel sembolüdür. Böyle bir zincir, nervürlü prezervatif kutusu ve Instagram modellerinin bikini fotoğraflarını beğenme alışkanlığıyla birlikte gelir.

Böyle erkeklerle ne yapacağımı biliyorum. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Asla aşık olma. Hayatını mahveder. Daha fazla anne bilgeliği. Komik, hangi anılar akılda kalıyor.

"Milkshake'in nasıl?" diye soruyor bana. "Daha önce hiç çilekli milkshake içmedim."

"Çok şey kaçıırıyorsun," diyorum. "Bir yudum ister misin?" Kafasını sallıyor. "Önemli değil."

Ben pipetle oynarken garip bir sessizlik oluyor.

"Hey, sana bir şey sorabilir miyim?" diyor. Cevabımı beklemiyor. "Benimle vakit geçirmeyi sevdiğin için mi yoksa evde yalnız kalmayı sevmediğin için mi takılıyoruz?"

Bir saniye durdum. "İkisi de."

Gülüyor. "Haklısın."

Bir saniye daha. "Ben... annemin kitabının diğer kopyasını aldım. Bugün okumaya başladım."

"Nasıl bir kitap?"

"Oldukça... Bilmiyorum. Her neyse. Kitaptaki benim miyim, yoksa Cici adında kurgusal bir karakter miyim, anlayamıyorum. O zamanki anılarımı pek hatırlayamıyorum. Yani, yedi yaşındaydım. Sen yedi yaşındayken ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Seni. Seni
hatırlıyorum." "Vay
canına. Ne tatlı."

"Üzgünüm." Tavana bakıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor. "Um, bunun hakkında pek düşünmedim. Biraz, sanırım?"

"Biraz. *Bazı* anılarım var. Ayrıca kız kardeşlerim ve babam da bana olanları anlatıyor. Uzun zamandır onların anlattıklarını dinliyor, uzun zamandır onların anlattıklarına inanıyorum. Ve şimdi, şimdi annemin kitabı var. Ve sonra, annemin yazdıklarından herhangi birini söylemiş veya yapmış olsam bile, bu sadece dikkat çekmek için olabilir. Ama..."

Ona, birine gerçeği söyleme şansı. Burada ve şimdi. *Hepsi kurgu değil. Hayalet gerçek.*

"Ama...?"

"Yok. Boş ver. Her şey çok klişe," diyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Her şey klişe. Ve ben de o ürkütücü çocuk klişesi. Korkunç bir havası olan çocuk. O ben değilim. Doğduğumdan beri enerjim kusursuz. Ve daha da sinir bozucu olan şey, paranormal araştırmacılar ya da her neyse, onların çektiği görüntüler internette hiçbir yerde yok. Kontrol ettim. Annem, onlara karşı açılan davalar hakkında doğruyu söylüyordu, o tuhaf

Evli çift. Skandalları ayrıntılı bir şekilde belgelenmiş. Akıl hastalarını ve maddi açıdan çaresiz olanları nasıl kullandıklarına dair pek çok ayrıntılı bilgi var. Ama Edgewood'a yaptıkları geziyle ilgili sadece bir blog yazısı var. Acımız onlar için yeterince ilginç olmamış olmalı, çünkü sadece üç paragraflık bir yazı. Ve benimle ilgili hiçbir şey yok. Gerçekte nasıl olduğumu kanıtlayacak ya da çürütecek hiçbir şey yok. Vay canına. Benim hatam. "Başka bir şey konuşalım," diyorum, milkshake'imi bitirirken. Bana bakıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece... Üzgünüm. Bu çok kötü. Eğer yardımı olacaksa, senin enerjinin iyi olduğunu hatırlıyorum. Bunu hatırlıyorum. Yüzde yüz."

"Kusursuz," diye düzeltiyorum. "Kusursuz bir havan vardı." O da başını sallıyor. "Hiç de ürkütücü değildi."

"Teşekkürler," diyorum. Onun beni o zamanlar tanıdığını, bazı bağlamları bildiğini hep unutuyorum. Sınırlı bir bağlam, evet, ama yine de. "Aslında yardımcı oluyor. Teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diyor, sırtarak.

Hesabı öder ve beni evine götürür. Annesi ile çay içeriz ve ikisi de *Game of Thrones'u* hiç izlemediğim için bana takılırlar.

"Hobbitleri sevmiyorum," diyorum. "Orada..." Dawn başlıyor.

Austin onu keser. "O biliyor anne. Bizimle dalga geçiyor."

"Oh!" Dawn bana dilini çıkarır, ben de alaycı bir şekilde gülerim. Buraya o kadar iyi uyum sağladım ki, fotoğrafımın neden hala duvarda olmadığını merak ediyorum.

Austin ve ben gece yarısı civarında yatıyoruz ve ilk kez birbirimize dokunmadan yan yana uyuyoruz. Bana iyi geceler öpücüğü veriyor ve hepsi bu.

O hemen uykuya dalıyor ama ben uyuyamıyorum. Panik tüm vücudumu sarsıyor, kemiklerimi titriyor, kalbimi acıtıyor. Şu anda, onun yanında olmak, son iki ayda yaşadığım her şeyden daha korkutucu geliyor. Beni önemseyen birine bu kadar yakın olmak. Beni kendisine bağlamaya çalışan, güvenimi kazanmaya çalışan, bu çabalarında başarılı olan birine.

Kontrolümü kaybediyorum. Bu konuda. Evimde. Ailemde. Aklımda.
Hayatımı.

Kontrolü kaybetmemeyi bilmiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve küflü ekmeği, buzdolabındaki dağınıklığı, duvardaki kaşlarını çatmış yüzü görüyorum. O korkunç kahkahanın yankısını duyuyorum. Onu bastırarak hiçbir şey yok. Kafamın içinde.

Austin dönüp kolunu bana doluyor. Antiseptik, yaşlı kadın parfümü ve lokanta kokuyor ve keşke şu anda onun kokusunu şişeleleyebilseydim
—ve korktuğumda bana sarılmasının verdiği hissi.

—

Sabah güneşli ve gökyüzü masmavi. Austin işe gider, ben de eve dönerim. İlk yaptığım şey, yaramazlık izleri aramak, ama hiçbir şey yerinden oynamamış. Her şey tam bıraktığım gibi. Kitap sehpa da duruyor.

Kalbim sıkışıyor.

Vay canına. *Hayal kırıklığına* mı uğradım?

Bir parçamın başka bir büyük jest beklediğini fark ediyorum. Daha fazla kanıt. Belki daha fazla korku.

Korku yeni ve heyecan verici. Bağımlılık yapıcı.

Dün tamir ettiğim duvara doğru yürüdüm, kurumuş macunu elime sürdüm. Bugün zımparalayıp yeniden boyamam gerekecek.

Beni bekleyen tek şey sıradan işler, sıradan sorunlar.

Boya kıyafetlerimi giyip oturma odasındaki duvarı rötuşluyorum, sonra kesmeye başlıyorum. Annemin bize dinlettiği müzikleri dinliyorum. Heart, Linda Ronstadt, Sade, Kate Bush, Cher, Fleetwood Mac.

Annem yemek pişirirken mutfakta dans ederdi, elinde bir kadeh şarapla. Babam bizi terk etmeden önce, eski evimizde. Babam gittikten sonra dans etmekten vazgeçti. Sadece daha fazla şarap içmeye başladı.

Bir keresinde onu Edgewood'da, terasta bir şişe votka ve bir paket sigarayla yakaladım. Dans etmiyordu, sallanıyordu.

"Sen... sen... uyumalısın," dedi, peltek peltek konuşarak, pembe Bic çakmağıyla sigarasını yakarken.

Anı burada başlıyor ve burada bitiyor.

Ama çakmak...

Koluma, yanık izine bakıyorum.

Duvardan geri çekildim, halıya boya damladı.

"Siktir." Fırçamı mutfak lavabosuna atıyorum. Yeni çekicimle boya kutusunu kapatıyorum, birkaç saniye boyunca kendimi Looney Tune karakteri gibi hissediyorum.

Boya kururken, terasa çıkıp Daphne'yi arıyorum. O da Leda da telefonu açmıyor.

Veronica da. Hannah da.

Sanırım sorunları olan biri olduğum için benden kaçınıyorlar.

Kimse sorunları olan biriyle konuşmak istemez. Özellikle de her zaman sorunları olmadığına güvendikleri biriyle. Benim markam eğlenceli ve göz alıcı, bu yüzden bu değişimin pek iyi gitmemesi şaşırtıcı değil.

Yine de can sıkıcı.

Arayabileceğim başka biri var. Güvendiğim insanlar tarafından güvenmemem gerektiğine ikna edildiğim biri. Çocukluğumdan beri, onun önyargılarına, babama olan nefretine, annem, yani kız kardeşi tarafından ona anlatılan olaylara karşı dikkatli olmam söylendi.

Artık meselenin ona güvenip güvenmediğim olmadığını anlamaya başlıyorum. Sadece onun söyleyeceklerini duymaktan korkuyordum, ortaya çıkabileceklerden korkuyordum.

Ama her şey zaten çözülmeye başlamış. Ben de Helen teyzemi arıyorum.

Telefonu açıyor. "Merhaba Clio," diyor. "Nasılsın?"

Sesinde endişe var ve bu beni rahatsız ediyor. Annemin ölümü ve yangın arasında, ben aslında sorunları olan birinden daha fazlası haline geldim. Kurban olarak algılanan biri oldum.

Şimdi fark ediyorum ki, hayatımın ve kişiliğimin büyük bir kısmı buna karşı savaşmak için inşa edilmiş. Terasta bir şişe şarap ve bir paket sigarayla oturan üzgün kadın olmak istemiyordum. Annem olmak istemiyordum. Korku hikayesine kapılmış çocuk Cici olmak da istemiyordum. Şimdi ikisi de olma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

"İyiym," diyorum, yapmacık bir neşeyle.

"İyi," diyor, sesi düzeliyor. Telefonun diğer ucundan bile beni okuyabiliyor, cenazede olduğu gibi. Telaş istemediğimi biliyor. Acıma.

"Para için teşekkürler," diyorum. "Çok cömertsin."

"Rica ederim. Başına gelenler için üzgünüm," diyor. "Bir arkadaşım yangında evini kaybetmişti. Elektrik arızası yüzünden. Korkunç. Gerçekten korkunç."

"Evet," diyorum. "Peki, annem sana benim yanığımı nasıl aldığımı hiç anlattı mı?" Birkaç saniye geçiyor. Nefes alışını duyuyorum. "Bu da nereden çıktı?"

"Bir şey hatırladım," diyorum. "Annemin pembe bir çakmağı vardı. Sanırım beni yakan oydu. Ama nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Kim yaptı? Babam annemin yaptığını söyledi. Yargıç ona inanmış gibiydi."

Helen yine bir süre sessiz kaldı. "Orada olmadığı için bilemezdi."

"Doğru," derim ve plastik Adirondack sandalyelerinden birine otururum. Onun evde olduğunu hatırladığım tek zaman, anneme kilise meselesi hakkında bağırdığı zamandı. Annem bizi kaybetmekten çok korkuyordu, neden birdenbire onun önünde bana kötü davranacak kadar aptalca bir şey yapsın ki?

O noktada mantıklı davranmıyordu. Kendi içsel sorunlarıyla meşguldü.

"Ama," diye başlıyor Helen, "kız kardeşlerin oradaydı."

"Ne?" diye soruyorum, şaşkınlıkla. Telefonda olduğumu unutmuştum.

Sigara yaktığını duyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve annemi görüyorum. "Clio, sormak zorundayım. Bu kapıyı açmak istiyor musun?"

"Zaten açıldı," diyorum, keşke vape'im olsaydı diyorum. Bir yerlerde ama kalkmak için çok tembelim. "Açıldı. O zamandan beri..."

"Alex öldüğünden beri. O öldüğünden beri," diyor Helen, nefes vererek. "O, senin gerçeği bilmeni istiyordu. Senin ve kız kardeşlerinin onu affedebilmenizi istiyorum. Onu anlayabilmenizi. Hayatınıza devam edebilmenizi. İstedğim şey kaos değil."

"Biraz kaosun nesi var? İşleri ilginç kılıyor."

"Leda bana baban ve kitapla ilgili olanları anlattı," diyor, öfkesi telefonda sızarak telefonu dokunulmayacak kadar sıcak hale getiriyor. "Seni aramak istedim, ama bunun bana düşüp düşmediğinden emin değildim."

"Evet," diyorum, sonunda bu olayla ilgili anlayışlı biriyle bağlantı kurduğum için rahatlamış bir şekilde. Beni haklı çıkaran biri. "Hâlâ onun bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ben inanıyorum," diyor. "Clio, dinle. Senin de bildiğin gibi, onunla aramızda hiçbir sevgi yok. O, bu gezegende güvenle nefret ettiğimi söyleyebileceğim tek kişi olabilir. Ve senin üvey annen..."

Bir nefes alır, kendini toplar.

"Yine de, aranızda olanları duymak bana hiçbir rahatlık ya da huzur vermedi. Lex bile, senin ya da kız kardeşlerinin babana karşı düşmanlık beslemesini asla istemedi. Onunla olan ilişkin için minnettardı. Tek istediği, onu görmek ve seni sevdiğini bilmeniydi."

"Tamam," diyorum, bu beklenmedik kumbaya saçmalığından rahatsız olarak.

"Demek istediğim, Alex'le barışmanı ne kadar istesem de... o artık yok. Baban, kız kardeşlerin, onlar hala burada. Geçmişin gerçeklerini aramak için bu ilişkileri bozmaya değmez."

Ayağa kalkmaya zorluyorum kendimi, dönüp eve bakıyorum. Bakışlarım sürgülü cam kapılara kayıyor. Terasın yansıması, çevredeki orman. "Saygısızlık etmek istemem Helen, bu senin kararın değil."

Sessiz kalır.

Sürgülü kapılara yaklaşıyorum. Yansıyan benim. Ama ona benziyorum.

İlk sorumu tekrar ediyorum. Yavaşça, her kelimeyi telaffuz ederek fikrimi açıklıyorum. "Annem yanığımın nasıl olduğunu hiç anlattı mı?"

"O bilmiyordu. Kız kardeşlerin babana yanık olayını anlattılar. Alex'in bunu yaptığını gördüklerini söylediler."

"Oh. Tamam, evet. Vay canına. Seni sonra ararım."

MKız kardeşlerim aramalarımı görmezden gelmeye devam ediyor. Sesli mesaj

bırakıyorum.

Okuyorum. Sayfaları çok hızlı çeviriyorum. Kağıt kesikleri oluyorum. Garip bir şekilde derin

kesikler oluyor. Yaralarımı yalayıp devam ediyorum.

Okumaya devam ediyorum.

Üçüncü ve son aramamı Connecticut'ta yaşayan Mariella adında bir kadına yaptım.

Telefonu açtığı anda "Merhaba canım" dedi. "Aramanızı bekliyordum."

Mariella'nın "New England Okültist Kolektifi" adını verdiği bir grubun başkanı olan psişik bir medyum olduğunu öğrendim. 2003 yılında Hudson Vadisi'nde bir hayalet olayını araştırırken Peder Bernard ile tanıştığını anlattı.

"Çoğu insan doğaüstü olayları çok ezici bulur," dedi. "Ama ben inançlı bir ailede doğdum. Gökyüzü mavi, çimenler yeşil, perde ince. Diğer olasılıkların varlığını inkar etmek bana oldukça saçma geliyor. Bu dünyada tamamen yalnız olduğumuzu düşünmek bana çok uzak geliyor."

Mariella'nın görüşleri bana mantıklı geldi. Durumu benim anlayabileceğim bir şekilde sunan ilk kişi oydu. Sıcakkanlı ve arkadaş canlısıydı, onu hemen sevdim.

"Çok şaşkınım," itiraf ettim. "Bu evde bizimle birlikte olan her neyse, ondan korkuyorum."

“Elbette. Anlamadığımız şeylerden korkarız. Sana yalan söylemeyeceğim, canım. Bizim gerçekliğimizle paralel hareket eden her şeyin iyi niyetle hareket ettiği söylenemez. Şöyle düşünmeye çalış. Var olan her şey, bir ihtiyaç içinde var olur. Bir istek içinde. Herkes kendi motivasyonlarıyla hareket eder. Bazıları diğerlerinden daha bencil olabilir. Bana öyle geliyor ki, evini oldukça... bencil bir şeyle paylaşıyorsun.”

ÖZVERİLİ OLANLAR
AÇLIK ÇEKER DİŞLERİMİ
KESER
KEMİKLERİ İLE 😊

Gülümsedim. "İlk kez olmaz."

Mariella, o hafta sonu kolektifinin birkaç üyesiyle birlikte uğrayacağını söyledi.

Neyse ki, o hafta sonu kızlar babalarıyla birlikteydi. Mariella ile telefon görüşmemizi bitirdikten sonra, taşındığımdan beri ilk kez

o gece, kızlar ve ben akşam yemeği olarak kahvaltı yaptık.

O gece, kızlarla akşam yemeği olarak kahvaltı yaptık. Fleetwood Mac eşliğinde krep çevirdik, kaşıklarla şarkı söyledik.

Gök gürültüsü sadece yağmur yağdığında olur...

Gece gök gürültüsüyle uyandım. Vahşi bir yaz fırtınası.

Sesle birlikte gözlerim açıldı. Hareket edemediğimi anlamam biraz zaman aldı.

Sanki göğsümün üzerinde ağır bir şey varmış gibi hissettim. Nefes almakta zorlanıyordum. Tüm vücudum kaskatı kesilmişti, uzuvlarımda karıncalanma hissediyordum.

Rahatlayıp tekrar uyumaya çalıştım, ama beyaz bir şimşek çakması daha fazla gök gürültüsü olacağını haber verdi ve beni tedirgin etti.

Şimşek ve gök gürültüsü arasındaki o anlarda korkunç bir şey var. Evrenin çılgın atmasını bekleyen, acımasız bir bekleme süresi.

Hâlâ hareket edemediğimi fark ettim. Daha önce hiç uyku felci yaşamamıştım, ama kardeşim Helen yaşamıştı. O, ergenlik döneminde bir süre bu durumu yaşamıştı, bu yüzden ne olduğunu biliyordum. Hemen paniğe kapılmadım.

Ta ki gözümün ucunda bir şey hareket edene kadar. Gözlerim hareketi takip etti.

Odamın kapısı. Yavaşça açıldı. Çok yavaşça. Kızlarımdan birini görmeyi bekliyordum. Cici.

Onun yerine, devasa bir gölge vardı. Kapının tamamını kaplıyordu.

Kafamın içinde bir ses. *Bakma*. Ter

saçlarımı, sırtımı ıslatmıştı. *Bakma*.

Oradaydı. Oradaydı. Ev

sallandı. Gök gürültüsü.

İçeri girdi. Odanın içine. Gök gürültüsünün sesinin içine, kendi sesini gizlemek için. Adımlarının sesini.

Bakma.

Nasıl bakmayayım?

Gölge öyle bir şekilde hareket ediyordu ki, onun bir gölge olmadığını anladım. Duvarlar boyunca sürünerek dolaşıyordu. Karanlık alanlara. Köşeye.

Ve gölgelerin kuyruğu yoktur.

Gözlerini kapat.

O benim kafamın içindeydi, ama aynı zamanda odanın köşesinde durmuş beni izliyordu.

Bir başka şimşek çaktı ve onu gördüm.

Evin canavarı. İblis.

O ışığın parladığı bir saniye içinde.

Saf bir kabus. Cehennemin yüzü. Dünyadaki tüm iğrenç şeylerin, sadece estetik olarak değil, ruh olarak da. Yolda ezilmiş hayvanlar. Sürünen böcekler. Avcının dişleri arasında yakalanan av. Açık yaralar. Kömürleşmiş kemikler. Artık birbirine bağlı olmayan parçalar.

bir zamanlar ait oldukları beden. Savaş. Yıkım. Ölüm. Göz kapaklarınızın arkasında kalmış, kurtulamadığınız rahatsızlık veren tüm görüntüler. İçinize girip sizi yeniden şekillendiren şeyler. Sizi özünüzde çirkinleştiren şeyler.

Sizi çıldırtan şeyler.

Bakma.

Bana bakan o büyük, süt beyazı gözler. Kırmızı yarıklar gibi göz bebekleri. Ağız açık, salya akıtan, keskin dişlerle dolu, kısa ve parlak bir ışıktaki parıldayan...

Gözlerimi kapattım.

Gök gürültüsü geldi.

Karanlık. Uyku değil.

Sonunda gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Alarm saatim çalmaya başlamıştı.

"Dün gece fırtına vardı," dedim kızlara tost yerken. Onlar duymamışlardı.

Evden çıktığımızda, yerler kuruydu, sanki yağmur yağmamış gibi. Sanki fırtına hiç olmamış gibi.

—

Şu anda yağmur yağıyor. Ne kadar süredir yağdığını bilmiyorum. Sayısını unuttum.

Şimşek. Gök gürültüsü.

İştahım yok ama pizza sipariş ettim. Önümdeki sehpa soğuyor.

Okuyorum. Sayfaları çeviriyorum. Çevir, çevir, çevir, çevir, çevir.

Mariella Cumartesi sabahı geldi, sanki banliyöde paranormal bir araştırmaya katılmak yerine şık bir öğle yemeğine katılıyormuş gibi, saten bluz ve ona uyan pantolon giymişti.

Yalnız gelmemişti.

Ruth da vardı, benim yaşlarımda, mavi saçlı ve göğsünde kelebek dövmesi olan bir kadın. Kendini, insan dışı varlıklarla iletişim kurma konusunda uzmanlaşmış bir medyum olarak tanımlıyordu.

Sonra Jed vardı, Kaliforniyalı bir sörfçü gibi görünüyordu ama aslında paranormal teknikerdi — EMF (elektromanyetik alanlar) ve EVP (elektronik ses fenomenleri) uzmanıydı. Yanında tuhaf görünümlü ekipmanlarla dolu bir sırt çantası taşıyordu. Tommy Bahama marka gömleğini zar zor iliklemişti, haziran ayında ağustos bronzluğuna sahipti ve dağınık sarı saçları vardı.

Ve son olarak Roy. Demonolog. Mariella'nın yeğeni. Yakışıklı ve sakin biriydi. Diğerlerinden daha odaklanmış görünüyordu. Onlar bir maceraya atılmışlardı; o ise işini yapıyordu.

Mariella ve ekibini kahve ve çöreklerle karşıladım. Hepsi çok nazikti. Coşkuluydular. Empati kuruyorlardı.

"Evet! Burada kesinlikle bir şey var," dedi Ruth içeri girer girmez. "Bu konuda haklısın!"

Hepsi güldü. Roy hariç.

Kahve içmek için oturduğumuzda, iki gece önce odamda gördüğüm varlık da dahil olmak üzere olan biten her şeyi anlattım.

"Rüya görmüş olabilirim," dedim, alışkanlıkla kendimi önemsizleştirerek.

"Sanmıyorum," dedi Roy hemen. Utanmış gibiydi, sanki sözlerini yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. Kızardı ve başını salladı.

Tek hissettiğim rahatlamaydı. Bu, Peder Bernard'ın onayından farklıydı çünkü bu insanlar benim tarafımda gibi görünüyorlardı. Müttefikler. Sadece inananlar değil, bana yardım etmek istiyorlardı. Aceleyle ayrılmak gibi bir niyetleri yoktu. Yargılama yoktu. Korku yoktu.

Bana baktıklarında, her şeyi kaybetmenin eşiğinde olan, sıkıntılı, orta yaşı, bekar bir anne görmediklerini anlayabiliyordum

her şeyi kaybetmek üzere olan orta yaşlı bekar bir anne görmediklerini anlayabiliyordum. Beni bir insan olarak görüyorlardı.

Benim sorunum onları korkutmadı. Ve sorunu ciddiye aldılar. Beni ciddiye aldılar. Kendilerini ciddiye aldılar, ama çok da ciddiye almadılar.

"Ayrı ayrı inceleme yapıp notlarımızı karşılaştıracamız," diye açıkladı Ruth. "Şu anda hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Jed güldü. "Endişelenecek bir şey yok. Evinde bir sürü tuhaf insan dolaşıyor olması dışında."

Ruth ona dirsek attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Yardım etmek için buradayız," dedi gülümseyerek. Dişlerinin hepsi kırılmıştı.

Mariella beni arka güverteye kadar eşlik etti. İkimiz sigara içtik — o eski moda Holly Golightly sigara tutucularından birini kullanıyordu — ve saatlerce konuştuk. Bana spiritüalist hareket, yetiştirilme tarzı ve inançları hakkında konuştu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum. "Bazı insanların düşünmesi..." Kendimi durdurdum, onu kırmak istemedim.

"Canım, başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü beni ilgilendirmez," dedi.

Sıra ona gelene kadar konuştuk.

O benden ayrıldığında Roy yanıma geldi.

Konuşmadı. Geldiğinde olduğundan daha solgun görünüyordu. Ona sigara ikram ettim, kabul etti.

Bir süre sonra, "Durum kötü, değil mi?" diye sordum.

Elini uzattı ve elime koydu. Hem soruma cevap vermek hem de beni teselli etmek için.

İşleri bittiğinde güneş batmıştı. Beni içeri çağırdılar ve yemek masasının etrafında toplandık.

Jed ilk konuştu. "Kötü haber, tavan arasında bir iblis yaşıyor. İyi haber ise, biz sana yardım edebiliriz."

"Nasıl?" diye sordum.

"Peder Bernard'ı çağırıp şeytan çıkarma ayini yapmasını isteyeceğiz," dedi Mariella, bana kendi getirdiği bir şişeden bir bardak burbon doldururken - benimki değildi. "Ruth ve Roy şeytanlarla ilgili deneyimleri var ve yardımcı olabilirler."

"Bizi aradığınız için memnunum. Tüm deneyimlerimizle, değerlendirmemize güveniyorum," dedi Ruth. "Yardımcı olabiliriz. Ama şeytan çıkarma işlemini geciktirmemeliyiz. Şeytanın kızınız Cici ile ilgilendiğini düşünüyorum." CLIO

"İlgi duymak ne demek?"

"Lütfen bunun olmayacağını bilin. Buna izin vermeyeceğiz," dedi Roy ayağa kalkarak. "Ama anladığımız kadarıyla, evde yaşayan iblis Cici'ye bağlanmış. Bu bağ, bu şeytan çıkarma ayiniyle koparılacak, ama ne kadar erken olursa o kadar iyi, bağımlılık aşamasına gelmeden önce. Şimdi, bunun olacağını sanmıyorum. İblis Cici'yi ele geçirme niyetinde olsaydı, bunu çoktan yapardı. Bazı iblisler bedenleri ele geçirmek ister. İnsanların bedenlerini. Zihinlerini. Diğerleri ise yerleri ele geçirmekle yetinir. Bazı iblisler kaos yaratarak güçlenir. Diğerleri ise acı ve keder yaratarak. Çoğu insanın anlamadığı şey, iblislerin her şeyden önce bağlanma varlıkları olduğudur. Kendi başlarına hiçbir güçleri yoktur. Onlara gücü biz veririz. Onlara amaç veririz. Bazıları güçlerini kontrol sağlamak için kullanır. Diğerleri ise eğlence için. Sadece sıkılmışlardır."

—

Bu, belki de kitapta karşılaştığım en rahatsız edici şey.

Sadece sıkılmışlar.

Bu ayrıntıyı neden bu kadar rahatsız edici bulduğumu, neden midemi bulandırdığını bilmiyorum.

Kitabı sehpa bırakıp, esneyip, telefonuma bakıyorum. Austin, bir iş arkadaşının bakıcısı gelemediği ve çocuğuna bakacak kimsesi olmadığı için onun vardiyasını üstlenmek zorunda kaldığını anlatan roman uzunluğunda bir mesaj göndermiş, bu yüzden şimdi sabaha kadar işte kalmak zorunda.

Bir cevap yazıyorum. Tamam ama beni kim bakacak?

Silip hiçbir şey söylemedim.

Yanımda olmadığı için ona haksız yere kızgıyım. Beynimi geçici olarak sakinleştirmek için ekranı kaydırmaya başlıyorum.

Sosyal medyadaki önemsiz haberleri ve internet dedikodularını yeterince okuduktan sonra, tuvalete gitmek için kalkıyorum.

Dışarısı oldukça karanlık. Saat geç oldu. Hala yağmur yağıyor, bu yüzden sıcak, nemli ve iğrenç olmasına rağmen pencereleri açamıyorum. Geçtiğim her ışık düşmesini açıyorum. Oturma odası. Mutfak. Koridor.

Banyo.

Gidiyorum, sifonu çekiyorum, ellerimi yıkıyorum. Yüzüme biraz su serpiyorum. Yorgun görünüyorum. Yorgunum. Aynaya yaklaşıyorum, kalçalarım lavaboya yaslanıyor. Gözlerimin altında torbalar var, burnumda birkaç siyah nokta. Cilt bakım rutinimi sürdürmedim ve bu belli oluyor. Gözeneklerimi incelerken, nefesim aynayı buğulandırıyor. Bir adım geri atıyorum.

Buhar dağılınca, çevrem yansımamda belirir. Banyo. Fayans. Duş. Duş perdesi. Sallanıyor. Hareket ediyor. Paslı kancaların çubukta kayarken çıkardığı gıcırtı. Duşta, perdenin arkasında bir şey var. Ortaya çıkmak üzere. O şey...

Dönüp, elimi uzatıp perdeyi tutup geri çekiyorum. Çok sert davranıyorum ve çubuk yerinden çıkıyor, düşerken neredeyse kafama çarpıyor. Duş boş.

Ağır, hayvani bir nefes sesi var. Banyoyu dolduruyor. Bu... benim. Benim. Bu çirkin sesleri çıkaran benim. Daha önce hiç çıkarmadığım sesler. Panik sesleri. Korku sesleri.

Avuç içimi göğsüme koyuyorum ve kalbimin ona çarptığını hissediyorum. Tekrar tekrar, tekrar tekrar.

Telefonum oturma odasında çalışıyor.

Uzun ve derin bir nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Bir nefes daha. Uzunlarımı sallıyorum, omuzlarımı geriye doğru çekiyorum ve banyo kapısını açıyorum.

Karanlık.

Işıklar kapalı.

"Gerçekten mi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Sesim Leda'nınki gibi çıkıyor. Onun gibi olmak böyle bir şey mi? Bütün bu gerginlik ve endişeyle dolaşmak? Sadece kocaman bir korku yumakları.

Belki Daphne haklıdır. Belki ona karşı çok sert davranıyorum.

Anahtarı bulup tekrar açıyorum. Koridor aydınlanıyor. Telefonum çalmayı kesiyor. Kim arıyorsa, kaçırdım.

Kanepeye doğru sürünerek giderken ışıkları açarım. Yastıkların arasındaki boşlukta telefonumu ararım. Sonunda bulduğumda, Daphne'den cevapsız bir arama ve kız kardeşlerimizin ortak mesajlaşma grubunda bir mesaj vardır.

Oturup her şeyi konuşmamız gerekiyor. Rezervasyon yaptırdım. Cumartesi, Manhattan. Zorunlu.

Leda "Tamam" diye cevap veriyor.

Her iki mesaja da başparmağımı kaldırıyorum, aklıma gelen en pasif-agresif yanıt bu.

Ama doğrusu, bu benim için harika bir şey. Bu görüşmeyi istiyorum. Buna ihtiyacım var

O zamana kadar, bu evde sadece ben varım.

Bekliyorum. Kitabımla birlikte.

Daha fazla kağıt kesikleri.

Şeytan çıkarma töreni bir sonraki hafta sonu için planlanmıştı. Eski kocama kızları alıp alamayacağını sordum, alabileceğini söyledi. Hiç soru sormadı ve yalan söylemek zorunda kalmadığım için minnettardım. Hâlâ şeytan çıkarma töreninden haberi yoktu ve ben de bu durumu böyle devam ettirebileceğimi düşündüm.

Mariella Connecticut'a döndü, ama Jed, Ruth ve Roy kalarak yerel bir Super 8 otelde oda kiraladılar. O hafta her akşam onları akşam yemeğine davet ettim, hem teşekkür etmek hem de arkadaşlık etmek için. Kızlara onların arkadaşları olduğunu söyledim.

Dee, Ruth'un mavi saçları ve dövmelerinden çok etkilenmişti. Elle, Jed'e aşık olmuştu. Ben ise, Cici'ye çok tatlı ve özenli davranan Roy'a hayran kalmıştım, Cici ona kaba sorular sorarken bile.

Onların evde olması bana güven veriyordu.

—

SABIRSIZLIKLA, şeytan çıkarma sahnesine atladım.

"Onları alamam," dedi. "Onları alacağımı hiç söylemedim." "Onları alamam da ne demek? Bunu konuşmuştuk." "konuştuk."

"*Bu* hafta sonu demek istediğini bilmiyordum. Gelecek hafta sonu demek istediğini sanmıştım."

"Neden gelecek hafta sonu olsun ki? O hafta sonu zaten *senin!*"

"Alex. Bana sesini yükseltme. Bu *senin* hafta sonun. Bu geçici velayet anlaşması. Anlaşmanın *senin* tarafına düşen yükümlülüklerini yerine getiremezsen, bunu mahkemede görüşebiliriz," dedi.

Beni başarısızlığa mahkum etmişti. Bu kasıtlıydı. Sorduğumda bunun çok kolay olduğunu anlamalıydım.

"Lütfen," dedim, şeytan çıkarma ayinini düşünerek, iptal etmek için çok geç ve ertelemek için çok tehlikeli olduğunu düşünerek.

"Olmaz. Bu hafta sonu seyahate çıkıyoruz," dedi. "Aylar öncesinden, orijinal programımıza göre planlamıştık."

"Siktir git!" dedim, sonunda patladım.

"Güzel dil, Alexandra. Kızlarımızın önünde de böyle mi konuşuyorsun? Onlara vermek istediğin örnek bu mu?"

O kadar kızgındım ki, daha kötü şeyler söylemeden telefonu kapatmanın tek seçenek olduğunu biliyordum.

Ruth'u aradım. "Buraya gelebilirler mi? Dışarıda terasta beklemeleri uygun olur mu?"

"Şey... evet," dedi, pek emin değilmiş gibi. "Sorun olmaz."

Cuma gecesi, kızlarımı ayine ve McDonald's'a götürdüm, ki bunu nadiren yapardım. Geç saatlere kadar uyanık kalmalarına ve televizyon izlemelerine izin verdim. Cumartesi günü geç saatlere kadar uyumalarına izin verdim. Kötü anne suçluluğumu biraz hafifletmek için onlara şekerli mısır gevreği, doğranmış çilek ve muz yemelerine izin verdim ve onlara misafirimiz olacağını söyledim. Ruth, Jed, Roy ve Peder Bernard.

"O adam mı?" diye sordu Cici. "Hmm. Onu bilmiyorum." "Bu hayaletlerle mi ilgili?" diye sordu Dee.

"Evet," dedim. "Onlar hayaletleri kovmaya yardım edecekler." Cici çılgınca, tiz bir kahkaha attı.

"Cici!" dedi Elle, kulaklarını tıkayarak, bu sesteki dehşete kapılmış bir şekilde. "Kes şunu!"

Dee uzanıp Cici'nin kolunu salladı.

"Kimse onu *ortadan* kaldıramaz," dedi Cici, kıkırdarak. "O burada *yaşıyor*."

"*Biz* burada yaşıyoruz," dedim. "Burası bizim evimiz. Sen, ben ve kız kardeşlerin."

Bu, Cici'nin dikkatini çekti. Sessizleşti ve başını bana doğru çevirdi. "O *önce* buradaydı!"

Masadan atlayıp aşağı koştu. Ben de onu takip ettim.

Kendini odasına kilitlemişti.

"Cici," dedim, kapıyı çalarak. Meyve kesmek için kullandığım bıçağı hala elimde tuttuğumu fark ettim. "Cici, aç kapıyı."

"Oradan asla ayrılmayacak, biz de öyle!" diye bağırdı. "Cici, kes şunu."

Kapı kolunu denedim. Kilitliydi.

"Cici, hemen bu kapıyı aç!" Yine kıkırdamaya başladı.

"Bu komik değil! Bu şaka değil. Bu ciddi bir durum," dedim, kapıyı yumruklayarak. "Lütfen, Cici. Aç kapıyı."

Kıkırdamaları gittikçe daha yüksek sesli hale geldi ve ben onların içinde ya da belki de altında saklı olan bir şeyi fark ettim — ayırt edemediğim bir şey — bu beni çok korkuttu.

İblis onunla birlikte gülüyordu. Onunla uyum içindeydi.

Bu içimde bir şeyi tetikledi. Öfke. Sabah boyunca, yaklaşan şeytan çıkarma töreni ve eski kocamın zulmü yüzünden gergindim. Roy'un sözleri kafamda yankılanıyordu: *Evde yaşayan şeytan Cici'ye bağlanmış.*

Kendimi kaybettim.

Kapıyı yumrukladım.

"Hayır! Kızımı alamazsın!" diye bağırdım. "Onu alamazsın! Bu evden gideceksin! Burası benim evim! *Benim*

Ev! O benim! Cici benim! Onu alamazsın!"

Elimdeki bıçak kapıya doğru yöneldi. Onu yüksekçe kaldırdım ve tahtaya sapladım. Tekrar tekrar.

"Seni kanatacağım!" dediğimi duydum. "Seni kanatacağım!"

Cici'nin ne zaman kıkırdamayı bıraktığını bilmiyordum. Evde, benim çığlıklarım dışında sessizlik hakim oldu.

Elle ve Dee, gözleri fal taşı gibi açılmış, titreyerek, dehşet içinde koridorda duruyorlardı. Onlara döndüğümde, çığlık atarak yukarı koştular.

Onlara seslendim, ama bu sadece daha yüksek sesle bağırmalarına ve daha hızlı koşmalarına neden oldu. Benden korkuyorlardı. Bir adım geri çekildim, kapıya saplanmış bıçağa baktım ve kendimden korktum. Kendim için. Hepimiz için.

Bıçağı kapıdan çektim, dizlerimin üzerine çöktüm ve dua ettim.

Kapı açıldı ve Cici dışarı çıktı. Solgundu, saçları diken diken olmuştu. Bana baktı, elini uzattı ve yüzüme dokundu. Elleri soğuktu.

"Seni asla incitmem," dedim yumuşak bir sesle, bıçağı halının üzerine bırakarak. O bıçağa, sonra bana, sonra tekrar bıçağa baktı. "Asla, asla, asla. Bunu biliyorsun. Değil mi?"

"Biliyorum," dedi tatlı bir sesle. "Peki ya sen?"

"Bana ne olacak?" diye sordum. Onu kucaklamak, sıkıca sarılmak istedim, ama hareket edemedim. O da bunu anlamış olmalıydı, çünkü o anda kollarını bana doladı. Yaklaşarak saçlarımı okşadı.

Sonra kulağıma fısıldadı. "Burada öleceksin."

—

Kitap duvara çarptı. Onu atan ben olmama rağmen, ses beni şaşırttı.

Oturup bir dakika boyunca ona bakıyorum.

"Evet. Hayır."

Bacaklarım yerinde durmuyor ve tırnaklarımı ısırıyorum, çünkü neden olmasın ki? Manikürüm zaten mahvolmuş durumda. Helen teyzemi tekrar arıyorum, ama bu sefer telefonu açmıyor. Üzgünüm. Üzgünüm ve bunu konuşacak kimsem yok, bu da beni daha da üzüyor.

Seni kanatacağım. Seni kanatacağım. Bunun olduğunu biliyorum çünkü hatırlıyorum, ama annemin anlattığı ayrıntılar benim hatıralarımı yeniden şekillendiriyor ve şüpheye yol açan yapışkan bir iz bırakıyor.

Burada öleceksin. Kesinlikle hayır. Böyle bir şey söylemedim, asla söylemem de. Sanki ben ele geçirilmişim ya da şeytan omzumda durup sürekli kulağıma fısıldıyormuş gibi gösteriyor. Ama bunu hatırlardım, değil mi?

Bu evde bir şey olduğunu inkar edemem. Ve o burada öldü.

Bir şeyi kanıtlamak mı istiyordu? Haklı olduğunu mu kanıtlamak istiyordu? Bu onun takıntısı mıydı? Kaçınılmaz mıydı?

Yıllarca aşırı alkol tüketimi. Yıllarca buraya dönme, bunun getirdiği stres. Kendi kendini gerçekleştiren kehanet.

Kalkıp çantamdan elektronik sigaramı çıkarıyorum. Keşke sigaram olsaydı. Hayatımda hiç sigara içmek istememiştim.

En sevdiğim kötü alışkanlıklar bana ulaşamıyor. İçkim yok ve Austin hala işte.

Banliyödeyim. Burada dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok, bunun dışında başımı belaya sokacak hiçbir şey yok.

Yürüyorum ve kitabı alıyorum — zaten kırılğan olan ciltleri zar zor bir arada duruyor, sayfalar dökülüyor. Kanepeye uzanıyorum, vape'imi çekiyorum ve kaldığım yeri buluyorum.

Ön merdivenlerde bekledim, bir paket sigara içip, bir kupa ile votka içtim. Kendimle, içinde bulunduğum durumla gurur duymuyordum, ama iyi olmadığım halde iyiymiş gibi davranmaya devam edemezdim.

Peder Bernard, elinde İncil ve evrak çantasıyla eve girerken bana bir bakış attı. Ruth ve Jed, alışılmadık bir şekilde ciddiydiler.

Roy merdiven basamağında yanıma oturdu. Kolunu omzuma doladı. "Zor bir sabah mı geçirdin?" diye sordu.

"Nereden anladın?"

Bana gülümsedi. "Her şey yoluna girecek. Ne yapacağımızı biliyoruz. Bunu daha önce de yaptık."

"Çok güçlü," dedim. "Gitmek istemiyor. Ve sanmıyorum... Sanmıyorum ki benim gitmemi istiyor. Cici'ye bağlı olduğunu söyledin... ama ben... Ben de bana bağlı olduğunu hissediyorum. Sanki benden bir şey istiyor gibi. Dikkatimi. Zamanımı. Enerjimi. Ve ben de ona boyun eğiyorum. Ve ne kadar boyun eğersen, o kadar çok istiyor."

O zaman Roy'a itiraf etmediğim şey, bir parçamın bu durumda kendini evinde hissettiği idi. Bu düzen, bu dinamik bana tanıdık geliyordu. Hayatım boyunca kendimi kanıtlamaya çalışmışım. Sömürölmeye alışkın olduğum. Dışarıdan görünmeyen ya da anlaşılmaz olan bu yıkım, benim için yeni ya da olağanüstü bir şey değildi. Şeytan evde, hayatımda olduğu sürece, onu işaret edip "*bu*" diyebilirdim.

Hala ondan kurtulmak istiyordum, ama onsuz kim olacağımı bilmiyordum.

BANA İHTİYACIN VAR

Roy elini dizime koydu. Sonra söylediği şey, ona hiçbir şeyi itiraf etmeme gerek olmadığını kanıtladı, çünkü o zaten biliyordu.

"Ben hep böyle derim, teyzem Ruth, Jed... hepsi benden bıkmış durumda, ama bu doğru. İblisler bağımlılık varlıklarıdır. Hayaletler ise kendi amaçları için musallat olurlar. Bazen iletmek istedikleri mesajlar vardır, ama daha çok amaçlarını iletmek veya sorular sormak içindir. Neden kalıcı olduklarına bağlı olarak, barış içinde bir arada yaşama olabilir. Ama

Şeytanlar. Onlar bir arada yaşamaktan memnun değiller. Karşılıklı bağımlılık arıyorlar. Şeytanlar en etkili yolu bulurlar. Onların senin dikkatini, zamanını ve enerjini istediğini düşünmekte haklısın. Onlar ilgiyi severler. Senden ilgiyi nasıl alacaklarını öğrenirler. Senin tetikleyicilerini bulmak için seninle etkileşime girerler. Bu bir dansa dönüşür.

Sigaramı söndürdüm. "Yanlış dans partnerlerini seçme alışkanlığım var galiba."

Ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. "Belki doğru olan seni bulur."

—

Bu romantik alt hikayeyi, kadın okuyucuların ilgisini çekeceğini düşündüğü için mi ekledi acaba, ki bunu oldukça aşağılayıcı buluyorum, yoksa kendisi için mi yaptı? Ya da bu gerçekten oldu ve umutsuz bir yerde aşkı buldu mu?

Cenazesinde tanıştığım yakışıklı, kederli adamı düşünüyorum. Neden o öldüğünde yanında değildi? Sonunda hala mutlu muydular?

Eğer o kadının kahramanı, ruh ikizi ise, neden kadın yine de yalnız öldü?

Belki de onu önemsiyordu, ama yeterince önemsemedi. Belki de onu kabul eden birini bulduğunu düşündü, ama eğer o gerçekten onun için bu kadar iyi biriyse, onu bu kötü alışkanlıklardan kurtulması için cesaretlendirmez miydi? Ayık kalması için? Kızlarıyla yeniden bağ kurması için? Lanet olası evi satması için?

Annemin yorumlarının, bana yazdığı notların yer aldığı kitabın o versiyonunu düşünüyorum. O versiyonda muhtemelen Roy'un bu sözleri söylediğini mi, yoksa annemin süslediğini mi açıklığa kavuşturmuştur. Eğer süslemişse, neden? O kitapta cevaplar vardı. Hepsi değil, ama bazıları. Şu anda sahip olduğumdan daha fazlası. Asla elde edemeyeceğimden daha fazlası.

Şimdi babama yeniden kızgıyım.

Bu, beni annemden ikinci kez ayırışı. İkinci kez, kendisine yakın birini ele geçirilmiş bir eve, bir iblisle birlikte yaşamaya zorlaması.

Şeytanı dinliyorum, ama sessiz. Kibarca okumama izin veriyor. Ona karşı korku ve sevgi arasında gidip geliyorum. Elimdeki kitaba karşı. Her şeye karşı. Hayatıma karşı.

Ruth kızları topladı ve onları güverteye çıkardı, çeşitli aktivitelerle onları oyalamaya başladı — çizim defterleri ve renkli kalemler, yepyeni masa oyunları, bir deste kart, bir yığın kitap. Onlara bir fıçı hayvan kraker ve cam şişelerde kremalı soda satın almıştı. O kadar minnettardım ki, ağlamaya başladım.

Gözyaşları bir kez akmaya başladı mı, durmak bilmedi. Durmak bilmiyordu. Sanki vücudum gelecekteki korkunç olayları biliyormuş gibi.

-17-

Şeytan Çıkarma

Peder Bernard gümüş haçlar getirdi ve bunları evin çeşitli yerlerine yerleştirmeye başladı. Ruth, alt kattaki halıya bebek pudrası serpti ve oturma odasındaki merdivenlerin üstüne bir sıra tuz döktü, sonra temizleyeceğine söz verdi. Cici'nin odasının kapısına ve dolabın kapısına birer çan astı. Sonra her iki kapıyı da kapattı.

Jed'in kameralar da dahil olmak üzere birçok ekipmanı vardı.

"Merak etme," diye beni teselli etti, "çekilen görüntüler sadece bizim için."

Yemek masasında toplandık. Kayar cam kapıdan kızları izledim. Elle bir kitap almıştı. Dee solitaire oynuyordu. Cici çizim yapıyordu — evin bir başka resmini, yeni favori konusunu.

"Tamam," dedi Roy. "İblis bizim varlığımızın farkında. Ancak, kendi zamanında hareket ediyor. Ne zaman

Beklarken, bazı temel kurallar belirlemek istiyorum. Onunla etkileşime girmeyin. Ruth, Jed, Alexandra, onunla konuşmayın. Onu fark etmeyin. Onu dinlemeyin. Ona bakmayın. Henüz ne kadar güçlü olduğunu bilmiyoruz. Şiddet eğilimli olup olmadığını da."

Helen'e söylediklerimi düşündüm, ona şeytanın bana zarar vermek istemediğini söylediğini hatırladım. Aslında onun istediği şeyin benim kendime zarar vermem olduğunu.

Masada oturmuş, sessizce gözyaşları yüzümden akarken, bunun doğru olup olmadığını merak ettim.

Güvenlikle ilgili tüm hayallerim bir anda yok olmuştu.

"Bunu hafife almamalıyız," dedi Roy, "ama şu ana kadar agresif bir tavır sergilemedi. Ne olursa olsun, ben buradayım ve sana yardımcı olacağım. Bana konuşmaktan veya soru sormaktan çekinme. El ele verelim. Ve başlayalım. Gözlerini kapat."

Roy'a uzandım. Ruth'a uzandım.

Peder Bernard dua etmeye başladı.

"Yüce Tanrım..."

Roy bir tespih tuttu ve Latince fısıldayarak mırıldandı. "*Ecce crucis signum, fugiant phantasmata cuncta. Rogamus te ut hunc locum in pace relinquas. Apage! Apage!*"

Bu saatlerce sürmüş gibi geldi. Ta ki sürgülü kapı açılıp Cici içeri girene kadar.

"Cici. Hayır. Geri çık," dedim.

"Dışarı çok sıcak," dedi.

"Cici," diye tekrarladım, sesim keskin bir tonda.

"Burada olmam ya da dışarıda olmam fark etmez. Olacaklar değişmeyecek."

Roy'a, Peder Bernard'a baktım.

Peder Bernard derin bir nefes aldı, konuşmak için ağzını açtı.

Çan sesi onu kesintiye uğrattı.

Ses evin her yerinde yankılandı.

Cici'ye döndüm, o da bana "*Söylemiştim*" der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Cici," dedi Roy, sandalyesinden kalkarak. "Masamıza katılır mısın?"

"Neyse," dedi, sandalyeye tırmanıp eskiz defterini camın üzerine vurdu. Evin resminde tüm pencereler karartılmıştı.

Çan tekrar çaldı.

Roy Latince mırıldanmaya devam etti. Peder Bernard dua etmeye devam etti, sesi artık gürültüydü.

Jed ekipmanlarıyla uğraşıyordu.

Ruth ise... Ruth terlemeye başladı.

Solgundu, o gün Cici'nin olduğu gibi solgundu. Hasta gibi görünüyordu.

"Ruth," dedim, ona uzanarak. El ele tutuşuyorduk. Ne zaman bıraktığımı hatırlayamıyordum. "Ruth, iyi misin?"

O homurdandı. Kusacakmış gibi öğürdü. Cici hiç kıpırdamadı. Roy'u izlemekle meşguldü. "Ruth!" dedim, ayağa kalkarak.

"İyi misin Ruthie?" diye sordu Jed, kocaman kulaklıklılı kulaklıklarını çıkarmadan. Retorik bir soruydu.

Kimse onun için endişelenmiyor gibiydi. Ama içimde bir his vardı. Kıvranan bir korku.

Onları aradığım için pişman oldum. Yardım istediğim için pişman oldum. Onları mahvettim.

Bu düşünce çok netti. *Onları mahvetmişim.*

Çanlar. Ses artık aralıksız. Bir şekilde Peder Bernard'dan, Roy'dan daha yüksek.

Ruth titredi. Gözleri beyazlara döndü. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..."

"Ruth!"

"O iyi. Onu rahat bırak," dedi Roy bana. "Gözlerini kapat. Dua et. Cici, ne istiyor?"

"Onunla konuşma!" diye ona bağırdım, panik içinde, tamamen dehşete kapılmıştım.

"*Çık dışarı, çık dışarı, neredeysen...*" Cici şarkı söyledi ve küçük, acı bir kahkaha ile bitirdi.

"Cici," dedi Roy.

"Dur!" diye bağırdım ona. "Durdur bunu! Hepsini durdur. Bu saçmalık. Ruth'un yardıma ihtiyacı var."

Ruth'un başı bir yandan diğer yana, bir yandan diğer yana, bir yandan diğer yana sallanıyordu. Dudaklarından anlamsız sözler dökülüyordu. Nöbet geçirdiğinden endişelendim.

"Bu normal," dedi Roy sakın bir şekilde.

"Ruth." Hemen kendine geldi.

Maine'den gelen çifti hatırladım. Kadın bana doğru yürürken dilini dışarı çıkarmıştı. Hepsi rol yapmaktı. Hepsi rol yapmaktı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim, beni o ana getiren hayatımdaki her kararı sorgulayarak. Ağlayarak yere yığıldım, dizlerimi göğsüme çekerek. "Ne yaptım ben?"

Hepsi beni görmezden geldi. Roy Latince konuşmaya devam etti, Peder Bernard dualarına devam etti. Jed ekipmanlarıyla, Ruth başını her yöne sallayarak. Hatta Cici bile çizimiyle.

Hatta iblis bile. Çanları çalıyordu.

Ağlamam çığlıklara dönüştü. Dayanamazdım.

Kim bilir ne zamandır içimde tuttuğum sözleri döküverdim. "Evimden çıkın! Beni rahat bırakın! Beni rahat bırakın! Evimden defolun!" Yumruklarımı yere, göğsüme vurdum. Saçımı yolmaya başladım.

Hâlâ kimse bana bakmıyordu. Kimse beni fark etmiyordu.

Kalın halının üzerindeki tuzlu kumları hissederek merdivenlere doğru süründüm. Tam bir karmaşa.

"Alex," dedi Roy. Acil. "Alex, geri gel!"

En üst basamakta belirgin bir tuz izi vardı. Bileğim bu izden kayd.

"Alex!"

Ön kapı açıldı. Ve kapandı. Açıldı ve kapandı. Kahkaha geldi. Şeytani kahkaha.

Merdivenlerden düşmedim. Çekildim.

Kendi evimden dışarı sürükleniyordum.

BENİM EVİM BENİM

En azından öyle sanıyordum. Ta ki merdiven sahanlığına ulaşp kapı çarpana kadar. Kafam tuğla zemine çarptı ve her şey karardı. Kendime geldiğimde onu gördüm. Aşağı kattaki koridorun karanlığından beni izleyen gözler. Soluk ve bulanık, dikey kırmızı yarıklar şeklinde göz bebekleri.

Her şey netleşene kadar, o gitmişti. Kulaklarımda çınlayan ses çanların sesi değildi. Çanlar sessizdi. Her şey sessizdi.

Kahkahalar hariç. Ve sonra

Jed.

Onun çıkardığı sesleri tarif edecek kelime yok. Mutlak ısırap dolu sesler. Hayal edilebilecek en kötü acının yarattığı kaos. Umutsuzluk dolu sesler. Asla telafi edilemeyecek türden bir zararın sesi.

Her basamağı çıkarken, görüşüm bulanıklaşıyor, vücudum ağrıyordu, merdivenlerin tepesinde beni bekleyen şeyin, altta gizlenen şey kadar korkunç olmadığını biliyordum.

Gözlerim kızlarımı buldu, üçü de terasta duruyorlardı, sürgülü cam kapılar ardına kadar açıktı. Elle bana baktı, yüzünde korkudan çok küçümseme vardı ve kapıyı kapattı. Bir daha asla açmayacaktı, benim için değil.

O sırada Jed'e döndüm ve ona ne olduğunu gördüm. Kulaklıklarını çıkarmaya çalışıyordu. Kulaklarından çıkardığı anda, kulaklıklar mıknatıs gibi tekrar kafasına yapıştıyordu. Ya da belki de kan yüzünden parmakları kayıyordu. Kulaklarından kan akıyordu.

Peder Bernard, İncil'i göğsüne sıkıca bastırarak hareketsiz duruyordu.

Ruth, akvaryum balığı gibi ağzını açıp kapıyordu. Öne doğru bakıyordu, ama gözleri her yere kayıyordu, gözbebekleri kafasının içinde dönüyordu.

Roy defalarca haç işareti yaptı. Bir şey beni de aynısını yapmaya zorladı.

Sonra Jed'e doğru ilerledim, ona yardım etmeye hazırlandım. Ama o başarmıştı. Sonunda kulaklıkları çıkarmıştı.

Onun kulakları yanmıştı kömürleşmişti
ve kabarcıklar her yerinden her yere kırmızı kan sıçırıyordu. Sarı saçları kanla ıslanmıştı.

O, sendeleyerek bir adım geri attı ve sonra yere düştü.

Elle ve Dee o kadar yüksek sesle çığlık attılar ki, camları kıracaklarını sandım.

Cici, etkilenmemiş bir şekilde, içeri girdiğinde yaptığı gibi bana aynı kendini beğenmiş bakışı attı. Kaşlarını kaldırdı. *Söylemiştim.*

"Ben 911'i " dedim dedi dönerek
mutfığa mutfığa doğru ilerlerken.

Roy kolumdan tuttu. "Bekle. Bu onun istediği şey." "Yaralanmış!" Havada kan tadı aldım. Kükürt kokusu aldım. "Bu bir felaket."

"Bu bir bozulma," dedi.

Roy'un elinden kurtuldum. "Neyi bozuyor?"

"Gitmiyor," dedi Ruth, sesi kısık. Kendi sesi değildi. "İçeri girmesine izin verme, Ruth," dedi Roy. "Onu dinleme!"

"Çok..." Gözleri öne doğru döndü. Bize baktı. Bana baktı. "Çok geç."

Başı öne doğru uçu ve masaya çarptı. Bu tekrar olmadan önce tepki verecek zaman yoktu. Ve tekrar. Ve tekrar.

Peder Bernard İncil'i ve haçı uzattı. "Rab ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in adıyla, git buradan! Bizi rahat bırak! Burada hiçbir gücün yok!"

Yine. Yine. Masadan geldiğini sandığım bir çatlak sesi duydum, ama değildi. Ruth'un burnuydu. Dişleriydi. Güzel yüzü artık kanlıydı, bir Cadılar Bayramı maskesi gibiydi.

"Rab ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in adıyla..."

"Artık görmek istemiyorum!" Ruth ağladı. Elleri yüzüne gitti. Parmakları yanaklarına tırmandı. Tırnakları gözlerine saplandı. Gözlerini bizim önümüzde oyuyordu. Şiddet çok hızlıydı. Ses korkunçtu. Yırılma sesi. Islak.

Onun ön kollarını tuttum, ama o bana karşı direndi. Güçlüydü.

"Yardım et!" diye Roy'a seslendim.

Sonunda pes etti ve yardımına koştu. Ruth'u yere yatırdık. Roy onu tutarken ben 911'i aradım.

İki ambulans gönderdiler ve şükürler olsun ki beş dakika içinde geldiler.

Yine de, hayatımın en uzun beş dakikasıydı. Ruth ve Jed tuzlu halının üzerinde kanlar içinde yatıyorlardı, vücutları ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, nefesleri zayıftı.

Peder Bernard dua etmeye devam etti, ama eskisi gibi coşkulu değildi.

Yenilmiştik. Kolayca.

Kızlarım terasta ağladılar. Birbirlerine sarıldılar.

En azından Elle ve Dee ağladı. Cici onların kendisine sarılmasına izin verdi, ama şiddetli sahneden yüzünü çevirmedi. Ağlamadı. Hiçbir duygu göstermedi.

Peder Bernard, Jed ve Ruth ile birlikte hastaneye gitti. Roy, beni ve kızları evde yalnız bırakmayı reddetti.

Halıdaki kan ve tuzu temizledi. Beni aşağıya götürüp bebek pudrasındaki toynak izlerini gösterdi, daha fazla kanıta ihtiyacım yoktu.

Elle ve Dee yatak odalarına kilitlendiler. Beni görmek istemediler, ben de ısrar etmedim.

Cici, eskiz defteri ve büyük bir kutu hayvan şekilli krakerle kanepede oturuyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Sen iyi misin?"

Daha sonra, düşmemden dolayı beyin sarsıntısı geçirdiğimi ve iki kaburgamın incindiğini öğrendim. "Hayır. Sanmıyorum."

"Aptalca oyunlar oynarsan, aptalca ödüller kazanırsın." "Ne?" diye sordum.

Aynı şeyi tekrarladı, bu sefer yavaşça, her kelimeyi ayrı ayrı telaffuz ederek. "Aptalca oyunlar oynarsan, aptalca ödüller kazanırsın."

"Bunu nereden... kim..."

"Nerede duyduğumu hatırlamıyorum," dedi omuz silkerek. "Ama bugün bunu düşündüm. Üzgün olduğuna üzuldüm. Ama bu konuyu bırakmalıydın."

"Cici. Neyin var senin?" diye sordum. Henüz gözyaşlarım kurumamıştı. "Neden benimle böyle konuşuyorsun? Neden az önce öyle bir şey söyledin? Benim... evde öleceğimi."

Bana baktı. "Sorun yok anne. Ben de burada öleceğim."

—

Telefonum çalıyor. Arayan Helen.

"O uydurdu," diyorum. "Kitap tam bir saçmalık." "İyiyim, sorduğun için teşekkürler," diyor.

"Bütün o şeytan çıkarma olayı, öyle olmadı. Biz tüm olay boyunca dışarıdaydık. İçeri giremedim çünkü g i r e medim. Bizi dışarıda kilitledi

. Saatlerce. Ambulans yoktu. Kimsenin kulaklarından kan akmıyordu ya da gözlerini tırmalamıyordu. Böyle bir şey olmadı."

"Seninle tartışmayacağım, Clio."

"Neden böyle yazsın ki? Neden yalan söylesin?"

Nefes alıp verişini duyuyorum. Sigara içtiğini duyuyorum. Cevap vermiyor. Başka bir soru soruyorum. "Nasıl öldü?"

O iç çekiyor. "Duygusal bir tip olsaydım, kalbi kırık öldü derdim. Ama teknik olarak, kalp krizi geçirdi. Yıllarca içki içti. Yüksek tansiyon. Stres. Ayık kalırdı ve sonra..."

"Seni burada durdurayım, çünkü bizi bu kadar çok sevip özlüyorsa, kalbi bu kadar kırıkta, ayık kalırdı. Ayık kalırdı."

"O kadar basit değil Clio. O kadar kolay değil."

"Bize ulaşabilirdi. Özür dileyebilirdi."

"Utanıyordu. Onsuz daha iyi olacağınızı düşünüyordu. Baban onu buna ikna etti."

"Evet, işte bu yüzden seninle konuşamıyorum. Her şey onun suçu değil. Herkes hemen parmakla gösterip başkalarını suçluyor. Babam annemi suçluyor. Sen babamı suçluyorsun. Annem şeytanı suçladı. Neden kimse bana gerçeği söyleyemiyor?"

"Clio, sana sordum. İlişkilerini bozmak ya da kaos yaratmak istemediğimi söyledim. Bunun benim kararım olmadığını söyledin."

"Neden buradaydı? Öldüğünde neden Edgewood'daydı?"

Ve bana bunun bize yakın hissetmek istediği için olduğunu söyleme." "Bilmiyorum. Roy'a sormalısın."

"Tamam, evet. Kesinlikle. Demonologun bana dürüst cevaplar vereceğine inanıyorum. Onun gerçekten dürüst biri olduğuna eminim. Roy, o burada ölürken neredeydi?"

"Ne istiyorsun, Clio? Bunun gerçek olduğunu sanmıyorum. Bence bu, senin yaşayabileceğin bir gerçek versiyonu. Kendine satabileceğin bir versiyonu. Meraklısın, açıksın, ama çirkin bir noktaya gelene kadar. Zorlandığın için üzgünüm. Aradığın şeyi sana veremediğim için üzgünüm. Bana Alex'in neden evde olduğunu soruyorsun. *Sen* neden evdeydin?"

Işıklar titriyor ve kısa ama tam karanlıkta ensemden sıcak bir nefes hissediyorum. Çirkin bir gerçek.

"Ben de üzgünüm," diyorum.

Telefonu kapatıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sabahı bekliyorum.

H | ANNAH'IN bebeği benden nefret ediyor, sorun değil, çünkü bu karşılıklı. Morpheus, ne zaman yanına yaklaşsam ağlıyor. şimdi de bağırıyor.

Green-Wood Mezarlığı'nda bebek arabasını tepeye

doğru itiyor. "şşş," diyor Hannah. "Ölüler uyuyor."

"Evet, ama onlar her şeye rağmen uyurlar," diyorum.

"Bu yüzden onları kıskanıyorum. On sekiz aydır iyi bir gece uykusu uyuyamadım. Al. Onu bir süre ben taşıyayım."

Dururuz ve Hannah, Morpheus'u bebek arabasından çıkarır ve onu bir tür sargı ile göğsüne bağlar. İkisi de tamamen siyah giyinmiştir, çocuğun tulumunda küçük bir kurukafa süslemesi vardır. Hannah, çocuğun başını siyah bir şapka ile örter.

"Gotik bebek kıyafetleri nereden alınır?" diye soruyorum.

"Bazı yerler var," diyor. "şaşıracaksın."

Mezarların yanında kısa bir fotoğraf çekimi için durduk. Kemikler arasında içerik üretimi. Bu daha çok onun estetiği, benimkinden farklı, ama ben de katılıyorum çünkü paylaşacak bir şeye ihtiyacım var, hayatımı iç karartıcı, işkence dolu, korkutucu bir şekilde değil, çekici, ilham verici bir şekilde göstermek için.

Son iki gecedir Hannah'da kalıyorum. Ondan önce Veronica'da kalıyordum. Ama onun erkek arkadaşı ve ben, onlar bir araya gelmeden önce birlikteydik ve o bunu bilmiyor, erkek arkadaşı da pek ince davranmıyor, bu yüzden durum biraz karmaşık. Ayrıca sadece çekyatları var, bu da pek ideal değil. Hannah'nın misafir odası ve hiç dokunmadığım bir partneri var. Ama bu pislik bebeği var.

şu anda Hannah'nın göğsünden bana yan gözle bakıyor, minik bebek dudaklarını punk rock tarzı bir hırlama şeklinde kıvırıyor.

"Yarın kız kardeşlerinle buluşacak mısın?" diye soruyor Hannah. "Evet," diyorum. "O zaman seni rahatsız etmeyeceğim."

"Kalabilirsin," diyor, ama ciddi olmadığını biliyorum. *Demon of Edgewood Drive* kitabının şeytan çıkarma bölümünden ve Helen teyzemle yaptığım küçük sohbetlerden yeni bir travma yaşadıktan sonra, enerjimi internette daire aramaya ve randevu almaya yönlendirdim. Bütün hafta boyunca şehirde çalışıp yeni yerler aradım. Arkadaşlarım bana acıyarak beni evlerinde misafir etmeye razı oldular, ben de isteksizce kabul ettim. Kız kardeşlerimle büyük öğle yemeği için hafta sonu boyunca New York'ta kalmaya karar verdim.

Kaçınma, ev, kitap ve şeytan için etkili bir strateji oldu. Aynı şey Austin için söylenemez. Onu özlüyorum. Ama onu görmek ya da onunla konuşmak istemiyorum çünkü açılacağımdan, olan biten hakkında ona dürüst olacağımdan ve bunu yaparsam geri alamayacağımdan korkuyorum. Diş macununu tüpün içine geri koymak mümkün değil.

"İyi misin, bebeğim?" diye soruyor Hannah.

"Kalbim kırık. Sevdığım çocuk beni sevmiyor." Bebeğin yanağına öpücük kondurmak için eğildiğimde, o ciyakladı. "Gördün mü?"

"O sadece titizdir," diyor. "Kişisel algılama."

"Ya Morph büyüdüğünde bej renkli giyinmeyi sevdiğine karar verirse? Ya bir kardeşliğe katılırsa? Country müzik dinler ve tekne ayakkabısı giyerse?"

"Onu yine de seveceğim," diyor ve burnuna hafifçe vuruyor. "Ama öyle olmayacak, çünkü o benim."

—

Daphne'nin seçtiği restoran Hell's Kitchen'da. Midtown'dan genelde uzak durduğum için daha önce hiç gitmedim.

Güneşli bir yaz günü ve ben Dolce & Gabbana straplez charmeuse elbiseyi, siyah Chanel güneş gözlüklerimi, bir garaj satışından aldığım markasız boncuklu altın rengi çantamı ve babamın evinin yakınındaki ucuz bir mağazadan aldığım, açık burunlu ve ayak bileği kayışlı rugan platform topuklu ayakkabılarımı giydim.

Amy bu ayakkabıları seçti ve ben de neden olmasın dedim. Biraz kitsch olmak kimseye zarar vermez.

Bu sabah saçımı yaptırdım, manikür ve pedikür yaptırdım. Kendimi kendim gibi hissediyorum.

Sakin ve kendinden emin. Kendimi bulmuşum gibi.

Ama hala orada, yüzeyin altında. Son birkaç ayda yaşanan her şeyin sıkıntısı. Annemin ölümü, cenazesi, kitabı, babamın o kitabı yakması. Yeni kitap. Edgewood'da yaşananlar. Austin. Kız kardeşlerim. Dairemdeki yangın. Çirkin gerçekler. Çirkin kurgular. Çirkin sözler. Çirkin ev. Çirkin duygular.

Güzel hayatımda tüm bu çirkinliklere yer yok. Ama yine de, işte buradalar.

Restoranın kapısını iterek açıyorum. Burası lüks bir gastropub. Koyu renkli ahşap, cilalı beton zeminler, açık tuğla duvarlar, loş ışık. Burası kalabalık.

Daphne ve Leda köşedeki bir masada beni bekliyorlar. Onların çoktan gelmiş olmalarına şaşırmadım — Leda her zaman erken gelir, Daphne zamanında gelir, ben ise her zaman geç kalırım — ama ikisinin de masanın aynı tarafında oturduklarını görünce şaşırdım. Genellikle Daffy benim yanıma oturur. Bu stratejik bir hamle gibi geliyor. Sanki bir tuzağa giriyormuşum gibi.

"Selam," diyorum, boş bankta yerimi alırken. Kokteyl menüsünü alıyorum. "Bir içki için yirmi dolar. İlginç."

"Şikayet mi ediyorsun?" diye soruyor Daphne.

"Hayır. El yapımı kokteylleri severim. Sadece bira ve hamburger bekliyordum."

"Bira alabilirsin," diyor Daffy. "Ve hamburgerleriyle ünlüler." Leda sabırsızca iç çekiyor.

"Leeds," diyorum. "Şimdi eğlenelim. Yapabileceğimiz sürece. konuşmadan önce."

"Sabah altı Acela trenine bindim," diyor.

"O zaman hepimiz için içkilerin sert ve yemeklerin iyi olmasını umalım," diyorum, masanın altında onun huzursuz bacağını tekmeliyorum.

"Ah!"

"Lütfen," diyor Daphne.

Garsonumuz geliyor. Mükemmel zamanlama.

Herkes içeceklerini ve başlangıçları sipariş ettikten sonra sakinleşir — trüf mantarlı patates kızartması ve baharatlı karides. Sonra Daphne, hafta başında Daisy adında bir pasta şefi ile çıktığı randevuyu anlatır.

"Daphne ve Daisy," diyorum. "Bunun bir yere varacağını sanmıyorum." "Dur," diyor Leda. "Bence çok tatlı. Onu seviyor musun?"

"Evet," diyor Daphne. "Ama kedileri var. Onları evlat edindi."

"Onları mı? Kaç tane?" diye soruyorum.

"İki tane. Betty ve Ophelia."

"İki çok fazla," diyorum, yirmi dolarlık kokteylimden bir yudum alırken. Yeterince sert değil. Garsonu çağırıp başka bir tane sipariş ediyorum.

"Clio'yu dinleme," diyor Leda. "Evcil hayvanları olması iyi bir şey. Şefkatli ve sorumluluk sahibi olduğunu gösteriyor. Tom köpeklerle büyüdü. Şimdi bir tane istiyor ama çok meşgulüz. Hiç evde değiliz. Belki ileride."

"Kedileri olması benim için sorun değil, ama ben alerjikim. Hatırladın mı?"

"Dediğim gibi, bunun bir yere varacağını sanmıyorum." Leda bana kızgın bir bakış atarken, ben bir patates kızartması daha alıyorum.

"Sen aşktan nefret ediyorsun," diyor, bu da hem beni hem de Daphne'yi güldürüyor.

"Aşktan nefret etmiyorum," diyorum. "Sadece, getirdiği sıkıntılar, kazandıklarından daha fazla gibi görünüyor."

Eğlenceli olduğu sürece eğlencelidir, ama eğlenceli kısmı bittiğinde, neden uğraşalım ki?" "Arkadaşlık. Ortaklık," diyor

Leda. "Vergi avantajları."

"Ne romantik!" diyorum, bayılmak üzere.

"Tamam, tamam," diyor Daphne. Mezcal Paloma kokteylinden bir yudum alıyor.

"İstedığım zaman arkadaşlığım var," diyorum. "Austin." "O kim?" diye soruyor Daphne.

"Komşum." "Hâlâ devam ediyor mu?"

"Canım istediğinde."

"Bu bir ilişki değil," diyor Leda.

"Olabilir."

O ve Daphne ikisi de bana bakıyor. "Ne?"

"Öyle olmasını mı istiyorsun?" diye sorar Daffy.

Neredeyse evet diyecektim, ama bu kelimenin ağızımda bıraktığı tadı sevmedim, bu yüzden yuttum.

Leda başını sallar. Daphne'ye döner. "Gördün mü?"

"Ne?" diye tekrar sorarım.

"Sen normal değilsin," diyor Leda. "Bu normal bir insan davranışı değil."

"Birçok insan bekar olmayı tercih ediyor, Leeds."

"Mesele o değil," diyor. "Mesele..."

"Yapma," diyor Daphne. İçkisini bir yudum daha alıyor.

Garson ikinci kokteylimi getirir ve öğle yemeği siparişlerimizi alır. Ben ıstakozlu sandviç, Daphne hamburger, Leda salata alır.

"Eğer bu konuyu konuşacaksak, en iyisi hemen konuşalım," diyorum. İkinci kokteyl daha iyi. Parasına değer.

"Bakın, hepimizin burada oturmasına sevindim. Ama bunu..." Daffy sözünü bitirmez. "Alexandra'dan beri zor günler geçiriyoruz..."

"Öldü," diyorum. "O kadının küstahlığı." "Dostum, hadi ama," diyor Daffy. "Zorluk çıkarma." "Elinde değil," diyor Leda.

"Kitabı okuduğum için kızgınsın. Annemin cenazesine gittiğim için kızgınsın. Evi ben idare ettiğim için kızgınsın. Bunların seninle hiçbir ilgisi yok. Bunlar *benim* kararlarım."

"Bunlar bizi etkiliyor. Bunu bir şekilde anlamalısın," diyor Daphne, kokteyl pipetini çiğneyerek.

Omuz silkiyorum.

"Anlamıyor. Ne düşündüğümü biliyor musun, Clio?" diye sorar Leda, öne eğilerek. "Bence sen kendinden başka kimseyi umursamıyorsun. Empati kuramayan birisin. Ya çocukluğumuzda olanlar seni bu hale getirdi ya da bu senin elinde olmayan bir şey. Açıkçası, bence antisosyal kişilik bozukluğun var."

Hiç göğsüme ok saplanmadı ama sanırım böyle bir his olmalı.

Daphne gözlerini kapatıp nefes verir.

"Senin bence ben bir sosyopat mıyım?"

"Tom psikoloji yan dalını okudu," diyor Leda. "Ben de biraz okudum."

"Tommy ile bu konuyu konuştunuz mu?" Kırıldım ve kırgınlığımı gizleyecek hiçbir şeyim yok. Saklanacak hiçbir şeyim yok. Zorla gülümseyemem ya da gülümseyemem. Esprili bir sözüm yok. Karşılık veremem. Boşum.

"Leda," diyor Daphne. "İkiniz de. Durun. Nefes alın. Clio, o ciddi değildi."

"Ben ciddiym. Arabulucu olmak istediğini biliyorum Daffy, ama beni kötü polis yapamazsın. Bunu da konuştuk."

"Sen konuştun. Ben dinledim. Ben her zaman dinlerim. Her zaman ortada kalırım."

"İkiniz de annemin beni yaktığını gördüğünüzü söylediniz,"
diyorum. "Bu doğru mu?" Birbirlerine bakıyorlar.

"Gerçekten hatırlamıyor musun?" diye sorar

Daphne. "Hayır. Orada... pembe bir çakmak vardı,
değil mi?"

"O evde, o ortamda olmak senin için kötüydü," diyor Leda. "Sen yaramazlık yapıyordun. Ve o da seni teşvik ediyordu. Onun yüzünden yaptın."

"Bekle, ne? Ne diyorsun sen?" "Leda,"
diyor Daphne.

"Sen bizim odamızda yatıyordun. Annem ve Roy, şeytan çıkarma töreninden sonra seni kendi odana almadılar. Aşağı kata bile inmemize izin verilmiyordu. Daffy ve ben gece yarısı uyandık ve sen yoktun. Seni masada kendi kendine konuşurken bulduk. Kıkırdıyordun. Çakmakla oynuyordun. Kendini yakıyordun. Hiçbir şey hissetmediğini söyledin. Aynen söylendiği gibi. Hayali bir iblis olduğunu. Annem olduğunu."

Daphne'ye bakıyorum, ama o bana bakmıyor. "Daffy?"

"Hatırladığım bu," diyor. "Onunla oynadığını söyledin.
Şeytanla."

"Onun suçu. Sen açıkça sıkıntılıydın. Kafan karıştı. O senin beynini yıkıyordu. Babama söylediğimizde, bizi oradan çıkarmak için ona yardım etmemizin ne kadar önemli olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Hepimizi oradan ve ondan uzaklaştırmak için," diyor Leda.

"Demek o yapmamış," diyorum. Sesim aynı, bu garip çünkü her şey farklı. Dünya bir anda renk değıştirdi. "Sen biliyordun, babam da bunu yapmadığını biliyordun ve benim buna inanmama izin mi verdin? Yalan söyledin."

"Yalan söylemedik, Clio. Sorumlu *oydu*," diyor Daphne. "Bu olayları hatırlamıyorsun çünkü travma yaşamıştın. Yedi yaşındaki bir kız çocuğı olan seni, evinde bir iblis yaşadığına ikna etti. Bizi sürekli korkuttu. Doğru olan buydu ve sen de bunu biliyorsun."

"Öyle mi? Hayatım boyunca kendi annemin beni yaktığını düşündüm."

"Babam bizi korumak için yapması gerekeni yaptı. Biz de yapmamız gerekeni yaptık. Artık orada kalamazdık," diyor Leda. "Ve pişman değilim. Keşke demiyorum. Seni kurtardık. Durum daha da kötüye gidecekti. Daha tehlikeli hale gelecekti. O, şeytan çıkarma ayinleri düzenliyordu."

"Şeytan çıkarma töreninden ne hatırlıyorsun?" diye soruyorum. "Jed? Ruth?" "Kim?"

"Kulakları kanayan bir adam hatırlıyor musun? Gözlerini oyan mavi saçlı bir kadın? Ambulanslar?"

"Ne? Hayır," diyor Daphne, başını sallayarak. "Mavi saçlı bir kadın hatırlıyorum, ama şeytan çıkarma ayini sadece bir sürü bağırış ve Alexandra'nın kendini merdivenlerden aşağı atmasıydı. Sonra topallayarak dolaşıyordu, ama ambulans yoktu."

"Hepsi dramatikti," diyor Leda. "Kitapta ne okuduysan, sana söz veriyorum, olaylar öyle olmadı. Lütfen bize güven, olur mu? Buradaki, seni seven insanlara."

"Az önce ikinizin de bana yalan söylediğinizi itiraf ettiniz. Ve az önce bana sosyopat dediniz."

"Çünkü öyle olabilirsin! Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Koltuğunda oturan doktorluk yapmayı bırak, Leeds," diyor Daphne. İçkisini bir dikişte bitiriyor. "Belki de aile terapisine gitmeliyiz. Babam ve Amy ile birlikte. Sağlıklı bir ortama dönmeliyiz."

"Hiç sağlıklı bir ortamda bulunduk mu?" diye soruyorum, ellerimle bir şeyler yapmak için peçetemi bükerek. "Yoksa her şey sadece büyük bir yalan mı?"

Onların bir şey söylemelerini, benimle tartışmalarını bekliyorum. Ama söylemiyorlar. Belki de cevabım budur.

"Sana doğru bir şey söyleyeceğim. Gerçek bir şey," derim, peçetemi bir kenara atıp çantamı alırım. Cüzdanımı çıkarır, yirmilikleri arar, masaya parayı bırakır ve sonra ne olacağını beklerim. "Bu ev hayaletli."

Daphne tekrar gözlerini kapatır. "Clio. Hadi ama."

"Buna inanmıyorsun," der Leda.

"İnanıyorum. Orada hayalet var. Orada bir şey var. Her zaman oradaydı. İblis ya da her neyse. Gerçek."

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar Daphne, yüzü solarken.

"Benimle iletişim kuruyor. Onu duydum. Ve çizimler yapıyor. Bana mesajlar bırakıyor. Annemin kitabının başka bir kopyası var. İçinde yazıyor."

"Aman Tanrım," diyor Daphne, başını ellerinin arasına alıp. "Aman Tanrım. Yine mi? Yine mi..."

"Onu boş ver. Bizi kızdırmak için böyle konuşuyor," diyor Leda. "Bizi üzmemek için. Onun için endişelenmemizi sağlamak için. Sadece ilgi görmek istiyor."

"Senden ilgiye ihtiyacım yok," derim, koltuktan kalkarak.

"O da tıpkı onun gibi," diye mırıldanır Leda. "O da tıpkı onun gibi."

"Nereye gidiyorsun?" diye seslenir Daphne arkamdan.

"Eve."

(B) Şehirden ayrılmadan **önce** yeni bir eskiz defteri, birkaç Sharpies kalem, bir şişe votka, bir paket sigara ve pembe bir çakmak alıyorum. Edgewood'a vardığımda, bunları yemek masasına yayarım, kasvetli ama garip bir şekilde tatmin edici bir tablo. Bu görüntüyü yakalamak zorunda hissediyorum, öyle de yapıyorum.

Fotoğrafi düzenlerken, parlaklığını ayarlarken babam arar ve ben daha iyi düşünmeden cevap veririm.

"Clio, kız kardeşlerin bana bugün olanları anlattı," diyor. "Neler oluyor?"

"Annemin beni yakmadığını biliyordun," diyorum, yeni çakmağımı alıp elimde çevirerek. "Bana yalan söylediler. Sen bana yalan söyledin. Herkes yalan söylüyor. İroni de bu. Bu ailede gerçeği söyleyen tek kişi benim. Ve kimse bana inanmıyor."

"Clio, seni almaya geliyorum. Yeter artık." "Gelme. Bu akşam planlarım var."

"Planlar mı?"

"Bir erkekle. O yüzden buraya gelme. Araya girmek istemezsin, değil mi?" O cevap veremedi telefonunu kapatıyorum. Birkaç hafta önceki garip not ve prezervatif ambalajı olayı onu neredeyse kalp krizi geçirtecekti, bu yüzden onu caydırdığımdan eminim.

Telefonumu bırakıp bir sigara yakıyorum. Bir nefes çekiyorum. Öksürüyorum.

Tütünün bayat tadı, boğazımı yakıcı duman... Korkunç bir şey ve bundan nefret ediyorum, bu yüzden bir nefes daha alıyorum. Bir nefes daha. Bir nefes daha, sonra masanın üzerine söndürüyorum.

İsyan iyi hissettirmiyor, istediğim gibi değil. Marlboro paketine bakıyorum, kontrol edebileceğimi sandığım,

ama kendimi hiç de güçlü hissetmiyorum.

Babam ve Daphne deli olduğumu düşünüyor. Leda ve Tommy kişilik bozukluğum olduğunu düşünüyor. Annem öldü.

Votka şişesini açıp bir yudum alıyorum. Sigara gibi değil, yanma hissini seviyorum.

Eskiz defterinden sayfaları yırtmaya başlıyorum. Yavaşça, metodik bir şekilde, kenarlarından yırtmamaya dikkat ederek. Birini yemek masasına, birini de Sharpie kalemle birlikte koyuyorum. Birini mutfak adasına. Sehpaya. Daphne ve Leda'nın odasına. Annemin odasına.

Benim odama.

Burası soğuk. Boş kağıdı ve kalemi yatağın üzerine koydum. Boş kağıda bakarken, kitaptaki bir şey aklıma geldi.

Dizlerimin üzerine çöküp, çizimlerimi sakladığım plastik kutuyu yatağın altında arıyorum.

Hâlâ oradaydı.

Çıkarıp açtığımda, kalın, gri bir toz bulutu yükseldi. Kutunun içinde bir yığın eskiz defteri, not defteri ve dağınık kağıtlar vardı. Okuldaki sanat projeleri. Peçetelere rastgele çizilmiş resimler. Bir manila klasör vardı ve içinde evin çizimlerim vardı. En az yirmi tane olmalı.

Onları halının üzerine düzgün sıralar halinde yerleştiriyorum. Hepsini görmek istiyorum.

Çocukken bunu sık sık yapardım. Mükemmelliği yakalamak için aynı konuyu defalarca çizerim. Bunları çizdiğimi hatırlıyorum. Sinirlenirdi, evi bir türlü doğru çizemediğimi hissederdim.

Telefonumu yanımdaki yerde buluyorum. Çizimlerin fotoğraflarını çekiyorum. Nedenini bilmiyorum.

Hiçbirinde pencereler karartılmamış.

Yatağın üzerindeki Sharpie kalemi alıyorum, en yakın çizime eğiliyorum ve pencerelere karalamalar yapıyorum.

Gözümün ucunda bir hareket görürüm.

Dolaba doğru dönüyorum, kapı ardına kadar açılmış. Kafamda bir çan çalıyor.

Bu kısım gerçek miydi? Roy'u arayıp şeytan çıkarma hakkında soru sorsam ne derdi? Annem ne kadarını uydurmuştu?

Roy'a annemi gerçekten sevdiğini mi yoksa sadece şeytanlara karşı bir ilgisi olduğunu mu sorsam ne derdi?

Dolap çok dar; zar zor sığıyorum. Üstümde tavan arasına çıkan panel var.

Daha önce hiç oraya çıkmadım.

Merdiveni almak için yukarı çıkıyorum, ama onu aşağı indirmeden önce, ön kapı çalınıyor. Merdiveni bırakıyorum.

Babam olabilir diye kapıyı açıyorum, ama gelen Austin.

"Selam," diyor ve bana öpücük vermek için eğiliyor. "Uzun zaman oldu."

"Evet," diyorum, ondan uzaklaşarak. Hala Dolce elbisemi giyiyorum, ama çıplak ayaklarım, makyajım akmış, saçlarım karışmış, terden sıırılsıklam ve tozla kaplıyım. Görünmek istemiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. "Kötü bir zaman mı?"

Ona göz kırpıyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" Kolunu kapı çerçevesine dayadı. Onu henüz içeri davet etmedim.

"Burada oturmak ister misin?" diye soruyor, ön merdivenleri işaret ederek.

"Evet, tamam," diyorum, etrafa dağılmış, onun görmesini istemediğim kağıtları, sormasını istemediğim soruları düşünerek. "Önce bir şey alayım. Hemen geliyorum."

Yukarı koşup votkayı alıyorum. Hatırladığımdan daha az var.

Austin ellerini dizlerinin üzerine koyarak oturuyor. Ona uzattığım şişeyi alıyor ama içmiyor. Elini uzatıp buklelerimden birini düzeltiyor.

Görünüşümün aşırı farkındayım. Küçülmek istiyorum. Güneşin daha hızlı batmasını istiyorum. Karanlık istiyorum. Gölge istiyorum. Dünyayı karartmak istiyorum. O Sharpie kalemi elinde tutmalıydım.

Bana baktığı gibi bakmasını istemiyorum. Endişe, acıma ya da korku ile bakmasını istemiyorum.

Votkayı alıp bir yudum alıyorum.

"Hikayelerini izledim," diyor. "Bu yüzden burada olduğunu biliyordum."

"Ne?" diyorum.

"Hikayelerini. Paylaştığın fotoğrafları." "Ne fotoğrafları?"

"Sen..." O gülüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun, anlayamıyorum."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Peki," diyor ve sesinde ekşi bir ton seziyorum. "Peki?"

Ayağa kalkar ve yürüyüş yoluna iner. "Senin için biraz endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen..."

"Ne? Ne gibi görünüyorsun, Austin?" diyorum, aniden savunmaya geçerek. Beni yargılıyor. Öyle yapacağını biliyordum.

Vans ayakkabılarına bakar, saçlarını elleriyle tarar.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diyorum ona. "Benim için endişelenmene gerek yok. Mesele bu değil."

"Ben sandım ki..." Bana tekrar bakar. Benden bir şey bekliyor. Duymak istediği şeyi sezgilerimle anlamamı, sonra da o sözleri söylememi ve söylerken güzel görünmemi bekliyor.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Çünkü benim istediğim, ihtiyacım olan şey, onun sadece burada olması ve benden hiçbir şey istememesi ya da beklememesi.

Şişeden bir yudum daha alıyorum.

Bir dakika geçer. O iç çeker ve "Bunun benimle mi yoksa seninle mi ilgili olduğunu anlayamıyorum..." der.

"Neyi yaşıyorum? Sırf seninle yatmak için var olmadığım için rahatsız olduysan özür dilerim."

Ağzı açık kalır. Güler. "Ne?" "Boş ver."

"Bana konuşabilirsin. Her şeyi. Ben sadece seks için burada değilim."

"Sen benim sorunlarımı dinlemek istemezsin."

"Bu... bu doğru değil. Hiç de değil."

"Öyle," diyorum. "Buradasın çünkü ben eğlenceliyim ve bu ciddi bir ilişki değil. Sana duygularım hakkında ağlamaya başlarsam, artık eğlenceli olmayacağım. O zaman fazla geleceğim. Ve sen başka bir yerde eğlence arayacaksın, ben de yalnız ve mahvolmuş kalacağım. O yüzden, işler yolundayken bırakalım. En iyisi bu. Zaten bu ilişki nereye gidiyordu ki? Ben şehirde çalışıyorum. Şehirde yaşıyorum. Sen ise burada yaşıyorsun. Annenin bodrumunda."

Boynundaki ince zinciri düzeltir, dudağını ısırır, başını sallar. "Ne olursa olsun, sen zaten yalnızsın ve berbat durumdasın."

Çimleri geçmeye başlar, uzaklaşır.

"Ne olursa olsun," diyorum, "sadece pislikler öyle zincirler takar."

"Babamındı," diyor arkasını dönmeden.

—

Austin gözden kaybolana kadar ön merdivenlerde oturuyorum. Ta ki o gidene kadar. Şişeden bir yudum daha alıyorum. Bir yudum daha. Sonunda ayağa kalkmayı başardığımda, lastik gibi bacaklarımla sendeleyerek, eve girmek için dönerken tökezliyorum. Ön kapıyı açık bırakmışım ve bir esinti içeri girerek kapıyı duvara doğru itiyor. Sanki ev beni içeri davet ediyor gibi.

Kapı arkamda gürültüyle kapanıyor.

Alkolün etkisiyle dengemi kaybederek dört ayak üstünde merdivenleri tırmanırım. Bugün birkaç patates kızartması ve tek bir karides dışında hiçbir şey yemedim. Evde yiyecek bir şey yok.

Yemek masasındaki kağıt boş kalır. Sehpadaki kağıt da öyle. Mutfakta. Leda ve Daphne'nin odasında. Annemin odasında. Benim odamda.

"Ne? Şimdi de utangaç mı oldun?" diye soruyorum.

Tavan arasına açılan kapıyı tekrar gözden geçirip, merdiveni almak için yukarı çıkıyorum. Ama merdiven çok ağır ve şu anda onu odama indirmek için yeterince koordineli değilim. Ya da tırmanmak için.

Yalnızım ve berbat
durumdayım. Karanlıkta.

Güneş battı ve ben yeni rutinime başladım, evdeki tüm ışıkları açtım.

Kanepeye oturup bir şey olmasını bekliyorum.

Hiçbir şeyin olmaması dayanılmaz hale geldiğinde, telefonumu almaya kalkıyorum. Austin Instagram hikayelerim hakkında bir şey söylemişti, değil mi? Hikayelerime bir şey paylaştığımı hatırlamıyorum.

Yemin ederim telefonumu yemek masasında bıraktım, ama belki de bırakmadım, çünkü orada değil.

Kitap orada.

Bu aptal kitap. Bu eğlence evi aynası kurgu. Ama

şimdi bitirmenin ne zararı var ki?

Daha ne kadar zarar verebilir ki?

Bunu ne kadar çok öğrenmek istiyorum?

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum ona.

"Herkes ölür anne," dedi, gözlerini devirerek. "Bu evde ölmeyeceğiz," dedim ona. "Söyle."

"Her neyse." Çizimine geri döndü. Artık benimle konuşmak istemiyordu.

Ona bir bardak su ister mi diye sordum. Cevap vermedi. Mutfığa gittim ve Roy orada beni karşıladı.

"Üzgünüm," dedi. "Şeytanın bu ev üzerindeki etkisi çok güçlü."

"Neden?" diye sordum. "Neden bu ev?" Aslında sorduğum şey şuydu: *Neden ben?*

Neden hayatım boyunca bu kadar zorluklarla karşılaştım? Asla huzur bulamayacak mıyım? Lanetli miyim? Babamı hak etmek için ne yaptım? Ya da kendimi çekici bulduğum bu acımasız adamları. Kendi bedenimin acımasızlığı ve onun çektiği ilgi - çoğu zaman istenmeyen. Zihnimin huzursuzluğu.

Annelik görevinin acımasızlığı. Bu şeytanları hak edecek ne yapmıştım?

"Çok uzun zamandır burada. Bu ev inşa edilmeden önce bile. Ormanda yaşıyordu. Burası onun evi. İblisler değişime pek hevesli değildir. Bu şaşırtıcı gelebilir, çünkü medyada genellikle yeni bedenlere sahip olmak isteyen varlıklar olarak tasvir edilirler. Çoğunlukla çocuklar. Masumiyeti bozanlar. Hollywood'da kolayca satılan bir konu. Katolik Kilisesi için, Tanrı beni affetsin."

"Peder Bernard'a söyleyeceğim," dedim.

Gülümsedi ve o gün hissettiğim ilk ve tek mutluluktu. "Gammaz."

Dudaklarımı sıkıca kapatarak mimik yaptım. Kilitliyorum.

Anahtarı atıyorum. "Karşılaştığım şeytanların çoğunu, kanal gezginlerine benzetiyorum. Tek bir yerde kalıp izliyorlar. Sıkılırlarsa uyuyabilirler, kış uykusuna yatabilirler. Yorgun değillerse ve gördüklerini beğenmezlerse — ya da kişiliklerine bağlı olarak, gördüklerini beğenirlerse — müdahale edebilirler. İletişim kurarlar. Etkileşime girerler. Bağlanırlar. O kadar uzun süredir varlar ki, bizi ne derece etkilediğini anlamıyorlar ya da umursamıyorlar. Empati kurma yetenekleri yok."

"Bana bunun umutsuz olduğunu mu söylemek istiyorsun? Bunun gitmeyeceğini mi?"

"Umutsuz bir durum değil. Ama kolay da olmayacak. Kanalını beğeniyor." "Bu konuda aynı fikirdeyiz," dedim. "Peki, şimdi ne yapacağım? Taşınmalı mıyım?" "Deneyebilirsin. Ama evi satamayabilirsin. Eğer senin gitmeni istemiyorsa."

—

Bir sonraki sayfaya geçiyorum ve kırmızı Sharpie kalemle dev harflerle yazılmış bir kelime var, altındaki metni okunmaz hale getiriyor.

Telefonum evin içinde bir yerden çalıyor ve bir an için şaşıyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda, telefonun tam önümde olduğunu görüyorum. Sehpa da duruyor. Kitabı bir kenara bırakıp telefona uzanıyorum. Veronica arıyor.

Aramayı reddediyorum.

Çok sayıda cevapsız arama. Mesajlar. Bildirimler.

Başparmağımı basıp kilidi açıyorum, Instagram'ı açıyorum; hepsini sakın bir soğukkanlılıkla yapıyorum. Hikayelerimi izlediğimde, yemek masasındaki sigara, votka ve eskiz defterlerinin fotoğrafının olduğu bir tanesi, çocukluğumda çizdiğim evlerin resimlerinin olduğu bir düzine diğeri, panikle miyorum. Zaten çok geç olmuşken neden panikleyeyim ki? İnsanlar onları çoktan görmüşler.

Son iki hikayede, yanlışlıkla çekmiş olabileceğim fotoğraflar var. Biri dolaptan, daha doğrusu dolabımın içindeki tavan arasına açılan kapıdan. Ve son olarak, gülümseyen, gözleri kan çanağına dönmüş, kirli yüzünden maskara akan, saçları dağınık, kameraya doğru sallanan yılan tılsımıyla çekilmiş bulanık bir selfie.

Bir imaj oluşturmak çok zaman alır. Onu yok etmek ise neredeyse hiç zaman almaz.

Bir *gürültü* duyulur. Ses, elektrik çarpması gibi vücudumu sarar. Sıcaklık yükselir, ter akar ve sonra boşalıyorum. Donuyorum.

Bu hem korku hem de rahatlama. Ve buradayım. Buradayım.

Evimdeyim. "Merhaba," diyorum, bakışlarımı ileriye doğru sabit tutarak.

Bir başka *gümbürtü*.

Bir anlık sessizlik. Ve sonra sürüklenme sesi. Yavaşça hareket eden, belirsiz bir ağırlığın altında döşeme tahtaları gıcırıyor.

Hafif bir tıkırtı duyulur — camla temas, ardından ani bir acı gelir.

Bir şey kafamın arkasına çarptı.

Pembe çakmak. Omzuma çarptı, kucağıma kaydı. Şimdi sağ elimde duruyor.

"Merhaba," diyor bir ses. Kafa karıştırıcı, anlaşılmaz derecede iğrenç bir ses.

Düşüncelerim korkuyla yapış yapış oluyor, birbirine yapışıyor, birbirini bastırarak çığlık atıyor.

Ne yapmalıyım? Dönüp bakmalı mıyım? Bakmamalı mıyım? Hareket etmemeli miyim? Hayır. Kaçmalıyım.

Soğuk. Çok üşüyorum. Terliyorum. Bu güzel elbiseyi mahvediyorum. Mahvoldu. Güzel hayatını mahvediyorsun. Mahvoldu. Mahvoldu. Sen mahvettin. Bir şeyler hissetmek istiyorsun. Fazla hissediyorsun. Sen. Hissettiğin her şeyi nefret ediyorsun. Farklı bir şeyler hissetmen gerekiyor. Daha gürültülü bir şeyler.

Kendini ateşe vermelisin.

Çakmak zaten elimde. Alev sarı ve ortası koyu.

Sürükleniyor. Dans ediyor. Onu izliyorum. Oluşturduğu tüm farklı şekilleri.

Kafamdaki annem. *Şu anda acıtıyor, ama eve vardığımızda hissetmeyeceksin.*

Evdeyim. Ama öyle hissetmiyorum.

Sırtımdaki o iğrenç ses. *Hiçbir şey hissetmeyeceğim.*

Alev cildime, yara izime, eski yanığıma değiyor. Ve *hiçbir şey* hissetmiyorum. Sadece kokuyu.

Koku.

Ne yaptığımı anladığımda, derim duman çıkarken, evin içinde nefesimin yankısı yankılanıyor. Arkanı dönüp çakmağı oturma odasına fırlatıyorum. Açık bir boğaz gibi uzanan koridordaki ışıklar sönmüş. Oradan kahkahalar yükseliyor.

Leda ve Daphne'nin odasının kapısı yavaşça kapanıyor, menteşeler kulakları sağır eden bir ses çıkarıyor.

Kapı kapanır kapanmaz, vurma sesi başlar. Kapının arkasında ne varsa, kapıya vuruyor.

Yine annem aklımda. *Seni kanatacağım! Seni kanatacağım!*

"Dur!" Kulaklarımı kapatıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. "Dur!"

Ellerim sesi sadece boğuyor. Menteşeler. Sürüklenme sesi. Jed'i düşünüyorum. Kulaklıkları. Kulaklarından kan akıyor.

Uydurma. Gerçek değil. Gerçek değil.

Ellerimi indiriyorum. Gözlerimi açtığımda, aşağıda bir şeyin kaybolduğunu, karanlıkta bir gölgeyi görüyorum.

Gerçek değil. Doğru değil. Uydurma.

Gerçekte ne olduğunu doğrulayabilecek tek bir kişi var. Bana yardım edebilecek tek kişi. Bana inanacak tek kişi. Ona güvenebilir miyim bilmiyorum

ona güvenebilir miyim, ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenebilir miyim bilmiyorum, ama elimde sadece o var.

Senin için buradayım Clio. Senin ve kız kardeşlerin için. Bir şeye ihtiyacın olursa.
Roy'un teklifini kabul etmenin zamanı geldi.

I Uyumuyorum. Ayılmak için su içiyorum.

Yanığım sarı kabarcıklar oluşturdu. Sokağın aşağısında yaşayan ve artık benden nefret etmeyen bir hemşire olsaydı çok iyi olurdu.
beni artık nefret etmeyen bir hemşire olsaydı iyi olurdu.

Ne yaptım ben? Ne
yaptım ben?

Boş kağıtları ve kalemleri toplayıp yemek masasının üzerine bırakıyorum, başarısız bir deneyin üzücü kalıntıları. Benimle iletişim kurdu, ama benim istediğim şekilde değil. Kendi istediği şekilde. Kendi şartlarıyla. Kendi iletişim kurmak istediği şekilde.

Nazik davranmasına gerek yok. Gidecek başka yerim yok. En
azından olmak istediğim bir yer yok.

Babam aradığında, beni almaya gelmesine izin
veriyorum. Onunla dışarıda buluşuyorum.

"Tanrım, Clio! Ne oldu?"

Arabanın camında yansımamı görüyorum. Psikopat gibi görünüyorum. Ve
şimdi fark ediyorum ki, ayakkabı giymeyi unutmuşum.

"Beni bir şeyler yemeye götürebilir misin?" diyorum, sesim kısık.

"Clio, tatlım," diyor babam ve beni kucaklıyor. Kafamı omzuna yaslıyorum. Sigara kokuyor. Yaptığı şeyden sonra, kitabı yakmasından sonra, belki de benim için sonsuza kadar sigara kokacak. Onu affetmek, huzur bulmak, kollarında mutlu olmak istiyorum. Eskisi gibi hissetmek istiyorum. Eskisi gibi olmak istiyorum. Annem ölmeden önce. Çirkin gerçekler ortaya çıkmadan önce. Bütün bunlar olmadan önce.

"Bu ne?" diyor, yanığı fark ederek.

Kız kardeşlerimi, annemizden uzaklaşmamıza neden olan bir yalana nasıl manipüle ettiğini yüzüne vurmaya düşünüyorum. Bu, onarılamaz bir hasara yol açtı. Ama şu anda buna gücüm yetmiyor. "Kendimi yaraladım."

"Nasıl?" diye soruyor, yüzündeki endişe bende garip bir suçluluk ve tatmin karışımı uyandırıyor. Hala beni seviyor.

"Evde çalışırken," diyorum. "Baba. Lütfen. Gidebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

"Ayakkabı giymelisin," diyor. Eve giriyor ve bir saniye sonra topuklu ayakkabılarımı getirerek geri çıkıyor.

Bana arabanın kapısını açar, ayakkabılarımı uzatır, sonra sürücü tarafına geçer. Arabayı çalıştırır, çıkmaz sokağa geri döner ve sonra "Sigara kokuyorsun. Ve alkol." der.

Ona sigara koktuğunu söylemek üzereyim, faşizm koktuğunu söylemek üzereyim, kütüphanelerden sonra müzelere de alev makinesini götürmeyi planlayıp planlamadığını sormak üzereyim. Onu ne kadar nefret etmek üzere olduğumu söylemek üzereyim. Ama boğazım ağrıyor ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum.

"Clio. Beni endişelendiriyorsun. Herkesi endişelendiriyorsun."

Benden ne söylememi istiyor? Özür dilememi mi bekliyor? Hayatımdaki herkes, kendileri için yararlı olacak şekilde çok belirli bir şekilde davranmamı istiyor ve onların beklentilerinden sapar sapmaz, bu bir sorun haline geliyor. Hayatlarında bana verdikleri rolden sapar sapmaz, bir şekilde bu benim hatam oluyor.

"Bu davranış biçimi beni endişelendiriyor," diyor sert bir şekilde. "Bunu daha önce de gördüm."

"Ne, annemle mi? Sen ve Leda bunu yüzüme vurmaya seviyorsunuz. Ama ben annem gibi değilim," diyorum, yılan kolyemle oynayarak. "Onunla tek ortak noktamız güzel saçlarımız ve perili evimiz."

"O kitap yüzünden. Ve orada tek başına vakit geçirmenden."

"Neden onun haklı olabileceğini düşünemiyorsun? Benim haklı olduğumu? Neden ev bir iblis tarafından lanetlenmiş olmasın?"

"Çünkü bu delilik. Kendini duymuyor musun?"

"Neden delice? Eğer ben senin kızın değil de oğlun olsaydım, deli olduğumu mu düşünürdün?"

"Her şey kadın düşmanlığı değildir, Clio," diyor, keskin bir dönüş yapıyor. "Koluna ne oldu?"

Artık dayanamıyorum, dilimi tutamıyorum, yoksa ağzımın içini parçalayacak. "Annem yaptı. O yaptı. Değil mi, baba? Bana zarar verdi."

"Clio Louise."

"Siktir et. Kahvaltı yapabilir miyiz? Lütfen? Lütfen." O içini çeker. "Tamam."

Austin'in beni götürdüğü yerden farklı bir lokantaya gidiyoruz, ama yine de bana onu hatırlatıyor, ve sessizce yemek yiyoruz.

Babam hesabı öder ve sonra onun evine geri döneriz. Amy ortalıkta yoktur.

"Uyumaya gidiyorum," derim ona.

"Uyandığında, bundan sonra ne olacağı hakkında konuşacağız." "Kötüye işaret," diye mırıldanıyorum. Merdivenleri çıkıp odama gidiyorum. Yatağa uzanıyorum ve anında uykuya dalıyorum.

—

Uyandığımda, gece yarısıdır.

Esneyerek, dönüp telefonuma uzanıyorum, Roy bana cevap vermiş mi diye merak ediyorum.

Helen'dan onun numarasını isteyebilirdim ama son konuşmamızdan sonra gururumu yutmak istemiyordum, bu yüzden New England Occultist Collective'in trajik derecede eski moda web sitesine geri dönmek zorunda kaldım. Mesai saati dışındaydı ama yine de iletişim numarasını aradım, Occultist Collectives'in geleneksel mesai saatlerine uymayabileceğini düşündüm. Adımı söyleyip Roy'dan beni aramasını rica eden bir sesli mesaj bıraktım. Ne hakkında olduğunu onun bileceğini söyledim.

Ama arasa bile, telefonumun şarjı bitmiş olduğu için bunu bilemezdim, RIP. Onun yokluğu hayalet uzuv gibi acıtıyor. Şarj cihazına takıyorum ve düşüncelerime dalıyorum. Tuvalete gitmem gerekiyor, bu da yataktan kalkmam gerektiği anlamına geliyor, ki bu pek hoşuma gitmiyor.

İnleyerek çarşafı tekmliyorum, bacaklarımı yatağın kenarına sallıyorum. Kapıdan çıkıp koridordan geçerek banyoya gidiyorum.

Işıklar çok parlak. Gözlerimi kısarak, hala uykulu bir halde tuvalete oturuyorum, siliyorum, sifonu çekiyorum, ellerimi yıkıyorum.

Beni tam olarak uyanık hale getiren, yanığımın verdiği acıdır. Musluğu kapatıp kolumu yüzüme yaklaştırıyorum, parmaklarımdan su damlıyor.

Yanık oldukça iğrenç. Pembe, sarı ve parlak — kabarcık patlamak üzere. Şu anda şarjlı bir telefonum olsaydı, yanık tedavisini Google'da aratmak için iyi bir zaman olurdu, dün gece akli başında olsaydım yapmam gereken bir şeydi bu.

Dolapları açıp yara bandı, merhem ya da başka bir şey arıyorum. Benim yaşımda olabilecek bir vazelin kutusu var. Onu çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum.

Gecikmiş ilk yardım için beceriksiz bir girişimde bulunmadan önce, bir daha düşünür ve yarayı olduğu gibi bırakırım. Elbisemi çıkarır ve soğuk bir duş alırım, titreyerek ama temiz olarak duştan çıkarım.

Kendimi havluya sarıp odama geri dönüyorum, giyecek kıyafetler arıyorum. Dans takımımın sweatshirt'ü, Soffe şortum. Bir genç gibi görünüyorum ama kendimi bin yaşında hissediyorum, kemiklerim yorgun.

Soğuk duş kötü bir fikirdi. Donuyorum. Babam ve Amy klimayı hep sonuna kadar açarlar. Koridora çıkıp çarşaf dolabından bir battaniye alıyorum.

Aşağıda bir ışık yanıyor. Asla ışıkları açık bırakmazlar. Biri uyanık.

Bulabildiğim en yumuşak battaniyeyi buluyorum, kendimi içine sarıyorum, pelerin gibi giyiyorum ve battaniyenin eteğine takılmamaya dikkat ederek aşağı iniyorum.

"Baba? Amy?" diye sesleniyorum, sesimi alçak tutarak. Işık babamın çalışma odasından geliyor.

Burada başka neler saklı?

Belki de şeytan "Bilmem ki yapmamam gerektiğini" sözlerinin içinde bir yerde yaşıyordur. Ya da belki de Tanrı.

Masasında bir yığın fotoğraf albümü var. Rahat tekerlekli sandalyesine oturup albümleri karıştırmaya başlıyorum.

Çocukluk fotoğrafları. Leda, Daphne ve ben okulun ilk gününde. Dans gösterilerimizde. Six Flags'te, su kaydıracağından sıırıslıklam olmuş halde. Leda mutfak masasında ödevini yapıyor. Daphne bahçede

futbol topu sürerken. Ben, ellerimi belime koymuş, kot pantolonun üzerine tutu etek giymiş, yanağıma kırmızı dudak kalemi ile kalp çizmiş poz verirken.

Üçümüz, babam ve Amy ile Maui'deki bir plajda — Leda Harvard'a gitmeden önce yaptığımız büyük aile tatili. Arkamızda muhteşem bir gün batımı var. Çok güzel bir fotoğraf.

Hepimizin daha genç olduğu başka bir albüme bakıyorum. Leda ve Daphne aynı elbiseler giymiş, ilk evimizin mutfak zemininde çay partisi yapıyorlar. Ben önlük ve tulum giymiş, yüksek sandalyede oturmuş, kaşlarını çatmış, yüzüne yeşil püre bulaşmış haldeyim. Nedense annem bu fotoğraflarda yok.

Albümü kapatıyorum ve babamın bilgisayar ekranı aydınlanıyor.

Şifresi, üst çekmecesindeki bir Post-it'te yazıyor. Amatörce.

Şifreyi giriyorum ve Chrome açılıyor. E-postası. Google'ı açıp arama geçmişini kontrol ediyorum.

Healthline. Sinir krizi belirtileri. NJ Ruh Sağlığı

Hizmetleri.

Kuzey New Jersey Davranış Yardımı.

Psikotik atak.

Psikoz.

Genetik psikoz.

Sanrılar.

Keder sanrılara neden olabilir

mi? Keder psikozu tetikleyebilir

mi?

Birisi yardım almayı reddettiğinde ona nasıl psikolojik yardım

sağlayabilirsiniz? 5150. Psikiyatrik Gözaltı.

Masadan kalkarken, keskin bir ağrı ön kolumu yakar. Kabarcık. Yırtılmış. Derim kıvrılır ve yanardöner bir sıvı akar.

Ayak sesleri. Yukarıdan. Aşağıya doğru geliyor.

Panik içinde çalışma odasından çıkıp mutfağa girerim, bir bardak alırım.

"Clio?" Amy. Üzerinde çilek desenli uyumlu bir pijama takımı var. Saçları Fransız örgüsüyle geriye toplanmış.

uykudan uyanmış gibi görünüyor.

"Oh, merhaba," diyorum, sesim tiz ve cırtlak, endişemi ele veriyor. Boğazımı temizliyorum. Bardağı buzdolabından aldığım suyla dolduruyorum. "Üzgünüm, seni uyandırdım mı?"

Kafasını sallıyor. "Son zamanlarda uyku sorunu yaşıyorum. Daphne bu CBD sakızlarını denememi istiyor ama ben emin değilim."

"Melatonin'e ne dersin?" diye soruyorum. Ona suyu uzatıyorum.

"Denedim. İşe yaramadı," der ve bardağı kabul eder. "Teşekkürler, Cli."

Anma Günü'nden beri konuşmadık. Bana ne söyleyeceğini bilmiyor, ben de ona söyleyecek bir şeyim yok. Belki *de babam beni hastaneye yatırmaya mı çalışıyor?* Ama bana cevap vermeyeceğini biliyorum. Tek yapacağı şey yukarı çıkıp ona söylemek olur. Sonra babam benimle yüzleşir. Durum daha da kötüleşir. Kendimi savunmaya çalışır, sinirlenir ve bir olay çıkarırdım, bu da benim dengesiz olduğum ve yardıma ihtiyacım olduğunun kanıtı olarak gösterilirdi. Delilik bataklık gibidir.

Şeytandan, annemden veya evden bahsedemem. Özür dilemekten başka bir şey yapamam. Nazik davranmak.

"Barbekü için üzgünüm," diyorum, umarım bariz samimiyetsizliğimi fark etmez. "Seni üzmem istemedim."

Gözleri doluyor ve elini kalbine koyuyor. "Teşekkürler, Clio. İstemediğini biliyorum. Biliyorum."

"O zaman aramız iyi mi?"

"Tabii ki," diyor. "Sen iyi misin? Senin için endişeleniyoruz."

"Öyle duydum," diyorum. "Ama beni tanıyorsun, Amy. Ne zaman iyi olmadım ki?"

Bir şey söylemek için ağzını açar, sonra fikrini değiştirir. Sahte bir esneme yaparım. "Uyumaya devam etmeliyim."

"İyi fikir," dedi.

Ona sarılırım ve yukarı, odama çıkarım, kapıyı arkamdan kilitlerim.

Yatağımın başucundaki lambanın yumuşak, sıcak ışığında yanığımı incelerim.

Kabarcığın patladığı yerde deri buruşmuş. Elimi uzatıp parmak uçlarımla hafifçe dokunuyorum. Parlak bir görünümü var. Hâlâ sızıntı var. Sızıntının sulu berrak halinden sarıya, pembeye ve yapışkan kırmızıya dönüşmesini izliyorum. Kan.

Yerdeki havlumu alıp yaraya bastırıyorum, ama elim titriyor, bu yüzden zorlanıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Ne zaman iyi olmadım ki?

Kan, sızıntı ve rengi nazıkçe silip temizliyorum. Şimdi yanık, bana bakan soluk bir göz gibi görünüyor. İzliyor.

Merhaba.

DAD mutfak masasında oturmuş gazete okuyor. Kahve, krema, simit, tereyağı, krem peynir var.

Gazeteyi masaya bırakıyor. "Günaydın."

"Günaydın." Ona kocaman, dişli bir gülümseme atıyorum. Kin, dişlerimin hapishanesinde çınlıyor.

"Dinlendin mi?"

"Evet, dinlendim. Nane kadar tazeyim."

"İyi." Derin bir nefes alır ve ben kendimi hazırlarım. "Senin burada, benimle ve Amy ile kalmanı istiyorum. Geçici olarak. Çalışman gerekirse, seni şehre götürürüm ve geri getiririm. Bu Cuma öğleden sonra bir aile terapisti ile randevu aldım. Daphne ve Leda da gelmeyi kabul ettiler. Hafta sonu boyunca kalacaklar, umarım sen de kalırsın. Sana rica ediyorum."

Bana bakar ve yine babam olur. Geminin kaptanı, istikrarlı ve güvenilir, benim ve kız kardeşlerim için her şeyi yapabilecek biri. Dans gösterileri için saçlarımızı ören, her okul etkinliğine gelen, bizi alışveriş merkezine götürüp bize sınırsız harcama hakkı veren, biz alışveriş yaparken bir biyografi ve bir kahveyle sabırla bankta bekleyen.

Belki de yaptığı her şey, bize olan sevgisinden kaynaklanıyordu. Belki de o, anneme karşı berbat bir koca olan, ona karşı hiç şefkat göstermeyen, onu hayatımızdan silen, kendi imajını korumak için onu güvenilmez, şiddet uygulayan bir canavar olarak gösteren, sahiplenici, bencil bir pislikti. Belki de hepsi doğruyd.

Ama annemin de sevgiden hareket etmediğini kim söyleyebilir? Belki de iyi niyetlerin aslında hiçbir önemi yoktur. Sadece eylemlerin. Ya da eylemin algılanışının.

"Evet, tamam," diyorum. "Burada kalacağım. Terapiye gideceğim." "Teşekkür ederim," diyor.

Normalde, pazarlık yapmadan kabul etmezdim. Onun istediği bir şeyi yapmak karşılığında istediğim bir şeyi almadan. Ama ben direnirsem o ne yapardı?

Aramızda görünmez bir duvar gibi garip bir sessizlik çöküyor.

Birkaç dakika geçtikten sonra, gazetesini alır ve arkasına saklanır. "Bunlar iyi bageller. Yaban mersini aldım. En sevdiğin."

"Ne kadar düşünceli," diyorum. Bu, istediğimden daha alaycı çıkıyor.

Gazetesini katlar, derin bir nefes alarak ayağa kalkar. "Bu hafta evden çalışacağım. Bana ihtiyacın olursa çalışma odamda olacağım."

"Sana her zaman ihtiyacım var," diyorum. Kafamda bir ses var, bir çan sesi gibi, bir düşünceyi çınlatıyor. *O böyle istiyor. Benim ihtiyacım onun tasarımı.*

Elini omzuma koyuyor. "Seni seviyorum, Cli. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni ne kadar sevdiğimi ve senin için en iyisini istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diyorum. "Söz veriyorum, biliyorum." Kalbimi çaprazlıyorum.

"Bir bagel ye. Bagel istemiyorsan, sipariş ver. Ne istersen." "Teşekkürler, baba."

O mutfaktan çıktığında, bıraktığı kahveyi yudumlarırken bir bagel yerim ve boşluğa bakarım.

Telefonum titriyor. Biri beni arıyor. Ya Roy ya da spam. Telefonu açıyorum.

"Merhaba, ben Clio."

"Clio." Onun güzel sesini tanıyorum.

Hat cızırtılı.

"Ben Roy."

—

Babamın veya Amy'nin duymasını istemediğim için arkaya çıkıp salıncakta oturuyorum. "Clio?" diyor Roy.

"Bir şeye ihtiyacımız olursa..."

"Ne var?"

"Sence ne olabilir?" diye soruyorum.

Onun nefes alışını duyuyorum. Sonunda konuşmaya başladığında, fısıltıyla konuşuyor. "İblis."

Ne kadar dramatik. Acaba ne kadar iyi bir şeytanbilimci? Bir insan ne kadar iyi bir şeytanbilimci olabilir ki?

"Evet," diyorum. Anlayacağını düşündüğüm bir dil kullanmaya çalışıyorum.

"Varlığını belli etti."

"İletişim kuruyor. Nasıl?"

"Yazarak. Çoğunlukla çizerek. Merhaba diyor," diyorum, çıplak ayaklarımla kuru malçları kazıyorum.

"Onunla iletişime geçme."

"O aşamayı geçtik, Roy."

"Fiziksel temas kurdu mu?" diye soruyor.

Yanığımı izliyorum. Çok çirkin. "Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Ama kendime zarar vermemi izlemekte bir sakınca görmüyor."

Sessiz kalıyor.

"Roy? Hala orada mısın?"

"Öyleyim. Ben... Biz bundan korkuyorduk."

"O zaman annem neden o lanet evi satmadı?" "Durum karmaşık."

"O zaman bana açıkla Roy. Çünkü bunun senin yaptığın olduğunu düşünmeye başlıyorum." Şeytanla başa çıkmama yardım edebilecek tek kişiyi, bana inandığını bildiğim tek kişiyi kendimden uzaklaştırmamam gerektiğini biliyorum, ama kendimi durduramıyorum. Öfkem beni kontrol ediyor ve ben sadece iplerle oynanan bir kukla, bir çocuğun sıkı ve yapışkan ellerinde tutulan bir oyuncak bebek gibiyim.

"Üzgünüm, Clio. Anlamadım."

"Bence o evi senin yüzünden elinde tuttu. Çünkü sen iblise ulaşmak istiyordun. Senin amacın buydu, değil mi?"

"Bu doğru değil," diyor, güzel sesinde dikkatimi çeken bir keskinlik var. "Alex, iblisin sadece o eve değil, ona ve sana da bağlı olduğunu benim kadar iyi biliyordu. İblis, Alex'in evi satmasını istemiyordu. Evi başarıyla elimizden çıkarsak bile, onu bulma ihtimali vardı. Onu takip etme ihtimali. Ya da seni. Bunca yıl, bu senaryodan korktuğu için onu yatıştırmaya çalıştı. Onu mutlu etmek için elinden geleni yaptı. Eğer memnun olursa, uykuya daldardı. Hareketsiz kalırdı."

"ldğnde orada olması bunun için miydi? Onu mutlu etmeye çalışmak için mi? Bu ne anlama geliyor ki? Peki sen neredeydin Roy? Neden orada değildin?"

"Biz... zor bir dönemden geçiyorduk. Sağlığı iyi değildi, kendine bakmıyordu. Çok içiyordu. Bir kez daha nksetmişti. Bir süre ayrı kalmaya karar vermiştik."

"Ah," diyorum. Annemin kitabın dipnotlarından birinde yazdıklarını hatırlıyorum. *Alkol benim sorunum değildi. Sorunlarımın bir tepkisiydi.* Ya inkr ediyordu ya da çok fazla sorunu vardı.

Kuşlar cıvıldıyor. Bir sincap bahçeden koşarak geçiyor. Komşunun köpeği havlıyor.

"Ne yapmak istersin?" diye sorar Roy. "Aşağı gelebilirim. Etrafı dolaşabilirim. Ekibimi ağırabilirim."

"Ekibin," diyorum, ayak parmaklarımı toprakta kıpırdatarak. "Jed, Ruth ve Peder Bernard mı?"

Yine sessizleşir.

"zgnm," diyorum. "Ben sadece... Annemin kitabını okudum. O yüzden..." "Hepsi vefat etti."

Güneş bulutların arkasına kaybolur ve gün kasvetli bir hal alır. "Farklı mesleklerde mi?"

"br dünyaya," diyor. "Hepsi ld."

"Ama... kitapta yazarların hiçbiri gerçekten yaşanmadı. Hepsi uydurma, değil mi? Hiçbirini hatırlamıyorum..."

"Peder Bernard kanserdi," diyor. "Jed yüzme havuzunda boğuldu. Ruth bağımlılığın kurbanı oldu. Bu alanda çalışmak bedeli ağırdır. O gün olanlar Alex'in kitabında anlatıldığı gibi değildi."

Yayıncının ilgisini çekmek için yaşadığımız bazı korkunç olayları abartmak zorunda kaldı. Ama iblis gerçek, Clio. Artık bunu biliyorsun. Ve tehlikeli. Sana olan bağlılığı çok derin."

Bir yanımda gurur duyuyor, çünkü ilgiyi seviyorum. İblis ve benim ortak bir yanımda var. En sevilen olmak hoşuma gidiyor. Bu yanımda ona bağlılık hissediyor. Bir akrabalık.

Ama sonra yanımda üzerine bakıyorum ve çakmağı kafama fırlattığını hatırlıyorum. Geçen gece hikayelerime yüklediğim çılgın fotoğrafları ve o evde hissettiğim her şeyi tüketen vahşi korkuyu hatırlıyorum.

"Tamam, evet. Lütfen gel. Ama bütün ekibi getirme," diyorum. "Bunun büyük bir olay olmasını istemiyorum. Bu bizim aramızda kalmalı. Ailem, kız kardeşlerim, onlar bilemez. Kimse bilemez."

O hikayeleri paylaştıktan sonra itibarımı korumak yeterince zor olacak.

Şu anda Orlando, Florida'da, muhtemelen prenses temalı bir otelde, kendini Sindirella sanan bir gelinin makyajını yaparken Disney şarkılarını dinleyen Laurie'yi düşünüyorum. Ben olamazdım.

"Clio, sana söz veriyorum," diyor. "Chicago'dayım. Perşembe akşamı burada ders vereceğim. Ders biter bitmez arabama binip eve geleceğim."

"Kapının şifresini sana mesaj atarım," diyorum, bir sivrisineği kovarken. "Cuma öğleden sonra bir işim var. Orada seninle ne zaman buluşabileceğimi bilmiyorum."

"Şu anda orada değil misin?"

"Hayır," diyorum. "Babamın evindeyim."

"Muhtemelen en iyisi bu," diyor. "Doğru olanı yaptın. Aradın. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Ona da aynı şeyi mi söyledin?"

Şimdiye kadarki en uzun duraklaması. O kadar uzun ki, neredeyse özür dileyecektim. Neredeyse. Keşke gerçeği görmezden gelebilseydim, şu anda benim için çok açık olan gerçeği, bu ana kadar belirsiz bir güvensizlik olarak vücut bulan gerçeği. Sezgilerim, henüz ifade edemediğim şeyi bana uyarıyordu.

"Orada olmadığım için pişmanım," diyor sonunda. "Hayatımın geri kalanında pişman olacağım."

"Evet, tabii ki. Ama mesele Şu ki, bana evin anahtarını sen verdin." "O senin evin."

"Hayır. Sen beni orada istedin. Bunu sen istedin. Benim aramamı bekliyordun. Sana ihtiyacım olmasını bekliyordun. Beni, bizi kullandın. Belki annem içti çünkü içten içe biliyordu. Ben aptal değilim Roy. Bana öyle davranma. Cuma görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum, ayağımın dibindeki malçların üzerine bırakıyorum, ayaklarım artık çamurla kaplı.

"Clio," diye seslenir babam verandadan. "Orada ne yapıyorsun?"

"İçimdeki çocukla çalışıyorum," diye bağırırım.

"Ne?"

"Cuma için hazırlık yapıyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

"Terapiye hiç hazır değilsin," diye mırıldanıyorum, telefonumu alıp ona doğru yürüyorum.

"İçeri gel," diyor. "Hava durumu yağmur diyor."

T Gökyüzü yarılr ve üç gün boyunca yağmur yağar.
 Cuma sabahı, Daphne donutlarla erken gelir.
 Odama girer, yatağımın ucuna oturur ve "Buradayım. Donut getirdim" der.
 "Saat sabah sekiz, Daffy. Hudson'dan saat kaçta ayrıldın?"
 Dilini şaklattı. "Uyuyamadım."
 "Evet. Vay canına."
 "Daisy yaptı. Donutları."
 "Eminim harikadırlar," diyorum ve yorganımı çekebilmek için onu yataktan itiyorum. "Eminim tadı yeni aşk ve kedi kepeği gibidir."
 "Bana kıyamazsın. Ben sana kızgınım," der, kollarını göğsünde kavuşturarak, yatağımın üzerinde hakimiyet kurar.
 "Kızgın değilim. Hiçbir duygum yok. Ben bir sosyopatım, unuttun mu?" "O Leda'ydı, ben değil."
 "Leda ve Thomas," diyorum. "Hiç bu kadar ihanete uğramamıştım."
 "Babam, odandan çıkmadığını söylüyor. Sadece burada duruyorsun. Yalnız. Düşüncelere dalmış."
 "Kafamı yormuyorum," diyorum, ki bu doğru. Ama bütün hafta odamda kilitli kalıp uyuduğum da doğru. Instagram hesabımın hacklendiğini açıklayacaktım, ama sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmaya ve her zamanki gibi devam etmeye karar verdim. Ama o hikayelerden beri hiçbir şey paylaşmadım. Hiçbir mesaja veya e-postaya da cevap vermedim. Ne kadar ertelersem, hayatımla, onunla ne kadar ilgilenmek istemiyorum. O kadar çok uyuyorum.
 "Yemek yemediğini söylüyor."

"Aç değildim." Yorganın altından çıkıyorum. "Bekle. Neden *bana* kızgınsın?"

"Bunu terapiye saklayalım."

"Hayır," diyorum, ona uzanarak. "Şimdi söyle."

"Peki," diyor. "Kendine engel olamadın. Gidip eski bir yarayı deşmek zorundaydın. Hepimiz için."

"Annem öldü," diyorum. "Yara bu."

"Onun cenazesine gitmekte ısrar ettin. Evine gitmekte. Kitabını okumakta. Her şeyin onunla birlikte ölmesine izin veremedin."

"Ve duygusuz olmakla suçlanan benim," diyorum, ona sırtımı dönerek. "Artık gidebilirsin. Ayın kız arkadaşının donutlarını istemiyorum. Hepsini anneme inat etmek için ye. Ve Leda'yı kendini mahrum bırakmanın acısından kurtar."

"Biliyorsun, babam senin bir tür sinir krizi geçirdiğini düşünüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. *Seni* daha iyi tanıyorum. Sen sadece lanet bir orospusun." Nedense bu beni güldürüyor. Kıkırdamaya başlıyorum.

Daphne başka bir şey söylemez. Odadan fırlayarak çıkar ve kapıyı arkasında çarpar.

Yan odadan gelen ağlama sesi kahkahalarımı keser, az önce olanların çirkin gerçekliğine beni geri döndürür.

Her şeyi daha da kötüleştiriyorum. Bunun farkındayım, ama durduramıyorum. Daphne haklı. Kendime engel olamıyorum. Hasarın ortaya çıkmasını izlemek şaşırtıcı derecede tanıdık geliyor. Kendimi *evimdeymiş* gibi hissediyorum.

—

LEDA ve Tommy öğleden sonra erken saatlerde gelirler. Sessiz sesleri beni şekerlememden geçici olarak uyandırır. Randevumuz saat dörtte ve ben odamdan gereğinden bir dakika bile erken çıkmaya niyetim yok. Alarmımı üç çeyrek için kurup tekrar uykuya dalarım.

Alarmı erteliyorum ve babamın kapımı yumruklamasıyla uyanıyorum.

"Clio? Clio, gitme zamanı."

"Geliyorum," diye inlerim. Eski bir kot pantolon ve tişört giyerim. Giysiler üzerimde bol durur.

Aşağı indiğimde evin dolu olmasını bekliyorum, ama sadece babam var. "Diğerleri nerede?" diye soruyorum.

"Daphne ve Amy, Leda ve Tom'la gittiler. On dakika önce çıktılar. Zamanında gelecekler."

"Aferin onlara," diyorum, o benim için garaj kapısını açarken.

Yolculuk rahatsız edici. Glam rock şarkıları söylemiyoruz. Konuşmuyoruz. Bir ara, "Tom ve Amy destek için oradalar. İlk seansa katılmayacaklar. Ben, kız kardeşlerin ve biz olacağız" diyor.

"Tamam. Sen ne dersen o. Sen sorumlusun." Esniyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Roy'dan eve vardığını söyleyen bir mesaj var. Birkaç saat sonra orada olacağımı söyleyerek cevap veriyorum. "Bu gece şehre geri dönmeliyim. Terapiden sonra. Yarın erken saatte işim var."

"O zaman seni erkenden götürürüm."

"Bu gece trene bineceğim. Sorun yok. Ben iyiyim."

Direksiyonu sıkıca kavrayınca parmak eklemleri beyazlaşır.

Labirent gibi bir ofis kompleksine giriyoruz. Binaların hepsi aynı görünüyor. Kahverengi. İki katlı. İçeri girmeden önce nasıl kokacağını tam olarak biliyorum.

"Daha önce buraya geldin mi?" diye soruyorum babama.

Cevap vermez. Omuzları gergindir. Gergindir.

Beni içeriye ve merdivenlere doğru götürüyor, yönünü emin bir şekilde belirliyor, bu da bana daha önce buraya geldiğini gösteriyor. Eğer bu doktorla daha önce görüşmüşse, benim deli olduğuma ikna etmiş olma ihtimali var.

Bu kötü olabilir.

Leda, Tommy, Daphne ve Amy bekleme odasında oturuyorlar. Her şey boz kahverengi ve çok fazla eğretili otu var.

"Sana gönderdiğim belgeleri doldurdun mu?" diye soruyor babam. "Hayır," diyorum. "Ne belgesi?"

Bekleme odasının kapısı açılır ve bir kadın başını dışarı çıkarır. Elli yaşlarında olabilir; koyu saçlarında gri çizgiler vardır. Tek düğmeli çizgili bir blazer giymektedir — sanırım Stella McCartney marka — üzerine

uzun siyah saten etek ve maun rengi deri çizme. Kalın gümüş küpelerini bir çift elmas küpeyle değiştirip, doku katmak için birkaç katmanlı zincir kolye ekleyin, mükemmel bir görünüm elde edersiniz. Moda zevki nedeniyle ona daha çok güveniyorum. Kendini toparlayabiliyorsa, belki bizi de bir araya getirebilir.

"Barnes ailesi," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Sizin için hazırım. Gelin."

"Clio evraklarını doldurmadı," diyor babam.

"Sorun değil. Daha sonra halledebilir."

Leda, benim serbest geçişimden öfkelenerek arkamda homurdanıyor, biz de kapıdan geçip başka bir taupe odaya giriyoruz. Bu odada sandalyeler yerine kanepeler, eğrelti otları yerine kuru çiçekler var. Duvarlarda Rothko tarzı baskılar var, hepsi soğuk tonlarda. Babam ve ben bir kanepeye, Leda ve Daphne başka bir kanepeye oturuyoruz, kadın ise köşedeki şezlonga, bize karşı oturur. Ayaklarını uzatır, sehpadan bir kalem ve not defteri alır. Bir terapist için alçakgönüllü görünür.

"Hoş geldiniz. Ben Maya. Lisanslı psikoterapistim ve Maryland Üniversitesi'nden aile terapisi alanında yüksek lisansım var. Yirmi yıldır aile terapisti olarak çalışıyorum ve yaklaşık on iki yıldır bu muayenehanenin sahibiyim. Bu ilk seansta, hepinizle tanışmak ve neden burada olduğunuzu, her birinizin bakış açısından dinlemek istiyorum. Bu odada paylaşılan her şey gizlidir. Benim yaklaşımım, tartışmayı kolaylaştırmak, dinlemek ve sorular sormaktır. Amacım, rahatsız edici konuşmaların yapılabileceği rahat bir ortam yaratmaktır."

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum.

"Seansa devam etmek için izninizi alabilir miyim? Sözlü olarak evet demenizi rica ediyorum. James ile başlayalım."

"Evet," diyor, sesi her zamankinden daha derin. Hislerini dengelemek için daha erkeksi konuşmaya çalışıyor.

"Harika," diyor Maya. Bana dönüyor.

"Tabii," diyorum gülümseyerek. "Evet."

Daphne ve Leda da sözlü olarak onaylarını verir.

"Teşekkürler. Clio, Daphne, Leda, değil mi?" diye sorar, isimlerimizi söylerken her birimizi işaret eder.

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

"Mükemmel," der, arkasına yaslanarak. "Normalde bu noktada, bunları daha önce de duyduğumu söyledim, ama sizin durumunuzun benzersiz olduğunu biliyorum."

Gülüyorum.

"Clio," der Leda, dişlerini sıkarak.

Maya sakinleştirici reçete yazabilir mi acaba?

"Hayır, gülmek iyidir," diyor Maya ve Leda'nın pencereden atlayabileceğini düşünüyorum. "Gülmek en iyi ilaç olabilir. Sırayla konuşmak istiyorum. Neden burada olduğunuzu anlatın. James?"

Babam boğazını temizler. İki kez. "Kızlarımin annesi Nisan ayında vefat etti. Hayatımızda yoktu, ama... zor oldu. En küçüğüm Clio için."

"Evet, sadece ben," diyorum.

Maya başını yana eğiyor. "Neden buradasın?" "Bu harika bir soru," diyorum. "Bana geri dön."

"Bence sen cevap vermelisin," der, ona karşı olan tüm iyi niyetimi silip süpürür.

Neden buradayım?

Annem. Ev. *Edgewood Drive*'ın iblisi. Roy.

Apartmanımın yanması.

Daphne. Leda. Babam. Amy.

Austin.

Kurgu. Gerçek. İnanç. Şüphe.

Kaos yaratmayacak şeyler söyleyebilirim. Ama bunların hiçbirini söylemek istemiyorum. Söylememem gereken şeyi söylemek istiyorum. Çünkü kontrolü elimde tutabilmemin tek yolu bu.

"Buradayım çünkü babam, annemin yasını tuttuğum için beni akıl hastanesine yatırmak istiyor."

Babam öne eğilir, başını ellerinin arasına alır. Leda iç çeker. Daphne gözlerini kapatır.

Maya, onun şerefine, hiç irkilmiyor. "Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü bilgisayarında New Jersey'deki psikiyatri hastanelerini araştırdığını gördüm."

"O şeytanlardan bahsediyor," der babam. "Alex'e de aynen böyle olmuştu. Olmayan şeyler görüyordu. Davranışları saldırganlaşmıştı. Ve madde bağımlılığı vardı."

Şimdi gözyaşlarımı akıtmak için en uygun zaman gibi görünüyor. "Sadece onu anlamaya çalışıyorum. Yaşadıklarını. İnadıklarını. Bu ev çok fazla anı barındırıyor..."

"Oh, bana bir rahat ver," diyor Daphne.

"O numara yapıyor," diyor Leda Maya'ya. "Seni manipüle ediyor."

"Herhangi bir duygu gösterdiğimde, yaptıkları şey bu. Hiçbir şey hissetmeme izin vermiyorlar." Burnumu çekerek mendil arıyorum. "Eskiden tüm düşmanlıklarını anneme yöneltiyorlardı, ama o artık burada değil."

"Dostum, bu gerçeklerden çok uzak," diyor Daphne.

"Tamam," diyor Maya. "Burada çok yoğun bir atmosfer var. Her şey çok ham."

"Clio her şeyi kendisiyle ilgili hale getiriyor, tıpkı Alexandra'nın yaptığı gibi," diyor Leda. "Onu hayatımızdan çıkarmamızın bir nedeni var. Velayet anlaşmasının ötesinde. Hiçbir şekilde iletişim kurmamayı seçtik. Bu kararın karşılıklı olması ve kesin bir kopuş olması bizim için şans."

Leda makasla kesme hareketi yapar.

"Ah," diyor Maya. "Önemli bir ilişkiyi koparmanın ortak geçmişinin kalıcı etkileri olup olmadığını ve Alexandra'nın vefatının bu konudaki hassasiyeti artırıp artırmadığını merak ediyorum. Leda, ne düşünüyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamadım," diyor. "Daphne ve ben Alexandra ile olan sorunlarımızı çoktan çözdük. Daha yaşlı olduğumuz ve anlayabildiğimiz için daha fazla acı çektik..."

"Acılarımızı karşılaştırmaktan kaçınmalıyız bence. Başkalarının ne hissettiğini bilmemiz imkansız. En yakınlarımız bile."

Leda öfkeden morarmış. Sanki havaya uçacakmış gibi görünüyor. Sanki başı dönmek üzereymiş gibi.

"Leda haklı," diyor Daphne. "Biz daha fazlasına tanık olduk. Ve Clio... Clio hiçbir şeyden rahatsız olmadı... uzun vadede. O da aynı şekilde etkilenmedi."

aynı şekilde etkilenmedi."

"Aynı çatı altında büyüyüp, tamamen farklı çocukluklar geçirebiliriz," diyor Maya. "Ve bu deneyimler hayatımız boyunca farklı şekillerde ortaya çıkabilir."

"Evet, ama..." Daphne başlıyor.

Telefonum çalıyor. Herkes bana bakıyor.

Roy arıyor. Sessize alıyorum.

"Üzgünüm," diyorum.

"Sorun değil. Bu odaya girmeden önce telefonlarımızı sessize almayı unutmamamız gerekiyor," diyor Maya gülümseyerek.

Karışıklığın ardından sessizlik hakim olur.

"Daphne," diyor Maya. "Neden buradasın?"

"Artık bilmiyorum," der ve gözyaşlarına boğulur. Gerçek gözyaşları. "Bilmiyorum."

Maya başını sallar. "Leda?"

W Maya'nın ofisinden çıkıp Tommy ve Amy'nin umut dolu yüzlerine doğru yürürüz. Onlar bizi gördüklerinde yüzlerinden umudun kaybolduğunu izleriz.

Park yerine doğru sessizce yürürken bize katılırlar. "Clio'yu ben götüreyim mi?" der Tommy.

Kimse itiraz etmez. Ben bile.

"Evde görüşürüz," diyor, aramızda iletişim kurmaya çalışan tek kişi olarak.

Bana arabanın kapısını açar, sonra sürücü tarafına geçer.

O, biz otoparktan çıkıncaya kadar bekleyip, bir kez daha sohbet etmeye çalışıyor.

"İlk seans zor geçebilir," diyor. "Bir dahaki sefere daha şanslı olursun."

"Peki, sen ve Leda oturup benim sorunlarım hakkında mı konuşuyorsunuz?"

"Hayır. Clio. Tabii ki hayır."

"Aslında umurumda değil,"

diyorum. "Leda..."

"Umurumda değil dedim, *Tom*."

Geri çekilir. Müzik açar. Ne yazık ki, nu metal çalma listesi.

Birkaç Limp Bizkit şarkısı sonra, babamın evinin önüne varıyoruz. Emniyet kemerimi çözüyorum ve Tommy'ye başka bir şey söylemeden arabadan iniyorum. Eşyalarımı toplayıp bir araba çağıracağım ve Roy ile evde buluşacağım.

Mutfak masasının yanından geçmek üzereyim ki herkesin masanın etrafında oturduğunu fark ediyorum. Bana bakıyorlar. Daphne. Leda. Amy. Babam masanın başında, başı eğik, sandalyesinin arkasında duruyor.

başında, başı eğik duruyor.

Bunun bir parçası olmak istemiyorum, bu yüzden yürümeye devam ediyorum. "Clio," diyor babam.

"Gitmem gerek," diyorum. "Trene yetişmem lazım."

"Bilgisayarıma girdin," diyor. "Bu, çalışma odama ikinci kez izinsiz girdiğin..."

"Ben zorla girmedim. Kapı açıktı."

"Mahremiyetimi ihlal ettin. Güvenimi."

"Güvenimi mi? Beni hastaneye yatırmaya çalışıyordun!" "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Beni kontrol etmeye çalışıyorsun," diyorum. "Hepiniz öyle. Duygularımı, davranışlarımı, kederimi kontrol etmek istiyorsunuz."

"Ne kederi? Onu tanımıyordun bile!" diye bağırır Leda.

"Senin yüzünden," diyorum, babamı işaret ederek. "Onu aldatmakla suçlayıp, kafayı yedirene kadar ona psikolojik baskı uyguladığın için! Beni yaktığı konusunda yalan söylediğin için! Kendini kahraman göstermek için onu kötü adam ilan etmek zorunda kaldığın için. Çılgın karısı annelik yapamayınca, duruma el atan dünyanın en harika babası. Vay canına. Ne kadar da değerli birisin! Ne kadar şanslıyız!"

"Hepsini senin için yaptım!" Çok yüksek sesle konuşuyor. Dünyadaki en yüksek sesli insan. "Ve sen nankörden başka bir şey değilsin."

"Sen *kendin* için yaptın. Her şey *seninle* ilgili. Annemi *aldattın*..."

"Tamam! Aldattım! Alex'i aldattım. Onunla evli olmak çok mutsuz ediciydi. O berbat bir eş ve daha da berbat bir anne idi. Seni yaktı mı? Bir saniye düşünelim. Çakmağı nereden buldun, Clio? Neden şeytanlara inandın? Onun yüzünden! O kafayı yemişti! Hak ettiğini buldu. Ve bazen bana onu o kadar çok hatırlatıyorsun ki, ben de..." Ellerini bana doğru uzatır, parmaklarını kıvrır. "Ve bundan nefret ediyorum. Bu yüzden sana karşı çok iyi davranmaya çalışıyorum. Ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun!"

Sandalyesini duvara fırlatır. Amy çığlık atar.

Leda yüzünü buruşturur.

Tommy nefesini tutar.

Daphne yüzünü ellerine gömer ve ağlar.
Babam öfkeyle orada durur. Göğsü inip kalkar, yumruklarını sıkıp açar.
Bu onun gerçeği. Bizim gerçeğimiz. Bütün bu zaman boyunca buradaydı. Uykuda.
Saklanıyor. Bekliyor.
"Evet. Vay canına. Yukarı çıkıp eşyalarımı alacağım ve Uber çağıracağım.
Dışarıda bekleyeceğim," derim, ürkütücü bir sakinlikle. "Tamam."
Mutfaktan çıkıp koridora giriyorum, merdivenlerden
yukarı çıkıyorum. Gidiyorum.
Kimse beni durdurmuyor.

Eve bırakıldığımda, Roy'un arabası garaj yolunda duruyor.
Hava nemli, alacakaranlıkta bile bunaltıcı. Alnımdaki teri tişörtümle siliyorum. Kot
pantolonum kalçalarımın altına kayıyor.
Edgewood'a geri dönünce, neden ayrıldığımı hatırlıyorum. Neden Roy'u
aradığımı hatırlıyorum.
Korkumu hatırlıyorum.
Beni gözünü kırpmadan izleyen gözleri.
Günlerdir hiçbir şey yemediğimi.
Buradan başka her yerde yalnız olduğumu.
Ön kapı kilitli değil. Kapıyı açıyorum. Eşiği geçiyorum. Roy'un gelip beni
karşılmasını bekliyorum, ama gelmiyor.
"Roy?"
Cevap yok.
"Roy? Ben Clio. Buradayım."
Ön kapı arkamda kendiliğinden kapanıyor. Kilidin klik sesini
duyuyorum. "Roy?"
Oturma odasına çıkan ilk basamağa ayağımı koydum.
Kalbim çarpıyor.
Bir basamak
daha.
Bir adım
daha.

Bacaklarım titriyor, dizlerim bükülüyor.
Ellerimle kendimi yukarı çekerek, tırabzana tutunuyorum. "Roy?"
O burada değil. Dışarıda, terasta da yok.
Burada sadece annemin kitabı ve üstünde duran pembe çakmak var.
Yukarı bakıyorum ve şöminenin yanındaki duvarda onu görüyorum. Tam da olduğu yerde. Üzerini yamayıp boyadığım yerde.

Roy'u tekrar çağırıyorum.
Saat sekize az kaldı ve ufukta gün ışığı hâlâ duruyor. Yine de geçtiğim her anahtarı çeviriyorum. Üst kat koridoru. Dolaplar. Ofis. Leda ve Daphne'nin odası. Banyo. Duş çubuğu yerde duruyor; onu söküp, perdesi buruşmuş halde bıraktım.
Terasa geri çıkıp çevredeki ormanı tarıyorum. "Roy!"
Arkamda dikkatimi çeken yumuşak bir gıcırtı duyuyorum. Sürgülü kapı kendi kendine kapanıyor. Camın arkasından bir silüet görüyorum. Orada biri var. Onu net olarak göremiyorum, yansımaların karışıklığı içinde ağaçların arasında kayboluyor.
Kim olursa olsun, ne olursa olsun... Roy değil.
Hızla ileri atılıp kapıyı açtım. Oturma odası boştu, sadece belirsiz bir hareket sesi vardı. Duvarların içinde veya döşeme tahtalarının altında bir yerden gelen bir ses. Dinlemek için hareketsiz kaldım, ama ses çoktan kesilmişti.
İblis, elle tutulmaz olmaya kararlı. Görünmez bir tehdit, sonsuz derecede daha sinir bozucu. Görünmez bir tehdit, deliliktir.
Cebimden telefonumu çıkarır ve Roy'u ararım.
Çalıyor. Duyuyorum.
Çalıyor. Telefonu burada. Evin içinde bir yerde. Cevap vermiyor.
"Roy Johnston, şeytanbilimci. Lütfen ayrıntılı bir mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim. Tanrı sizi korusun."
Telefonu kapatıp, zil sesini takip ederek aşağı kata inip tekrar arıyorum.

Aşağı inerken soğuk hissediyorum. Titreyen ellerimle ışık düğmesini arıyorum.

"Roy Johnston'a ulaştınız..."

Buradaki tüm kapılar kapalı, sadece yatak odamın kapısı açık. Roy'un cep telefonu, hemen dışarıdaki halının üzerinde duruyor.

Yavaşça yaklaşarak, onu yatak odamda bulmaya hazırlanıyorum.

"Roy..."

Kapıdan içeri giriyorum. Odam boş.

Arkamı dönüp Roy'un telefonunu alıyorum. Garajın kapısını açıyorum, orada da şeytanbilimciler yok. Parçalanmış fareler de yok. Bu durum hiç de rahatlatıcı değil.

Banyoyu deniyorum. Batık küvette sadece birkaç ölü sinek var.

Annemin odası.

Yatağı. Şifonyeri. Buradaki her şeyi zaten kontrol ettim. Küflü giysiler. Son kullanma tarihi geçmiş Advil şişeleri. Dunkin' Donuts buzlu kahve fişi - krema ve şeker yok. Bir İncil.

Burada onun kokusu olabilir. Ama onun kokusunu hatırlamıyorum.

Yukarı kata geri çıkıyorum, evin içinden geçiyorum, sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi onu arıyorum. Sanki saklambaç oyunuymuş gibi. Sanki büyük bir şaka gibi. Her ne kadar içimdeki karanlık derinliklerde bunun böyle olmadığını bilsem de. Artık kahkaha yok.

Sadece ayak seslerim, düzensiz nefesim ve çarpan kalbimin sesi var.

—

Gece yarısı yaklaşıyor. Güneş battı. "Işıklar yanmadığı için ev karanlık."

Telefonum elimde, önümde, bana dönük. Ona fısıldıyorum.

Çekim yapıyorum. Kanıt olarak.

"O evin içinde bir yerde," diyorum, kıkırdayarak. "Ama onu bulamıyorum."

Bu akşam geldiğimde buzdolabında yarım şişe votka vardı. Roy hala yoktu, ama onu buldum. Şimdi neredeyse bitmek üzere.

Sonunda beni dolaşma büyüünden çıkaran şey merdiven oldu.

"O merdiven bıraktığım yerde değil." Kameramı ters çeviriyorum. "O merdiven." Evde henüz kontrol etmediğim tek yere çıkan merdiven. "Nasıl daha önce fark etmedim?"

Merdiven, alt katta, odamda, dolabımın duvarına yaslanmış durumda.

Telefonumu yere bırakıyorum, merdivenle boğuşuyorum, onu açıyorum. Üstümdeki panel kapalı. Ona doğru tırmanıyorum.

"Roy?"

Bir elim merdivende, diğer elim başımın üstünde, avucum düz bir şekilde panele uzanıyorum. İtiyorum.

Kaldırılıyor, ama zar zor. Üstünde bir şey var, rahatsız ettiğim bir ağırlık, yerçekimi onu serbest bırakıyor. *Güm.* Ses yoğun.

"Merhaba?"

Merdivende dikkatlice dengemi koruyarak diğer elimi kaldırıyorum. Daha sert itiyorum. Panel kıpırdamıyor.

Merdivende daha yükseğe çıkıyorum, sırtımı kaldırmaya çalışmak için eğiliyorum. Kafamın içinde Leda'nın sesini duyuyorum. *Kendine engel olamıyor.*

Şimdi de Daphne'nin. *Gitip eski bir yarayı deşmek zorundaydın.*

Yara açık. Her zaman açık ve iltihaplıydı. Bu paneli kapalı tutmamın bir önemi yok. Bu merdivenden inip, bu evden çıkıp, bir daha geri dönmesem bile. Burada olan her şey, benden başka kimse fark etmese bile, her zaman burada olacak.

Huzur içinde değil.

Bu yüzden o
buradaydı. Bu yüzden
ben buradayım.

Tık tık tık.

Ses beni şaşırtıyor. Sesin üstümden geldiğini sanıyorum ve dengemi kaybediyorum. Öne doğru düşüyorum ve yüzüm merdivenin en üst basamağına çarpıyor.

Ve kayarken diğer basamakların çoğuna da çarptım.

Ağızımda kan tadı var. Burnumdan yayılan sıcak, ıslak bir acı. Dizlerimin üzerine çöküyorum, burnumdan kan fışkırırken öne doğru sürünüyorum.

Sanırım burnumu kırdım.

Mükemmel, güzel burnumu. *Tık*

tık tık.

Kilit dönüyor ve ön kapı açılıyor. "Clio?"

Daphne.

"Buraya geri döndüğümüze inanamıyorum." Leda.

"O bizim kardeşim," diyor Daphne. "Ve burası sadece aptal bir ev."

"Hatırladığımdan daha küçük."

Ayağa kalkıp koridorda sendeleyerek merdivenlerin altına doğru ilerliyorum. Leda ve Daphne merdiven sahanlığında durmuş, tavana bakıyorlar.

"Burada ne yapıyorsun?" Ağızımda çok fazla kan var ve yanlışlıkla birazını yutuyorum, öksürmeye başlıyorum.

Leda beni görünce çığlık atıyor.

"Siktir!" diyor Daphne, bana doğru koşarak merdivenlerden yukarı çıkmama yardım ediyor. "Ne oldu?"

"Merdivenden düştüm."

"Çok kan var," diyor Leda, gözlerini kapatarak.

Daphne beni mutfığa götürüyor. Birkaç kağıt havlu koparıyor, musluğun altına tutuyor ve bana uzatıyor. Sonra dondurucuyu açıyor.

"Burada boş bir votka şişesi dışında hiçbir şey yok," diyor. "Boş değil. Biraz kalmış."

Şimdi, Leda gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Durum iyi görünmüyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor Daphne. "Zaten morarmışsın."

"Sanırım kırılmış."

Leda iç çeker. "Sağlık sigortan var mı?" "Evet, sağlık sigortam var."

"Hala babamın sigortasından yararlanıyor."

"Özür dilerlerse belki," diyor Leda.

"Neden buradasınız?" diye soruyorum, tezgaha yaslanarak, kanı emmek için burnumun altına kağıt havlu tutuyorum. "Benim burada olduğumu nasıl bildiniz?"

"

"Canlı yayın yapıyorsun," der Daphne. "İsta Live'dasın. İnsanlar beni arayıp bunun bir şaka olup olmadığını, senin iyi olup olmadığını soruyorlar."

"Canlı yayında değilim," diyorum. "Değilim. Ben... Ben..."

Yeterince tekrarlarsam, belki gerçek olur.

Telefonumu almaya gidiyorum, muhtemelen aşağıda bıraktım, ama Daphne beni durduruyor.

"Bekle," diyor. "Ben gidip alırım."

O gider ve onun yokluğunda sadece ben, Leda ve aramızdaki gerginlik kalır.

Leda, yapacak bir şey bulmak için mutfak dolaplarını açıp kapatmaya başlar.

Bir dakika sonra, "Babam gördü. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim"

der. "Babam neyi gördü?"

"Canlı yayını. Amy ona gösterdi," der Leda. "Yani, açıkça sarhoşsun. Sendeleyerek dolaşıyorsun, kendi kendine mırıldanıyorsun, olmayan bir şeyi arıyorsun. Burada olmayan bir şeyi."

"Dur. Dur artık," der Daphne, merdivenleri koşarak çıkıp telefonunun ekranını tezgahın üzerine koyar. "Bu olamaz. Biz birbirimizi seviyoruz. Ne yapıyoruz? Ne yapıyorsun Clio? İyi değilsin."

"Hayır, iyiyim. Ve iyi olmamam da yasak. İyi olmak zorundayım. Güzel, eğlenceli, akli başında, hoş görünümlü ve etrafında bulunması keyifli biri olmak zorundayım. Ama artık bunların hiçbiri değilim. Çünkü bu *sorunum* var. Çünkü bazı *sorunlar* yaşıyorum. Ve kimse bana inanmıyor, sadece benim sorunum olduğunu düşünüyorlar."

Daphne saçlarını yüzünden çekip kulaklarının arkasına koyar. "Üzgünüm."

"Biz buradayız, değil mi? Senin için buradayız." Leda diyor. Ses tonundan, Daffy'nin onu ikna ettiği belli. Kendi isteğiyle gelmemiş, gönüllü olmamış.

"Lütfen," diyor Daphne. "Bizimle babamın evine gel. Şu anda bu saçmalıkları konuşmamıza gerek yok. Sadece birlikte olalım. Her şey boşuna olamaz."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. Burnumdan kağıt mendili çekiyorum. Kızıl renge boyanmış. Daphne'yi kenara itip mendili çöpe atıyorum.

"Çocukken tüm bu acıları çekmedik" — etrafını işaret eder — "büyüyüp birbirimizden nefret etmek için."

"Nefret mi?" diye soruyorum.

"Seni acil servise götürmeliyiz," diyor Leda, yüzümü görünce yüzünü buruşturarak.

"O ne?" diyor Daphne. Saloon kapılarına doğru ilerleyerek işaret ediyor.

Görür. Duvardaki gülümseyen yüzü.

Leda arkasını döner ve ikisi birbirlerine bakışır. "Ben yapmadım," derim. "Şeytan yaptı."

Eğer evde yeterince uzun kalırlarsa, belki ortaya çıkar. Belki merhaba der.

"Şey, tamam..." der Daphne.

"Bu ne?" Leda salondaki kapılardan geçer. Annemin kitabını almaya gittiğini sanıyorum, ama çakmağı alır. "Bu neden sende?"

"Sigara içiyordum. Gerçek bir ahlaksız gibi."

Leda alaycı bir şekilde gülüyor. "Kendine zarar verdiğini izlemenin bizim için ne kadar travmatik olduğunu biliyor musun? O zamanlar çaresizdik. Ve şimdi de aynı şeyi bize yaşattığın için sana kızgınım. Bizim duygularımızı hiç dikkate almıyorsun. Davranışlarına bak, elimizden hiçbir şey gelmiyor. Sonra da anne gibi davranıyorsun. Suçlayacak bir şey buluyorsun, senden başka kimsenin göremediği bir şey, ve biz bunu sorguladığımızda çıldırıyorsun."

"Ben göremiyorum. Sadece duyabiliyorum. Evde," diyorum. "Ve sen 'anne' dedin."

"Ne?"

"Alexandra" demedin. "Anne" dedin.

Demon of Edgewood Drive'ı eline alır ve kapağına bakar. Söylediklerimi görmezden gelir, kitabın sayfalarını çevirmeye başlar.

"Ne demek onu duyuyorsun?" diye sorar Daphne.

"İletişim kuruyor," diyorum, salondan çıkıp duvarı işaret ediyorum. "İlk başta ses yoktu. Sonra ses geldi. Bir kez."

"Bunun bize nasıl geldiğini anlıyor musun? Sen..." Evin içinde bir kapı çarpıyor. "Bekle. Kahretsin. Burada başka biri mi var? Garaj yolunda başka bir araba vardı."

"Connecticut plakalı," diyor Leda.

Doğru. Roy.

Yüzüme uzanıp burnumu dikkatlice yoklarım. Acı çok şiddetlidir. Gözlerimin arasında bir mantar bulutu patlar.

"Roy'u aradım," diyorum.

"Roy burada mı?" diye sorar Leda.

"Onu bulamıyorum. Aradığım kişi o. İblis değil." Başka bir kapı çarpıyor.

Leda şaşkınlıkla kitabı düşürüyor.

"Onu bulamıyorum da ne demek?" diye sorar Daphne. "O pislik evin içinde bir yerlerde kapıları çarpıp bizi korkutmaya çalışıyor."

"O değil, Daffy."

"Bana biraz yardımcı ol. Gecenin bir yarısı ve ben seni almaya buraya geldim, hayatımda bir daha asla gelmek istemediğim bu yere. Zaten cehennemi yaşadık. Bizi tekrar oraya sürükleme."

"Ne... ne?" Leda, bir şeye dikkatini vererek diyor. Yan tarafa adım atarak üst kattaki koridora bakıyor. Gözlerini kısıyor. "O bizim odamızda."

Öfkeyle ileri atılır. Ben de onu takip ederim.

"Orada değil," diyorum. "Baktım. Orada değil."

"Orada. Kapıyı açıp kapatıyor," der, kollarını havaya kaldırarak koridorun sonuna, çocukluk yatak odasına doğru ilerler. Arkama bakarım, Daphne koridorun diğer ucunda durmaktadır, omuzları kulaklarına kadar çekilmiş, kolları kalkan gibi önünde kavuşturulmuştur.

Korkuyor.

Leda Harvard'a gitmiş olabilir, ama akıllı olan Daphne'dir.

"Roy!" Leda kapı koluna uzanır, ama buna gerek kalmaz. Kapı birden açılır. Işıklar yanıp söner, tekrar yanar, tekrar söner.

İkiz yataklar dikey olarak duruyor, başlıkları yerde, ayakları duvara yaslanmış, şilteleri ise tavana doğru uzanarak tehlikeli bir şekilde üstlerinde duruyor. Duvara derin bir şekilde kazınmış kelimeyi çerçeveliyorlar.

EV

Leda kapı çerçevesine tutunur, öne doğru eğilir. Daphne arkamdan gelir. "Ne..."

"Roy!" der Leda, odaya girerken. Dolaba doğru döner. Dolap açıktır ve boştur. "Bunu o yaptı. Duvarlara çizim yapan o. İblis değil. O, savunmasız insanları sömürür. Yaptığı şey budur."

"Haklısın. İnsanları sömürüyor. Ama bunu o yapmadı," diyorum. "O yapmadı..."

Kapının çarpmasıyla sözüm kesilir.

Leda beni ve Daphne'yi itip geçerek koridora koşar. Birden durur.

"Leeds?" diye seslenir Daphne, sesi tizdir.

Tanıdığım en katı kişi olan Leda, sanki kemikleri derisinin içinde erimiş gibi yere yığılır. Bunu görmek o kadar sinir bozucu ki, aniden mide bulantısı hissederim.

Gürültü devam ediyor, sesin ritmi gittikçe daha kaotik hale geliyor.

Daphne elimi tutar. Elini tutarım ve beni kız kardeşimizin bulunduğu su birikintisine doğru sürüklemesine izin veririm.

Ona ulaşırız ve onun gördüklerini görürüz. Mutfak dolapları açılır ve çarpılır. Hiçbir mantık, ritim veya düzen yoktur.

"Gördün mü?" diye fısıldıyorum, göğsüm minnettarlık ve sevgiyle doluyor. Onlara gösteriyor. Kendini kanıtlıyor. "Gördün mü?"

"Bu..." diyor Daphne.

Leda ayağa kalkar ve mutfaka sendeleyerek girer, her dolap açılır açılmaz kapatır, ama dolaplar hemen tekrar açılır. Yüzü kızarır. "Bu bir numara! Bu... Bir yerlerde bir makine var. Roy. Roy koydu. O... Nerede?"

Mantıksız olanı mantıklı hale getirmeye çalışarak mırıldanmaya devam ediyor. Şimdi dolapları açan o, ama içine bakamadan dolaplar kapanıyor.

"Buradan gitmeliyiz," diyor Daphne.

"Şimdi bana inanıyor musun?" diye soruyorum, istemeden daha kendini beğenmiş bir şekilde. "Ben..." Başını sallar. "Sanırım... Leda?

Hadi ama. Kes şunu."

Daphne mutfığa girer. Leda'ya uzanır, onu uzaklaştırmaya çalışır. Ama Leda takıntılıdır ve şimdi dolapların gizemini çözmeye kararlı olduğu için, vazgeçirilemez.

Platin rengi saçları sıkı topuzundan çözülmüştür. Boynunda, yüzündeki şiddetli renk tonuyla uyumlu kırmızı lekeler belirir.

"Leeds," der Daphne, kolunu tutarak.

Leda ona tokat atar. Yüzüne ters tokat atar. Kazara olmuş olabilir, ama önemi yok.

Dolaplar yavaşça, aynı anda kendiliğinden kapanır. Ev sessizdir. İblis sessizdir.

Daphne yüzünü tutuyor. "Bana vurdun."

Leda bir şey söylemelidir. Özür dilemelidir. Gerçekten öyle yapmalıdır. Ama yapmaz. Orada durup maraton koşmuş gibi nefes alır.

"Bana vurdun lan!" Daphne onu iter. "Hey!"

Leda der ve onu geri iter.

Daphne'nin kalçası mutfak adasına çarpar. Acı içinde inler. "Senin sorunun ne?"

"Buraya gelmek bile istemiyordum!" diye bağırır Leda. "Beni sen zorladın."

"Ben *istedim*! Ve bunu istediğim için değil. Çünkü istemesem, en az sevilen kız kardeş olduğun için derin bir güvensizlik içinde olduğun için dışlandığını söyleyip sızlanacaktın. Çünkü öylesin!"

Leda öne atılır ve Daphne'nin saçını yakalar. Daphne kurtulmaya çalışır, Leda'nın parmaklarını buklelerinden ayırmaya çalışır, ama Leda acımasızdır. Daphne onun bacağına tekme atar, ama Leda yine de bırakmaz.

Bunu izlemek şok edici. Daha önce hiç böyle fiziksel olarak kavga etmemiştik. Küçükken bile.

"Bırak beni!" Şimdi Daphne, Leda'nın saçlarını tutuyor. Saçları avuçlarında tutamlar halinde kopuyor. "Dur!"

Kahkahaları duyuyorum. O kadar yüksek ki evi sallıyor. Ama Daphne ve Leda farkında değil ve aniden bir şey anlıyorum.

İblis bunu benim iyiliğim için yapmıyor, beni ve annemi haklı çıkarmak için kız kardeşlerime varlığını açığa vuruyor. Benimle iletişim kuruyor çünkü beni seviyor, benimle etkileşime girmek, dikkatimi çekmek ve karşılığında ilgi göstermek istiyor.

Bunu yapmak istiyor çünkü sıkılmış. Bizim acı çekmemizi izlemekten zevk alıyor.

Acımız onun eğlencesi.

Ben sadece oyuna hazır olduğum için onun favorisiyim. Çünkü ben iyi bir piyonum. En kolayı. En eğlencelisi.

"Tamam, evet. Yeter," diyorum ve onları ayırmak için mutfağa koşuyorum. Aralarına giriyorum. "Yeter."

Kafamın yan tarafına bir dirsek darbesi alıyorum ve her şey kayboluyor.

(A) Felaketle sonuçlanan ilk şeytan çıkarma töreninden sonra, evi şeytandan kurtarmak için daha fazla girişimde bulunuldu. Paranormal uzmanlar

Vatikan'dan rahipler getirildi. İblis direndi.

Roy, Cici'nin dolabına lavanta, kekik ve sarımsak dişleri koydu. Tavan arasına tuz serpti. Bir cadı çağırıp koruma büyüsü yaptırdık. Hiçbiri işe yaramadı. Hiçbiri önemli değildi.

Benim enerjimi emiyordu. Acımı yiyip bitiriyordu. Acım onu meşgul ediyordu. Onu mutlu ediyordu. Onu yenmek istedim. Gitmesini istedim. Bu bana kızlarımı mal oldu. Ama o zaman içimde hiçbir şey kalmamıştı. Evde giderek daha az zaman geçirmeye başladım, sık sık Roy'u Connecticut'ta ziyaret ettim ve sonunda onun yanına taşındım.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü ve ben iyileşmeye doğru süründüm, her şeyden çok sadece bir anlık huzur, geçmişin tüm acısını ve dehşetini unutabileceğim bir an istedim. Fiziksel olarak artık orada değildim, ama zihinsel olarak, beni bırakmıyordu. Beni bırakmıyordu. İblis beni rüyalarımnda buldu. Kabuslarımnda. Dünyamın, görüşümün renklerini emdi. O zaman kaçış olmadığını anladım.

Sonunda eve döndüğümde, merdivenleri yavaşça çıktım ve oturma odasında, tamamen hareketsiz, dinleyerek durdum. Sessizdi ve bu sessizlikte, o kadar çok arzuladığım huzur anını kendime izin verdim.

—

Kendime geldiğimde, mutfak zemini üzerinde, yan yatmış, kanlar içindeydim.

Daphne'nin sesiyle kendime geliyorum.

"Ama sonra onu duydum. Onun acımasız, ruhu donduran kahkahasını duydum ve bir ürperti hissettim, ölümün kendisinin acımasız soğukluğunu hissettim. Kötülük gitmemişti. Asla gitmeyecekti. Ama uzak tutulabilirdi."

"Daffy..." diyorum, sesim zar zor bir fısıltı. "Daphne..."

Yere oturmuş, sırtı duvara yaslanmış, dizleri göğsüne çekilmiş. Yüzünü kitapla gizliyor. "Kızlarım artık evde değil, dışarıda, dünyada. Affetmez, tarifsiz kötülüklerle dolu bir dünyada. Hayatımın geri kalanını bu kötülükle savaşmaya adadım. Onun yüzünü gördüm. Benim çatımın altında uyudu. O gerçek. İnkâr etmek..."

"Kapa çeneni," diye sızlanıyor Leda. Onu göremiyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum. Kafamı kaldıramıyorum.

"İnkâr seni kurtarmaz. Şüphecilik sadece zaman kazandırır. Umudum, hikayemin hem bu dünyadaki hem de doğaüstü kötülüklerin peşini bırakmayan herkese ses vermesi. Şüphe ve alay ile karşılaşanlara. Deli denilenlere. Zorluklara rağmen gerçeği veya gölgede işleyen şeylere karşı mücadelesini bırakmayanlara. Her şey gün ışığına çıksın." Daphne kitabı kapattı. Gözü morarmış ve dudağı kanamıştı.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. Mutfaktaki ampul çok parlak. "Ona söyle," diyor Daphne.

Dönüyorum. Leda buzdolabına yaslanmış. Alnında bir şişlik var. "İkiniz de delisiniz."

"Leda seni bayılttı. Kavga ettik. Ve kitabı okuduğunu itiraf etti."

"Ne?" Başım dönüyor. Dengemi sağlamak için ellerimle masaya vuruyorum.

"Görünüşe göre, kitabı okumayan tek kişi benim. Sözümü tutan tek kişi.

Siktir et. Okumayı tamamlayacağım," diyor Daphne. "Okudun mu?" diye soruyorum Leda'ya.

"Siz ikiniz anlamıyorsunuz. Ben en büyüğüm. Üzerimdeki baskı... Bilmem gerekiyordu. Orada neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Yapmam gerekiyordu..."

"Üzerindeki baskı mı?" Daphne ayağa kalkarak diyor. "Ne baskısı? Her şey benim üzerime düşüyor. Tüm bu saçmalıkları idare etmek ne kadar yorucu ve bunaltıcı, anlıyor musun? Herkesin saçmalıkları. Peki ya *benim* saçmalıklarım?"

Ya bir kez olsun pislik olmak istersem? Ya lanet olası bir öfke nöbeti geçirmek istersem?"

Tezgaha uzanıp kendimi ayağa kaldırıyorum.

"Ya kızgınsam?" Daffy devam ediyor. "Ya bir kez olsun benimle ilgili olsun istersem!"

"Hiçbir zaman benimle ilgili olmadı. Her zaman Clio ile ilgiliydi," diyor Leda. "Bu yüzden buradayız. Onun yüzünden."

"Sen buraya geldin," diyorum. "Ben gelmeni istemedim."

Daphne'nin ifadesi değişmez. Rahatsız edici bir şekilde boş bakıyor. "O zaman hepsini söyleyelim. Hepsini dökülelim."

"Ne oluyor?" diyor Leda, gözyaşlarına boğuluyor. "Ne oluyor?"

"Tam olarak istediği gibi," diyorum. "İyi bir gösteri yapıyoruz."

"Sana bakmaktan nefret ediyorum Clio. Bu kadar güzel olmandan nefret ediyorum," diyor Daphne. "Ve aptal kıyafetlerinden nefret ediyorum. Şımarık olmandan nefret ediyorum. Her şeyin senin için yolunda gitmesinden nefret ediyorum. Bundan nefret ettiğimden nefret ediyorum. Leda'nın onu sevecek birini bulmasından nefret ediyorum, ama ben hala yalnızım. Annemin beni bu kadar mahvetmesinden nefret ediyorum. Onun kim olduğu ve bize yaptıklarının gerçeğinin bizi bu evden kurtarmaya yetmemesi nefret ediyorum. Bizi ondan kurtaranın bir yalan olması nefret ediyorum. Hiç değişmemesi, hiç iyileşmemesi nefret ediyorum. Kendini içerek öldirmesi ve kimsenin buna şaşırması nefret ediyorum. Babamın annemi Amy ile aldattığını bilmekten nefret ediyorum, içten içe bunu hep biliyordum. Babamın benim eşcinsel olmamdan nefret etmesinden ama bunu asla itiraf etmemesinden nefret ediyorum. Ailemizle ilgili pek çok şeyden nefret ediyorum. Hepinize ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

"Daffy..." diyorum.

Başını eğiyor, bir hıçkırık kaçıyor. Yere çöküyor, yere kayıyor.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Ben... O sözleri söylememeliydim."

"Ama içinden geldi," diyor Leda. Saçlarını toplayıp başının üstüne çekiyor, sanki bir ilmek tutmuş, kendini asmak üzereymiş gibi. "Her kelimesi içinden geldi. Dürüsttün. Ve dürüst olacaksak, tamam. Sağlıklı, mutlu bir ilişkim var. Hayatım istikrarlı. Kariyerim istikrarlı. Bu yüzden benden hoşlanmıyorsun. Kıskançsın. Asla bunu

çünkü benim sahip olduklarımı istemek için kendinizi çok havalı görüyorsunuz. Ama istiyorsunuz. Ve asla sahip olamayacaksınız. Çok işlevsizsiniz. İkiniz de yalnız öleceksiniz, muhtemelen borç içinde, ve sizi yas tutacak kimse olmayacak."

"Tanrım, Leeds," diyor Daphne. Yaralı dudağını diliyle yalıyor.

Leda başını geriye atıyor ve çılgınca gülüyor.

Dönüp salona doğru sendeleyerek yürür, sonra merdivenlerden aşağı iner. "Nereye gidiyorsun?" diye seslenirim.

"Senin neyin var kı?" der, hala gülerek. "Ben en sevilen kız kardeş değilim."

"Ne oluyor *lan*?" diye sorar Daphne, kolumu tutarak. Dokunmasına irkilirim, o da elini geri çeker. Elini, sanki bileğinin ucunda olduğunu görünce şaşırmış gibi bakar. "Üzgünüm..."

"Kimse Leda'yı umursamıyor. O eğlenceli biri değil," diye bağırır Leda aşağıdan. "Hiç eğlenceli bir şey yapmıyor. İkiniz de madde bağımlılığı sorunlarınız var ve uyuşturucu ve alkolle kendi kendinizi tedavi ediyorsunuz, herkesle yatıyorsunuz, sürtük gibi davranıyorsunuz, ama sorun Leda, oyunbozan. O sadece doğru olanı yapmaya çalışıyor. Kurallara uymaya çalışıyor. Ama nedense, hayır, bu yeterli değil. Hiçbir şey yeterli değil."

"Leeds!" diye bağıırıyor Daphne.

"Leda kimin umurunda? O çok *sıkıcı*!"

"Leda," diyorum, merdivenlere doğru sendeleyerek. Kafam beton blok gibi, görüşüm bulanık ve ağzımda hala kan tadı var. "Leda, ne yapıyorsun?"

“Sana iblis hakkında bildiklerimi anlatsam ne olur? Bazen seni uyandıramadığında, Clio, geceleri odamıza gelip uyumamızı izlediğini anlatsam ne olur? Köşeye gider ve bir gölge gibi görünürdü, ama karanlıkta bana bakan büyük beyaz gözlerini sadece ben görebilirdim. Ve yılan gibi uzun, ince, kırmızı bir dili vardı...”

Daphne beni merdiven sahanlığına kadar takip ediyor ve ikinci merdivenlerden aşağıya, koridora iniyor. Tüm ışıklar kapalı. Leda'yı görmüyorum. Saklanıyor.

"Ya sana, yorganı başımın üzerine çekip, onu indirdiğimde orada olmayacağına dair kendime söz verdiğimi söylersem. Ve odanın diğer ucunda Daphne horlarken, bir Mississippi, iki Mississippi diye saydım,

hiçbir şeyden haberi yoktu. Ya sana, yorganı indirdiğimde, tam orada, yatağımın ayak ucunda olduğunu söylersem? Babamın bana zorbalara hakkında söylediklerini hatırladım. Onları görmezden gelersen, giderler. Ben de görmezden geldim ve odamıza gelmeyi bıraktı. Gittiğine sevindim, ama onu özledim. İlgisini özledim. Gözlerinin üzerimde olduğu hissini özledim. Beni izlemesini özledim. Senin için ikinci sırada olduğumuzu biliyordum. Bazen onunla konuştuğunu duyabiliyordum. Onunla güldüğünü.

Koridorda dikkatli adımlarla ilerleyerek banyoya yaklaşıyorum. Kapıyı itiyorum. "Leda..."

"Onu geri davet etmenin, varlığını kabul etmenin, istediği ilgiyi gösterip karşılığında biraz ilgi görmenin değip değmeyeceğini merak ettiğim zamanlar oldu. İlginin ne şekilde geldiği önemli değildi. Beni korkutsa, üzecek ya da kızdırsa da.

Banyo boş.

"Leda," diyor Daffy. "Leda, neredesin?"

"Ama onu görmezden gelmeyi seçtim. Dışarıda bırakmayı. Ve o günden beri o kapıyı kapalı tutuyorum. Kolay olmadı. Çok güç ve disiplin gerektiriyor."

Sesinin hangi yönden geldiğini bile anlayamıyorum.

"Ya sana, yanık hakkında yalan söylediğimi, babamın sorduğu için ya da annemin bizi okula götürürken torpido gözünde votka olduğu için, sarhoş olup bana ne kadar çirkin olduğumu söylediği için değil, bu evden çıkmak istediğim için söylediğimi söylersem. Bu evden çıkmam gerektiğini, *bu evden uzaklaşmam gerektiğini* söylersem."

"Leda?"

"Lanet olsun. Burası çok soğuk," diyor Daphne, sesi kısık. Elleri üfler. "Nasıl bu kadar soğuk olabilir?"

Daphne annesinin odasının kapısını açar ve ışık düğmesini bulur. "O burada değil."

Geride benim odam

kalıyor. Kapı kilitli.

"Leda," diyorum, yumruğumu kapıya vurarak. "Leda, kapıyı aç."

Seni kanın akıtacağım! Seni kanın akıtacağım!

"Leda, lütfen," diyor Daphne.

Şimdi onu duyabiliyorum. Kapının arkasından nefes alışını duyabiliyorum. Altında gölgesini görebiliyorum.

"Leda!" diyorum, kapı kolunu tekrar deniyorum.

"Çekil," diyor Daphne bana. "Leda, bu lanet kapıyı kıracağım."

Leda çılgınca kıkırdamaya başlar. "Ben de Clio yerine bu evde tek başıma olsaydım, gelmeyeceğini düşünmüştüm. Beni burada çürümeye terk edecektin. Sen..."

"Bir şans daha," diyor Daphne.

"Bir kapıyı kırabilir misin?" diye soruyorum ona. Leda çılgın kıkırdamasına devam ediyor.

"Sanırım bunu birazdan öğreneceğiz." Daphne hücum eder, omzunu tahtaya vurur. Bir *gürültü* duyulur ve Leda gülmeyi keser.

"Kahretsin," diyor Daffy. "Leeds?"

Bir duraklama, keskin bir bıçak gibi sonsuza kadar süren birkaç saniye. "O... o burada. Benimle birlikte," diye fısıldar Leda. "İçeri gel diyor."

(L) EDA kapıyı açar. Kapıyı, yüzünü görebileceğimiz kadar az bir aralık bırakır. Alnında yeni bir şişlik vardır.

kan çökmüş gözlerinin üstü tamamen şişmiş, morarmış. Daphne kapıya çarptığında kapıya yaslanmış olmalı.

Başı sallanarak birkaç adım geri çekilir. Daphne ve ben odaya gireriz. Burası buz gibidir. Nefesimin buğusu görünüyor.

Lale şeklindeki lamba yanıyor, donuk pembe bir ışık yayıyor. Gölgeler duvarlara tırmanıyor. Gözleri olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

"Özür dilerim," diyor Leda, yatağa otururken. Lekeli boynunu kaşıyor. Tırnaklarını çok derine batırıyor. "Özür dilerim... Ben... Ne oldu bana bilmiyorum."

"Leda," diyor Daphne, onun önünde diz çökerek.

Leda titrek bir elini kaldırır ve dolabı gösterir. "Orada." Bir ses duyulur. Boğuk bir ses. Bir erkek sesi.

"Bu... Roy mu?" diye soruyorum.

Nedense Roy'u yine tamamen unutmuştum. Vay canına.

Daphne'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da unutmuş.

Ayağa kalkar ve dolaba yaklaşır. "Daffy," derim. "Bekle."

İçeriye bakıyor. Merdivene dokunuyor, parmaklarını basamaklarda gezdiriyor. Bana sırtı dönük, bu yüzden yüzünü göremem, yüzünü tavana doğru çeviriyor.

"Bekle," diyorum, kelimeler boğazımda takılıyor. Gözlerim odayı çılgınca tarıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. "Oraya çıkma. Orada. Orada yaşıyor."

"Sadece Roy," diyor Daphne, merdivene tırmanmaya başlarken.

"Onu bırak!" diyorum. "Oraya çıkma. Daffy. Dur! Sana yalvarıyorum." Durur, bana dönüp bakar.

"Lütfen. Bütün olanlardan sonra, nasıl hala bana inanmıyorsun?"

"Daphne," diyor Leda. "Yapma."

"Ne yani?" diye sorar Daphne, merdivenden inip Leda'nın yanına yatağa oturur. "Onu orada bırakalım mı?"

Cevap verme fırsatı bulamadan, bir kazıma sesi odayı doldurur.

Ahşap ahşaba sürtünüyor. Panel yana kayıyor.

Dolaba bakıyorum, yukarıya bakıyorum. "Roy?"

Panel kayar ve bir zamanlar Roy olan kişinin sallanan kafası ortaya çıkar. Gözleri yok. Çizilmiş ya da oyulmuş, kanla kaplı.

Çığlık atmaya fırsatım olmaz. Düşer ve ayaklarımın dibine bir *gürültüyle* çarpar.

Leda ve Daphne yüksek tizli, dehşet dolu çığlıklar atarlar. Leda yatağın üzerine atlar, ama Daphne bana, Roy'a doğru koşar. Onu ters çevirir.

Korkunç bir çığlık atar ve bayılmış gibi görünür. Ama hayatta.

Hâlâ hayatta.

"Onu buradan çıkarmama yardım et!" diyor Daphne.

Dolabın köşesinde sıkışmış durumdayım, ağzım açık, gözlerim fal taşı gibi, vücudum hareketsiz. O kadar yakışıklıydı ki.

"Siktir. Leda?" diyor Daphne, gelip Roy'un koltuk altlarına kollarını sokuyor. "Yardım et!"

"Bu olamaz. Bu olamaz. Hiçbiri olamaz," diyor Leda, yataktan atlayıp bize doğru koşarak. Roy'un bacaklarını tutuyor ve kız kardeşlerim onu birlikte koridora sürüklüyorlar.

İkisi gittikten sonra, dolapta tek başıma kalırım ve karanlık boşluğa bakarım.

Merdivene tırmanıyorum.

Tavan arasına çıktığımda, tam da annemin tarif ettiği gibi, hayal ettiğim gibidir. Kar gibi beyaz bir yalıtım malzemesi vardır. Kirişlerden örümcek ağıları sarkar

, var olmayan bir esintide dans ediyor. Karanlık ve çok soğuk. Yüzümü hissedemiyorum.

Ölüm her yere yayılmış. Hareketsiz sinekler. Fare parçaları. Minik kafatasları. Kurumuş tüy yığınları. Yalıtım malzemesinin arasında kıvrılan kuyruklar.

Ama sadece katliam yok. Fotoğraflar da var. Annemin, benim ve kız kardeşlerimin fotoğrafları. Boş içki şişeleri. Bir mücevher kutusu - annemindi; çocukken onu hayranlıkla izlediğimi hatırlıyorum, annemin şifonyerinde görmüştüm. Bardaklar, *bizim* bardaklarımız. Ananaslı bardak, çilekli, elmalı. Ve kitabın kopyaları var. İki tane saydım. Biri ulaşamayacağım yerde, ama biri ayaklarımın dibinde.

Onu alıyorum. Ön kapağını açıyorum.

Sevgili Daffy'm için...

Nazik ve kibar ruhun bana ilham veriyor. Sen benim kızım olabilirsin, ama ben sana her zaman hayranlık duymuşumdur.

Umarım bu kitap sana ulaşır ve umarım güzel kalbinle beni affedebilirsin.

Sonsuza kadar sevgilerimle,
Annen

Aniden çıkan bir gıcırtı beni ürkütür. Kitabı bırakıp sesin geldiği yere doğru giderim. Bir hareket vardır. Olmaması gereken bir yerde bir çıkıntı, bir eğrilik. Evin köşelerinin düzgün bir şekilde birleşmesi gereken yerde.

Bir şekil ortaya çıkıyor. Kirişlerden doğuşunu, tahtadan sıyrılmasını, evin derisini dökmesini izliyorum. Çatı ucunda kamburlaşıyor.

Yaklaşıyor, hareketleri zarif.

Bakma.

Bakmak zorundayım.

Hayatımın büyük bir bölümünde güzellikle meşgul oldum ve önümdeki bu yüz hepsini siliyor.

Büyük, süt beyazı gözler. Kırmızı yarıklar gibi göz bebekleri. Keskin dişlerle dolu, ağzı açık, salya akan bir ağız. Yılan gibi ikiye ayrılmış uzun, ince, kırmızı bir dil.

Acaba beni en çok sevmesinin nedeni, onun tüm çirkinliğini, tüm görkemli ahlaksızlığını görebilmem ve ondan yüz çevirmemem mi?

"Merhaba," diyorum.

Merhaba, dedim ilk gece bana şeklini gösterdiğinde, ilk kez tavan arasından inip yatak odama geldiğinde. Onu dolabımda ilk gördüğümde. Çılgılık atmadım ya da annemi çağırmadım. Sadece merhaba dedim.

Anılar, şeytanın gözlerinde, ev filmlerini oynatan iki ekran gibi bana kendini gösteriyor. Kaybettiğim her şey, unuttuğum her şey. Anılarım. Onları benim için sakladı. Ya da benden sakladı. Böylece geri dönecektim.

Pençeleri boynuma keskin bir şekilde batıyor. Yarık dili, yanağımı okşarken garip bir şekilde kuru. Düşen bir gözyaşını yalarken. Korkumu yalarken.

Gülmeye başlıyor.

Bu kahkahanın sesini duyunca bazı kulakların neden kanadığını anlıyorum. Kötü değil. Neşeli de değil. Yalnız bir ses.

Karşımda duran bu varlık, olduğu gibi ve değişemez. Varlığıyla yarattığı hasar ve kaosun ortasında bu yerde yaşıyor ve bana çok tanıdık geldiği için kalbimi kırıyor. Onu seviyorum ve nefret ediyorum, ona hayranım, onun gibi olmak istiyorum ve kendimde tanıdığım her şeyden nefret ediyorum.

Şimdi saçımı tuttu. Beni tavan arasına doğru çekiyor. İlk başta nazikçe. Ben direnene kadar.

Beni burada tutmak istiyor. Ve belki de kız kardeşlerimin beni çağırma sesleri olmasaydı, buna izin verirdim.

Geri çekiliyorum ve o hırlıyor.

Soluk gözleri beni izliyor. Ben direnirken gözleri kısılıyor.

"Bırak beni!" diyorum ona. Ama kararlılığım azalıyor ve o bunu biliyor. Gülüyor, gülüyor, gülüyor, gülüyor, gülüyor ve gülüyor, ve kavramasını sıkılaştırıyor.

Etrafıma bakıyorum, fare parçalarına, tüm *eşyalara*. Fotoğraflara, mücevher kutusuna, şişelere. Kitaplara. Bardaklara. Bu boklar neden tavan arasında?

Annem mi koydu buraya?

Onu yatıştırmaya çalıştı... Onu mutlu etmek için elinden geleni yaptı. Eğer memnun olursa, uyuyacaktı. Uykuya dalacaktı. Roy öyle demişti.

Acım onu meşgul etti. Mutlu etti.

Şimdi anlıyorum, şeytan beni gölgeye sürüklerken. Annem onu nasıl yeneceğini, nasıl kovacağını bilemedi, bu yüzden onunla yaşamaya çalıştı. İsteddiği her şeyi verdi. İsteddiği her şeyi. Ona uydu. Nazik davrandı.

"Dur," diyorum. "Bekle."

Boynuma uzanıp, kolyemi, yılan kolyemi çıkarıyorum.

"Senin için," diyorum ve kolyeyi pençesine bırakıyorum. "Bir sunum. Bir hediye."

Yılan kolyeyi pençesiyle kavrar, sonra tekrar yaklaşıp ve diliyle yanağımı dırter.

Şimdi gözyaşlarımı akıtma zamanı.

Geri çekilir. Tükürür. Hırlar.

Sahte davrandığımı biliyor. Tadını alabiliyor.

İçimdeki asi ruh pes etmek istemiyor, ama pes etmezsem ne olur? Beni sonsuza kadar burada tutar mı, pençeleri boğazımda?

Bu yüzden ağlamaya başladığımda, gerçekten, içtenlikle ağladığımda, onun için ağlamıyorum. Annem için ağlıyorum. Kız kardeşlerim için ağlıyorum.

Kendim için ağlıyorum.

Şu anda burada yaşayan, ondan aldığım her şey için ağlıyorum. Onunla birlikte. Onun içinde.

O, tatmin olana kadar içer, tavan arasına çekilirken yine gülerek.

Merdivenden inip paneli değiştirmemi sağlıyor. Gitmeme izin veriyor, ama beni gerçekten bırakıp bırakmayacağından emin değilim. "Clio? Clio! Neredesin? Hadi." Daphne.

Onu merdiven sahanlığında buluyorum. Bana sarılıyor ve beni neredeyse ön kapıdan dışarı itiyor, ahşap merdivenlerden aşağı, patikaya, bahçeye, Roy'un otlarla kaplı çimlerin üzerinde, kollarını açmış, bacaklarını birleştirmiş, adeta "çarmıha gerilmiş İsa" gibi uzandığı yere.

Leda araba yolunda bir aşağı bir yukarı yürüyor. Ona ulaştığımızda, üçümüz sirenler yaklaşırken, tek kelime etmeden birbirimize sarılırız.

İki polis arabası ve bir ambulans var.

Sokakta komşular boyunlarını uzatmış bakıyorlar.

"Clio?"

Austin. Sweatpantolon, tişört ve altın zinciri ile cul-de-sac'ın ortasında duruyor.

"Kahretsin! Yüzün," diyor ben ona doğru yürürken.

"Tatlı konuşma becerini geliştirmelisin," diyorum.

Bana doğru koşuyor, yüzüme iyice bakıyor. "Kırılmış. Ne oldu? Siren seslerini duydum."

"Onlar bunun için var. İşleri bu." Gözlerini ayakkabılarına indiriyor. Vans marka ayakkabıları.

Elimi uzatıp buklelerinden birini düzeltiyorum. Saçları benimki kadar esnek değil, ama yine de içimi rahatlatıyor. Ona tekrar dokunmak. "Özür dilerim. Geçen gece söylediklerim için. Bunu hak etmedin. Hiçbirini."

"Hayır," diyor, "hak etmedim."

"Eğer yardımı olacaksa, bence karma senin tarafında," diyorum, parçalanmış yüzümü göstererek.

"Öyle sayılır," diyor, biraz gülerek. İyi bir kahkaha. Diğer tüm kahkahaların hatırasını silen bir kahkaha. Bir anlığına. "Hey. Dinle..."

"Clio?" diye seslenir Leda. Daphne ve somurtkan bir polis memurunun yanında duruyor, fazlasıyla gergin görünüyor.

"Gitmeliyim. Kolluk kuvvetlerini bekletmek istemem. Polislerin sabırlı olduklarını biliyorum, ama ben de terbiyemle gurur duyarım."

"Doğru, doğru," diyor. "Peki..."

"Austin. İblisin gerçek olduğunu söylesem bana inanır mıydın?" diye soruyorum, çünkü kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı.

Bir an durur, ellerini saçlarında gezdirir. "Evet, inanırdım. Hiçbir şey söylemek istemedim, ama orası gerçekten çok ürkütücü."

Vay canına. Onu seviyorum. Onu seviyorum. "Belki bir ara seni lokantaya götürebilirim. Disco fries yiyip sana her şeyi anlatabilirim."

"Disko patatesleri hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Acıtsa da ona gülümser ve göz kırparım.

—

Saatler süren ifadeler ve tıbbi müdahaleden **sonra**, kız kardeşlerim ve ben, özellikle kirli bir McDonald's'ın köşe masasında derin bir sessizlik içinde oturuyoruz.

McFlurry'ime bir patates kızartması batırıyorum. Tek tattığım şey, kanın inatçı kalıntıları.

kanın tadı geliyor.

Daphne, McNuggets'ları için bir paket bal açar.

"O bal. Bal hardalı değil," diyor Leda, salatayı bıçaklayarak.

"Biliyorum," diyor Daphne. "Bal severim."

"Tavuğunu bala mı batırıyorsun?" diye soruyor Leda, dehşet içinde.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, ama değişmiş. O evde söylenen ve yapılan şeyler geri alınamaz.

Sözler, şiddet, çirkinlik, korku, üzüntü, incinme... Hepsi içimizde yaşamaya devam edecek, onları tavan arasına kaldırsak ve örümcek ağları arasında sıkışıp kalsalar bile, bazen uykumuzda ortaya çıksalar ya da uyanık hayatımızda kaos yaratsalar bile, görünmez bir el ipleri çekse, gözlerimizin köşelerinde bir gölge olsa bile.

Ön kolumdaki yara izine bakıyorum. O da bana bakıyor.

Veronica'nın lansman partisinde Ethan'la flört ettiğimi hatırlıyorum. *Yara izleriyle yaşamak bir şans*, demiştim.

O da, "*Yarasız yaşamak daha iyidir*" dedi.

Tam emin değilim. Yara izlerim olmasaydı kim olurdu? Kız kardeşlerim kim olurdu?

Burada oturuyoruz, yüzlerimiz şişmiş, çizik ve morluklarla kaplı, iyileşecek ama kaybolmayacak yaralarla. Ama bence şimdi, acımızın kanıtlarını taşıyarak güzeliz. Kimse bunun varlığını inkar edemez.

Yaralarım benim haklılığımın kanıtı. Bir şeyi kanıtlamak için onlara ihtiyacımız olmamalı, ama yaşadığımız dünya böyle. Annem bizi buna hazırlamaya çalışmıştı.

"Annem bizi şimdi görebilseydi ne derdi sence?" diye soruyorum.

"McDonald's'ta olduğumuzu görseydi?" diye soruyor Daphne.

"Hayır," diyorum. "Sadece... biz. Olduğumuz gibi."

"Bilmiyorum," diyor Daffy. "Bilmiyorum."

"Ben de," diyor Leda.

"Bence" —tereddüt ediyorum—"Bence öyle. Artık o yok olduğu için asla bilemeyeceğimiz her şey. O yok."

Aramızdaki okyanusta bilinmeyenler yüzüyor ve sessizlik hakim.

Birkaç dakika geçer; sonra Leda sorar, "Sokakta konuştuğun adam. O komşun mu?"

"Evet. Austin."

"Çok tatlı!" diyor. "Onunla çıkmalısın."

"O benim için fazla iyi. Kalbi çok saf," diyorum. "Ya onu mahvedersem?"

"Neden sadece nazik davranmıyorsun?" diyor Leda. "Bir değişiklik yapıp bunu denesen nasıl olur?"

"Deneyebilirim. Yeni bir sayfa açabilirim."

"Belki bu hepimiz için yeni bir başlangıç olabilir," diyor Daphne, plastik bıçakla soda bardağına vurarak.

Leda benim McFlurry'mi alır. Bir kaşıkla ağzına biraz alır. "Yeni bir başlangıç."

"Sizi ikinizi de seviyorum. Üstüne bir de kiraz koyun."

"Seni seviyorum, Cli," diyor Daphne, ve biliyorum ki bunu içten söylüyor, tıpkı benden nefret ettiğini söylediğinde içten söylediği gibi.

Boynuma uzanıp kolyemle oynamak istiyorum, ama bir an için onun artık orada olmadığını unutuyorum. Evde bir parçamın kaldığını ve her zaman orada kalacağını unutuyorum.

Hatırlamak her zaman karanlığa ışık tutmak değildir. Bazen sizi geri çeken bir pençedir.

—

Güzel bir sabahın vaadi var, güneş pembe fosforesansıyla görkemli girişini yapmaya hazırlanıyor. Daphne'nin balkonundan manzara gerçekten muhteşem ve ben kesinlikle uyuyor olmam gerekirdi, ama bunu görmek istiyorum. Sabahı. Ağaçların arasından sızan ışık, Hudson Nehri'ni parıltatıyor.

"Al," diyor Helen teyze, dışarı çıkıp bana sıcak kahveyle buhar çıkan dev bir seramik kupa uzatıyor, kokusu yoğun ve cevizimsi.

"Teşekkürler. Daffy hala uyuyor mu?"

Başını sallıyor, sonra kulağının arkasından bir sigara çıkarıp yakıyor. Saçları kabarık ve kıvrıkcık, beyaz nervürlü uzun kollu tişört, ipek pijama pantolonu, terlik ve kalın, koyu çerçeveli bir gözlük takıyor. Dağınık olsa bile, onda hayran olduğum bir çekicilik var.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyorum ona, çünkü artık kalbimin yumuşak olduğunu biliyorum. Öyle olmadığını iddia etmenin ne anlamı var ki?

Ağzının kenarından dumanı dışarı üfler. "Bir dahaki sefere görüşmemiz, bu kadar kasvetli koşullar altında olmasa daha iyi olur."

"Kesinlikle katılıyorum."

Sigara izmaritini korkuluğun üzerine atıyor. "Ama istediğin her şeyi konuşabiliriz. Edgewood. Alex."

"Bazen birine karşı ne hissettiğini, o kişi gidene kadar bilememen çok garip. Ve o zaman bile..." diyorum, kahveden bir yudum alırken. Dilimi yakıyor, küçük bir trajedi. Geçici bir trajedi. "Bunun konusunda seni gerçekten uyarmalılar."

"Bazı dersler ancak pişmanlıkla öğrenilebilir."

Buna söyleyecek bir şeyim olmadığı için hiçbir şey söylemiyorum. Gerçek içime işlerken sessizce oturuyorum.

"Sanırım iblis gerçekten var," diyor Helen.

"Öyle mi? Seni ne ikna etti? Roy'a ne oldu?"

Bir nefes alır. "Sen. Kız kardeşlerin. Lex'in bu konuda ne hissedeceğini bilmiyorum. Umarım bunun bir kısmı için aklanabilir."

Şeytanın annemin zayıflıklarını sömürdüğünü, onları ona karşı silah olarak kullandığını anlıyorum. Onun üzüntüsünü, bağımlılığını. Aynı şekilde benim kaosa olan eğilimimi de sömürüyor. Bu davranışında yalnız değil. Özel değil. Birçoklarından biri. Bunu bana babam öğretti.

Onunla savaşılmayacağım ya da onu yatıştırmaya çalışmayacağım. Bu çabalar boşuna. Annem bana bunu öğretti.

Onun varlığını kabul ediyorum. Dışarıda benim dikkatimi, enerjimi, en iyi ve en kötü yanlarımı, sevincimi, acımı isteyen bir varlık olduğunu kabul ediyorum. Bu varlık

benden alıyor ve izin verirsem, onunla dans etmeye devam edersem almaya devam edecek ve eğer bununla ilgili bir şey söylersem, kimse dinlemeyecek. Kimse bana inanmayacak. Gerçekten değil. Şüpheleri olmadan değil. Dürüstlüğümü, bütünlüğümü, akıl sağlığımı sorgulamadan. Bunu hak edip etmediğimi.

Orada, sırf yapabileceği için, hiçbir sonuçsuz kalmayacağı için benimle uğraşacak bir varlık var. Sırf sıkıldığı için. Sırf öyle olduğu için.

Onun için çok kötü, ben o oyunu biliyorum ve daha iyi oynuyorum. Gerçek kazanma yolunun hiç oynamamak olduğunu biliyorum.

Şeytanla işim bitti. Edgewood Drive ile işim bitti. Oyun bitti.

Helen teyzeye ve onun arkasındaki güzel manzaraya bakıyorum, kahve ve tütün kokusunu ve yeni bir günün kokusunu içime çekiyorum. O sihirli sabah kokusu.

Bu umuttur, işte budur. Bundan sonra ne olursa olsun umut.

SONRA

THE açık bar bir hataydı; parti başladıktan yarım saat sonra herkes sarhoş oldu.

"Tebrikler," diyor Veronica, yanaklarımdan öperek.

"Teşekkürler, teşekkürler," diyorum, sahte bir gülümsemeyle. "Gelebildiğine çok sevindim."

"Tabii ki! Kaçırmam," diyor. "Arkadaş olmasak bile. Koleksiyonun *muhteşem*."

Görünüşe göre moda, benim ilk başta düşündüğümünden daha fazla çılgınlığı affediyor. Aslında, Instagram'daki dengesiz aktivitelerim sayesinde takipçi kazandım ve farkında olmadan kendime gizemli bir hava kattım. Hannah beni, romantik ve gotik bir estetiğe sahip Londra merkezli lüks bir markanın tasarımcısı olan bir arkadaşıyla tanıştırdı. Beni kreatif direktör olarak işe aldılar ve bu gece, Cadılar Bayramı arifesinde kutladığımız bir koleksiyon üzerinde birlikte çalıştık. Yaramazlık Gecesi.

"Bu parti, Clio! Dekorasyona bayıldım. Ve bu çiçek aranjmanları. Muhteşem," diyor Veronica, yağ çekerek. "Ve herkes burada."

Ayaklarımdan üzerinde durduğum için minnettar olsam da, artık benim için her şey farklı. Yanlarından geçerken insanlar fısıldaşüyor. Bana bakıyorlar. Bana yaklaşırken bir ihtiyat var, bana hitap ederken belirli bir ton kullanıyorlar. Bu partide bile, başarımla, sanatımla saygı görmüyor. İlkokul ödül törenindeki sahte, küçümseyici coşkuyla karşılanıyor.

Kırılmalığımın, acımın, kafa karışıklığımdan, korkumun, kederimin bu kısa süreli kamuya açık ifşası, yaptığım her şeyi sonsuza kadar gölgeleyecek.

"Hey," diyor Austin, bana bir kadeh şampanya uzatarak.

"Teşekkürler, bebeğim. Austin, bu Veronica. Veronica, Austin."

"Aman Tanrım!" diyor Veronica. "Sonunda Clio'yu ele geçiren adam.

Çok merak ediyordum."

Austin, Veronica'nın elini sıkıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Ailem geldi mi?" diye soruyorum ona.

"Evet, az önce geldiler," diyor.

"Geri döneceğim," diyorum Veronica'ya. "Ve yakında bir şeyler içmeliyiz, değil mi? Bir dahaki sefere nehrin senin tarafına geldiğimde."

"Çok isterim. Seni özledim! Ara beni," diyor ve bana bir öpücük gönderiyor. Austin elimi tutup kalabalığın içinden geçiyor.

"Bundan nefret ediyor musun?" diye soruyorum ona.

Gülüyor. "Hayır. Ama iş partilerim kadar eğlenceli değil." "Eminim. Bingo gecesiyle rekabet edemem."

"Burada kimse benden kurabiye ya da uyuşturucu istemedi, bunu takdir ediyorum." "Henüz."

Köşeye yaklaşıyoruz, babam, Amy, Tommy, Leda, Daphne ve Daisy kokteyl masasının etrafında toplanmışlar.

"İşte orada," diyor Amy.

"Burası neden bu kadar karanlık?" diye soruyor Leda. "Neredeyse hiçbir şey göremiyorum." "Bu bir atmosfer meselesi," diyorum.

"Tebrikler, tatlım," diyor babam ve bana sarılıyor. Neredeyse bir yıl önce birbirimizden özür diledik, ama artık birbirimize eskisi gibi bakmıyoruz. Babam aşırı telafi etmeye çalışıyor. Geçen hafta düğün masraflarımı karşılamayı teklif etti. Austin ve ben nişanlı değiliz, ama olsak bile babamın parasını kabul etmezdim.

Ona üzgün olduğumu söylerken içtenlikle söylüyordum. Onu daha önce olduğu gibi göremediğim için üzgünüm. Annemin yıkımında oynadığı rol için üzgünüm. Kız kardeşlerim benim tarafımda olmasaydı, benim yıkımında da oynayacağı rol için üzgünüm. Onun motivasyonunu asla bilemeyeceğim — saf mıydı ve kendini gerçekten bir kahraman, beyaz şövalye, bizi şeytanlarla savaşan birinden kurtaran biri olarak mı görüyordu? Yoksa annemizi kasten düşmanlaştırıyor muydu, çünkü bu ona fayda sağlıyordu, çünkü annem yok olduğunda istediği her şeyi elde edebilirdi.

Amy. Biz. Ya da belki onu incitmek istemiyordu, ama onun kendini incitmesini izlemekten hoşlanıyordu.

Evet, kız kardeşlerim için, ailemizin iyi yanlarını korumak için üzgün olduğumu söyledim. Ve evet, o da öyle dedi. Ama affetmek başka bir şeydir.

Sorun değil. Artık ona ihtiyacım yok. Bana karşı hiçbir gücü yok.

"Her şey çok güzel," diyor Daisy. Çok sevimli bir kız ve onu birkaç kez gördüğümde, sütçü kız gibi giyinmişti.

"Seninle gurur duyuyoruz, Cli," diyor Tommy, gözlüklerini burnuna iterek. Ağlıyor. Leda'nın hamile olduğunu öğrendiklerinden beri sürekli ağlıyor. Çok duygusal.

"Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum," diyor Leda. "Ama bizi davet ettiğiniz için teşekkürler. Her şey çok güzel. Gördüğüm kadarıyla."

"Hemen dönerim," diyor Daphne, Daisy'ye. Beni ve Austin'i yakalıyor. "Çok kalabalık, beni strese sokuyor. Hadi sigara içmeye gidelim."

—

Üçümüz balkona çıkıp Daffy'nin esrar kalemini elden ele dolaştırıyoruz.

"Üzgünüm. Uzun bir gün oldu," diyor. "Bu gerçekten harika, Cli. Tebrikler."

"Alıcılar vazgeçti, değil mi?" diye soruyorum ona. Roy ile o gece olanlardan sonra Roy ile o gece olanlardan sonra.

Daffy sessiz kalıyor, bunu onay olarak alıyorum. "O ev asla satılmayacak," diyorum.

"Satılacak," diyor Austin. "Sadece biraz zaman alabilir."

Onun iyimserliğine minnettarım ve şeytan konusunda bana gerçekten inandığını düşünüyorum. Sadece anladığından emin değilim.

Nasıl anlayabilir ki? Kimse anlayabilir mi? İblislerimiz sadece bize aittir. Annemin iblisleri ona aitti. O hala hayatta olsaydı bile, onun için nasıl bir şey olduğunu, neden öyle şeyler yaptığını asla anlayamazdım. Onun ölümünden sonra denedim. Aptalca bir çabaydı. Ama pişman değilim, çünkü artık onun deli olmadığını biliyorum. Kimsenin deli olduğunu sanmıyorum. Bence

birini deli olarak nitelemek, onun haklı olabileceğini kabul etmekten daha kolaydır. Birini deli olarak nitelemek, onun içinde bulunduğu durumun incelikleriyle yüzleşmekten, yaşadığımız dünyada var olan acımasız zulmü, bizim acılarımızdan zevk alan kötülüğü kabul etmekten daha kolaydır.

Cehalet mutluluktur derler, evet, belki öyledir, ama yine de cehalettir.

Yani, hayır. Pişmanlık yok. Uykusuz gecelerde uyumaya çalışırken onu duyduğumda bile. O kahkaha. Bazen rüyalarımda da duyuyorum. "Hiçbir şey bozulmadı, Clio. Bu iyi bir teklif. Her şey sağlam görünüyor." Daphne diyor ki: "Satış ilerliyor." "Oh," diyorum. "Vay canına."

O gecedan beri eve geri dönmedim, şeytana kendimi, zamanımı, ilgimi, enerjimi, hayatımı daha fazla sunmadım. 6 Edgewood Drive'a bir daha adım atmak gibi bir niyetim yoktu. Katılmayı reddetmemin bir gün başıma bela olabileceğinin farkındaydım. Şimdi anlıyorum ki, içimde küçük, bastırılmış, sinsi, sıkılmaya meyilli, kaosa bağımlı, şeytani bir parça bunun olmasını umuyordu.

Şampanyamı içiyorum.

"Hey, bu harika," diyor Austin. "Omuzlarından bir yük kalktı."

"Dostum. Hiç bilmiyorsun," diyor Daphne.

"Bir çift dedin, değil mi?" diye soruyorum ona.

Derin bir nefes alır. "Clio. Bunu konuşmuştuk." "Evet, biliyorum. Benim sorunum değil..."

"Benim maymunlarım değil," diye bitirir. "Artık burayı bırakmanın zamanı geldi. Her şey yoluna girecek. Onlar da iyi olacaklar. Ev... o... bitti. Artık geride kaldı."

"Tabii," diyorum. Austin boş elimi tutuyor, diğer elimle flütü dudaklarıma götürüp geriye doğru eğiyorum. Artık şampanya kalmamış. Kadehim boş. Trajik.

Daffy dilini şaklatır. "Tamam. Ben giriyorum. Daisy'nin yanına dönmeliyim."

"İyi şanslar," diyorum, ona selam vererek.

"Dışarısı soğuk," diyor Austin. "İçeri girmek ister misin? Ceketimi ister misin?"

"Ben iyiyim," diyorum. "Sen içeri girebilirsin. Ben burada biraz kalacağım.
Kendime."

"Tamam," diyor. "İçeride görüşürüz?"

"Evet. Seni bulurum."

"İyi olduğundan emin
misin?" Yemin ederim.

TEŞEKKÜRLER

Lucy Carson'a, ortaklığın, desteğin ve cesaretlendirmen için. Sen bir süperstarsın.

Jessica Wade'e, zekan, inancın ve bu kitapların tam potansiyeline ulaşmasına yardım ettiğin için. Sen olağanüstü birisin.

Danielle Keir, Chelsea Pascoe, Jessica Plummer, Gabbie Pachon, Katie Anderson ve Berkley'deki tüm ekibe. Editörler! Pazarlama! Halkla ilişkiler! Satış! Üretim! Hukuk! Muhasebe! Sözleşmeler! Hepinize! Hayallerimi gerçekleştirmek için çok çalışıyorsunuz, lütfen, lütfen, lütfen her birinize ne kadar minnettar olduğumu bilin. Hepiniz harikasınız. Her şey için teşekkür ederim. Benim için yaptıklarınızın karşılığını asla ödeyemem, ama en azından sizi kahveye falan davet edebilir miyim? Öğle yemeğine? Bana e-posta gönderin. Ciddiyim! Ayrıca, kitabın bu bölümüne istediğiniz her şeyi yazabilirsiniz. Kafayı yedim!

Kitapçılara, kütüphanecilere, podcast yayıncılarına ve eleştirmenlere, yaptığınız işler için teşekkür ederim. Sizi görüyorum ve takdir ediyorum!

Kitaplarımdan birini eline alan, bunu herkese duyuran, etkinliklere gelen herkese... Size çok minnettarım. Trilyonun katı kadar minnettarım. Sizi seviyorum.

Anneme, <3<3<3. Babama, Joseph'e, Julia'ya ve tüm ekibe, sizler en iyisisiniz.

Courtney Preiss'e. Tanrım, sensiz ne yapardım? Ve Max'e. Ve Barry'ye. Boylston'dan Brooklyn'e, Asbury sahil şeridine. Hatta o tanrının unuttuğu Harvard Square IHOP'a bile. Seninle olduğum her yere. Sadece o IHOP olmasın da.

Maria Oliver, Abby Rose, Heather Settles-Cultice... sizler meleksiniz. Sizi arkadaşlarım olarak görmek hayatımın en büyük şansı. Teşekkürler, canlarım.

Deanna ve Chris Yates, her zaman birlikte vakit geçirelim, tamam mı?

Clay McLeod Chapman'a, bu kitabın ilk okuyucusu olduğu için teşekkür ederim. İlk günden beri benim yanımda olduğun için teşekkür ederim. Bu kolay bir yol değil, ama sen de bu yolda olduğun için devam etmek çok daha kolay. Agatha Andrews'a, ilhamın, bilgeliğin ve her şey için teşekkür ederim. Nat Cassidy ve Kelley Rae O'Donnell'a, ikinizi çok seviyorum; bana katlandığınız için teşekkür ederim. Molly Pohlig'e, çatı katı, kahve, zekan ve çalışman için teşekkür ederim — tanrım, senin büyük hayranıyım. Eric LaRocca'ya, bu kadar ikonik olduğun için teşekkür ederim. Ali Shirazi'ye, sana hayranım. Konrad Stump'a, yeteneğin, stilin ve beni yeniden aydınlattığın için. Stephanie Gagnon'a, bana gerçek ben olabileceğim bir alan verdiğin, empatin ve tüm sohbetlerimiz için. Kristi DeMeester'a, karanlık kardeşim, hadi dünyayı ateşe verelim. May Cobb'a, en iyi arkadaşım, senin için varım, şerefine. Lorien Lawrence'a, dostluğun için; sen harikası. Kraliçe Emily C. Hughes'a, kusursuz enerjin için. Tiffany Gonzalez'a, sen bir rock yıldızısın; her şey için teşekkürler. Marguerite'e, Violet'e, Lisa'ya, Terri'ye ve Ryan'a, hepiniz harikasınız ve sadece varlığınızla dünyayı çok daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz. Katrina Carruth'a, fırtınadaki limanım. Jonathan Lees'e, sigara molaları için. CJ Leede ve Liz Kerin'e, ikinizi tanıdığım için çok şanslıyım. Paul Tremblay'e, yeni gelenlere her zaman yardım ettiğin için teşekkürler. Neil McRobert'a, teşekkürler dostum. Tüm bu topluluğa çok minnettarım.

Bu arada, kalbime yakın ve sevdiğim birkaç bağımsız kitapçıya da teşekkür etmek istiyorum: Palmyra, NY'deki The Dog Eared Book; Fairport, NY'deki Another Chapter; Brockport, NY'deki Lift Bridge Book Shop; Bookeater, Rochester, NY; Books Are Magic, Brooklyn, NY; Thunder Road Books, Spring Lake, NJ; Curious Iguana, Frederick, MD; The Novel Neighbor, Webster Groves, MO; Gibson's Bookstore, Concord, NH; An Unlikely Story, Plainville, MA; The Doylestown Bookshop, Doylestown, PA; ve Exile in Bookville, Chicago, IL. Tüm

kitapçılara ve yine kitap satıcılarına, kütüphanelere ve kütüphanecilere (o kadar nazıksınız ki size iki kez teşekkür etmek zorundayım), sizi düşündüğümde Belinda Carlisle kafamda şarkı söylemeye başlıyor, çünkü sizler cenneti yeryüzünde bir yer haline getiriyorsunuz. Üzgünüm, bu çok banal oldu. Banal ama doğru!

Ve tabii ki, her zaman ve sonsuza kadar Nic'e. Bence sen bir süper kahramansın. Bence sen Batman'sin. Seni çok takdir ediyorum. Desteğin, maceraların, her şeyde bu kadar iyi olman ve o kadar komik olman için teşekkür ederim, hepsini yazmak zorundayım. Öldüğüm güne kadar seni seveceğim, sonra da iskeletim seni sevecek. Unutma, kemikler paraya eşittir.

Ve sana, sevgili güzel okuyucu. Birinin bizi reddetmesi veya deli demesi, haklı olduğumuzu kabul etmesinden daha kolaydır. Bunu unutma. Kendine güven.

Ve, ve, ve... beni hâlâ önemsemeyen, beni ciddiye almayan herkese, motivasyon için teşekkür ederim. XO, ben ve benim şeytanlarım.

YAZAR HAKKINDA

Rachel Harrison, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. *Play Nice, So Thirsty, Black Sheep, Such Sharp Teeth, Cackle* ve *The Return* adlı kitapları vardır. *The Return*, Bram Stoker Ödülü'nün İlk Roman Dalında Üstün Başarı ödülüne aday gösterilmiştir. Kısa öyküleri birçok antolojide ve ilk öykü koleksiyonu *Bad Dolls'da* yer almıştır. New Jersey'de eşi ve kedileriyle birlikte yaşamaktadır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma listenizde
sıradaki kitap
hangisi?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

